

С Е Р И Я

СПЕЦИАЛНА
КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ
РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ
КЛАСАЦИИ

ЧЕЖЕ

ВСИЧКИ ПРАВА
НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ
СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО
АТИКА

УБИЙСТВЕНА
КРАСОТА

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ

АТИКА

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ УБИЙСТВЕНА КРАСОТА

Превод: Светлана Димитрова

chitanka.info

Конкуренцията движи живота. И смъртта... Серия непонятни убийства на висши държавни чиновници матират Главна прокуратура и следствието. Неочаквано в делото изплува елитната клиника за подмладяване на доктор Нестеров. Авангардната технология осигурява най-желаното: младост и красота. А което не се купува с пари, се купува с много пари. Или с куршумите на наемни убийци. Случаят е възложен на старши следовател в Главна прокуратура Турецки. Но точно в момента той си има личен роман с младостта и красотата. Която убива...

ГЛАВА 1

ОМРАЗА

Нисък хилав мъж напусна един от апартаментите в солидния, сталински тип блок. Слизайки етаж надолу, той се спря и погледна през прозореца на стълбищната площадка, замислен за нещо свое.

Как ги мразеше всичките! Всичките тези сити, доволни от живота нищожества. Недоволните пък ненавиждаше още повече, защото техните дребни обиди и претенции към живота му изглеждаха като шумолене в миша дупка. Те обиждаха неговото познаване на предмета, наричан „живот“.

Него, а не тях преди десет години бяха хвърлили в пъкъла на безпощадна и безсмислена война. Него, сополанкото, научиха да убива и да се страхува от смъртта. Всеки ден, всеки час. Той беше извървял изпепелените от слънце поля, осеяни с мини като с картофи. Той се бе страхувал да направи грешно движение, което би могло да му струва живота. Всеки ден, всеки час.

Той бе седял в изровената от снаряд яма очи в очи с въоръжения афганистанец. Седяха един срещу друг, всеки насочил дулото в гърдите на другия. Боят беше стихнал, това бе ничия земя. На която, както пееше бардът, „цветята са необичайно красиви“.

В живота нямаше никакви цветя. Имаше враг, побелял афганистанец, седнал неподвижно като статуя и несвалящ от него, момчето, острия си орлов поглед. Той просто чакаше. Защото първият, който се разсееше само за секунда, веднага щеше да бъде убит. Седяха така цяло денонощие. Докато не започна атаката на нашите. А можеха да започнат не нашите, ами да стане обратното. И тогава той щеше да остане да лежи в ямата. Завинаги.

След този невероятен късмет, подарък на съдбата, когато до уволнението оставаха броени дни, прогърмя взрив, който го направи инвалид. Добре, че поне ръцете и краката му останаха цели. Но каква е ползата от тях, щом нито една жена не иска да общува с него повече от пет минути? С изключение на две. И двете на възрастта на майка му. С

едната кърка водка. Другата му оправя махмурлука с чай. Защото, за съжаление, той не може да пие много и дълго. За миговете забравя плаща с влудяващо главоболие и гърчове.

И двете жени го съжаляват. Ха! Нима това му трябва на мъжа от една жена? Мразеше ги и тях, тези жени. Защото все едно не можеха да заменят майка му. Ненавиждаше и майка си, която умря, докато той воюваше. Нямахше кой да го посрещне след войната, нямахше кой да го съжали. Ненавиждаше баща си, който ги беше зарязал, когато той бе още малко момченце, и имаше такава нужда от неговата мъжка ръка, в която детската длан се чувства толкова уютно.

Нямахше приятели. Защото с него се общуваше трудно. Той не искаше да вижда как събеседникът му се извръща, съжалявайки, че го е срещнал и заговорил. По-точно казано, имаше двама приятели. Единият бе „едноръкият бандит“, който дава забравя без мъчителното главоболие. Но това е скъпоструващ приятел. През цялото време иска пари.

Имаше още един приятел — компютърът, който също навлезе в живота му след армията. Този приятел му позволяваше да се изживява като герой, истински мачо, плейбой. О, колко много са те, подредените на неговата лавица дискове със завладяващо жестоки игри. Можеше да седи по цели дни пред екрана, с едно помръдване на „мишката“ да убива и да избягва куршумите. Изобщо не би изключвал компютъра. Но и за тази радост трябва да плаща с влудяващо главоболие. Налагаше се да прави почивки.

Пък и трябваше да се изкарват някакви пари. Трябваше да яде. Да се облича. И от време на време да бяга в забравата на безпаметното напиване.

Глъстият вампир, който го нае, си прави сметките как да си изиграе играта. Но ще видим как ще се подредят картите...

При всички случаи той няма да е губещият...

Отстъпи от прозореца. С тиха и бърза стъпка се изкачи два етажа по-нагоре. Приближи се до електромерите, закачени в редица право срещу асансьора. Погледна движението на дисковете. Скоростта на въртене показваше, че и в трите апартамента стопаните са си вкъщи. И най-вероятно гледат телевизия. Че какво друго да правят в неделната вечер? Извади от чантата си малка бяла кутийка и тубичка с лепило. Отвори капачето и намаза кутийката от едната страна. След това се

качи на горната стълбищна площадка и я залепи над звънеца до вратата на единия от апартаментите. В центъра на кутийката имаше кръгче с нарисувана камбанка. Обикновена кутийка, прикриваща жиците на звънеца, може би малко по-голяма.

Бързо и безшумно мъжът започна да слиза по стълбите.

Сутринта на деветнадесети август в Арбатското районно управление се чу телефонен звън. Дежурният вдигна слушалката и погледна часовника си. Осем и двадесет. До края на смяната оставаха още четиридесет минути. В девет имаха оперативка... Божичко, дано по-скоро се прибере вкъщи, под одеялото.

— Петдесет и първо районно. Дежурният слуша.

— При нас има взривно устройство! — извика в слушалката мъжки глас.

— Какво?

— Взривно устройство. До вратата на апартамента.

— А как решихте, че е взривно това устройство? Как изглежда?

— Една такава пластмасова кутия за електрически звънци, разбирате ли? Висеше над звънеца.

— Защо „висеше“?

— Нашият електротехник я махна. Ние го извикахме.

— Защо?

— Ах, ама защо не искате да ме разберете?... Извикахме го, защото мислехме, че той я е закачил. Оказа се, че нищо не е закачал. Сега го разминира.

— Кое?

— Взривното устройство!

— Господине! Легнете първо да се наспите и като дойдете на себе си, пак се обадете.

Дежурният хвърли слушалката.

— Кво става там? — попита партньорът му.

— Мани ги тия! Като почнат да пият от петък, та не могат да се успокоят до понеделник. При тях, виждаш ли, имало взривно устройство!

— Хубаво, и какво? — застана нащрек лейтенантът, дресиран за борба срещу тероризма. — Какво устройство? Чувал с пясък? Ти защо

хвърли слушалката?

— Какъв, мамка му, чувал? Кутия за звънец до вратата. И някакъв електротехник вече е успял да го обезвреди.

Телефонът отново иззвъня. Този път лейтенантът вдигна слушалката.

— Петдесет и първо. Слушам ви.

Този път слушалката направо се разкъсваше от женски крясък.

— Искаха да ни взривят! Защо затваряте телефона? Едва не ни убиха!

— По-тихо, гражданко! Какво е станало?

Задавена от плач, жената повтори всичко онова, което преди минута беше казал мъжкият глас.

— Кажете си адреса. „Староконюшена“, добре... — Лейтенантът записваше в дневника. — Чакайте, след малко ще дойдат при вас.

— Ама че си глупак, Гришка. Че и в дневника отгоре на всичко го вписа. Сега заминавай там, половин час преди края на смяната — въздъхна капитанът, който беше отговорил на първото позвъняване. — Младо-зелено, акъл няма — допълни той с меланхолия.

След двадесетина минути милиционерският патрул стоеше на стълбищната площадка на петия етаж в блок номер девет на улица „Староконюшена“. До вратата на тринадесети апартамент нямаше нищо, освен копчето на звънеца. По-точно, над звънеца се забелязваше някаква сивкава цапаница.

— Лепило? — изказа гениалното си предположение един от милиционерите.

Другите кимнаха. Лейтенантът натисна звънеца. Още веднъж.

— Сигурно са се хванали на бас със съседите след колко минути ще пристигнем — предположи все същият милиционер-акъллия.

— Тогава ще им изкъртя вратата — мрачно отговори лейтенантът.

Но не се наложи да разбиват вратата. Чуха се плахи стъпки, бравата щракна и вратата тихо се откря. В цепнатината се показа солидно, но доста напласено мъжко лице. Мъжът първо погледна не към милиционерите, а към мястото на стената, където беше лепкавото петно. После с облекчение въздъхна.

— Тук висеше — показва той с пръст към петното.

— И къде е сега?

— Не знам. Електротехникът го отнесе.

— Къде?

— Каза, че ще го занесе на строежа зад блока. А на нас каза да извикаме милиция.

— Аха. Ами ако сега зад блока не намерим никакъв електротехник, какво ще стане тогава?

Зад гърба на мъжа се появи дама с грозно, покрито с червени петна лице.

— Какви ги приказвате? — почти изкрещя тя. — Можеха всички да ни вдигнат във въздуха! Звъннете на съседите! Те видяха! Добре, че Круглов се съгласи да дойде! Ако не беше той... Вас човек не трябва да ви вика! Вие отивате само ако има трупове!

— Кой е този Круглов? — спокойно попита лейтенантът.

— Нашият електротехник!

След вдигнатия от нервната дама шум се отвориха и вратите на съседните апартаменти. Изпълзяха двама престарели граждани: мъж и жена. Те потвърдиха, че да, над вратата на тринадесети апартамент висяло взривно устройство. Изглеждаше като пластмасова кутийка.

— Защо пък всички решихте, че е взривно? — попита лейтенантът.

— Отвътре се чуваше тиктакане! — извика нервната дама.

Милиционерите се спогледаха и заслизаха надолу по стълбите.

Зад девети блок, навътре в квартала, имаше полусъборена празна кооперация. До нея се извисяваха два подедни крана без признаци на живот.

— Хей, има ли живи? — извика ядосано един от милиционерите.

От счупения прозорец на първия етаж някой отговори с неразбираемо мучене.

Милиционерите се спогледаха и се хвърлиха към прозореца. В ъгъла на стаята, с тук-там останали тапети, върху купчина мазилка и тухлени парчетии седеше мъж, който държеше в ръцете си части от нещо — непонятно какво...

Всички инстинктивно се отдръпнаха.

— Н-н-н не се б-б-б-ойт-т-те! В-в-в-всичко с-свър-ши! — едва успя да каже мъжът.

ГЛАВА 2

ТАЛАНТИ И ПОКЛОННИЦИ

Топлата августовска вечер навлизаше в правата си. Тихата московска уличка в центъра на града, почти безлюдна през деня, сега беше пълна с луксозни коли, които се движеха в една посока: към старинна сграда в прасковен цвят, разположена в дъното на добре поддържана градина. Мерцедеси, аудита, беемвета, ситроени и други вносни коли, меко шумолейки с гуми, заковаваха пред зелената морава. От колите излитаха като пеперуди към светлината на лампа дами в лъскави тоалети, с неописуеми шапки и невероятни прически. Придружаваха ги господата със и без смокинги. Изисканата цвetoва гама бе нарушавана тук-там от пъстри летни ризи, че дори и смачкани ленени панталони.

Това място, известно в кинаджийските среди като клуб „Шатийон“, всеки четвъртък събираше на парти своето паство, съставено от таланти и поклонници: високопоставени майстори на четката, перото и камерата, мастити режисьори и критици, техните гледани, скъпоплатени жени, млади таланти, но вече с късмет, банкери и всякакви други строители и рушители на човешките съдби. Те дефилираха с чаши в ръце по пътеките между ромолящите фонтанчета. Зад ъгъла на сградата в края на очарователна полянка се намираше сцената. На нея се изявяваха музиканти, джазмени. Под изискана тента пред къщата бе разположен грил с бавно въртящо се на него теленце и сервирани плетени маси и столове. Пак тук имаше и бар с различни студени и горещи мезета, а също и разхладителни и сгряващи питиета.

Публиката, която се чувстваше като в декора на „фабриката на мечтите“ в някакъв „павилионен“ Холивуд, се наслаждаваше на близостта си до избраните, допуснати до някакви висши тайни.

Улегнала дама с изискана широкопола шапка, имаща професионално отношение към музиката, се разхождаше със симпатична студентка в Гнесинка^[1].

— Ах, мила, какви ги приказвате? Крещендова можела да вземе две и половина октави? Кой е казал такова нещо?

— Тя сама го каза. Четох интервю. Тя само допълни, че за това е необходима удобна теситура.

— Направо ме разбихте! За нея удобната теситура е октава и половина. Детенце, вие вече трябва да знаете, че при женските гласове има „свирец регистър“. Ако „свиренето“ се смята за глас, тогава да, може да се вземат и три октави. Но ние говорим за нормален гръден глас. И ако имаме предвид него, тогава певиците ни с широк диапазон са една-две, не повече. Две и половина октави взима Ирочка Фатеева, която сега ще чуем. Днес тя ще пее джаз. Бившата ѝ приятелка, която следи за климата в дома, още Калерия и вие, радост моя. Тъй че аз възлагам на вас големи надежди.

— Ами Разина?

— Забравете. Тя отдавна пропи и пропуши гласа си. Сега едва взима една и половина. И само „надолу“.

— А мъжете?

— Интересуват ви мъжете? — вдигна вежди преподавателката.

— Само професионално — изплаши се девойката.

— Кой по-точно?

— Ами... Виктор Краснов.

— Този хубавец? Разбирате ли, за него е трудно да се каже. Той ползва два стила на пеене — академичен и естраден. Предполагам, че диапазонът му е не повече от две октави. Още по-безинтересен е Бергус, който при доста слаб глас показва истинска еквилибристика, минавайки на прочутия си фалцет. Много по-интересен ми е нашият „брат по кръв“ Саша Ленкин. Той наистина има приказен контратенор, истински алтов звук, като на прочутия кастрат Фаринели. Всъщност, душице, диапазонът — това още не е всичко. Даже изобщо не е всичко. Най-важното е тембърът, интонацията. Разбирате ли? Трябва да разпознават певеца. Много е важно да хваща за душата, разбирате ли? А такова чудо се случва, когато самият изпълнител е препълнен с чувства, когато има какво да излее, когато душата му е препълнена с хармония и просто се налага да предаде това на слушателя, разбирате ли?

С тези думи дамата прегърна девойката за талията. Онази с всички сили се стараше да не се отдръпне, залепяйки върху

хубавичкото си лице благодарна усмивка. Усмивката изглеждаше жалка.

Край една от плетените маси се беше струпала доста голяма компания. На масичката имаше вино, мезета. Оттам се чуваха бурни смехове. В центъра на вниманието беше пълен господин, който говореше с нисък бас:

— Но пък каква реклама, господа! По формулата на кръвта, само при нас и от раз... И какви хора има сред клиентите! Главният енергетик, бивши премиери, действащи полковници, какви ли само ги няма! С такива хора да не те е срам да отслабваш. И всичките са свалили десетки килограми!! Хубаво, отивам. Първото, което ми направи впечатление...

— Цената на процедурата — обади се някой от слушателите.

— Това — добре, някакви си две хилядарки, нищо работа. Дадох кръв, отивам при доктора. Пък той ме поглежда зловещо и казва с гласа на Карабас Барабас: „Това е! Скоро, човече, ще спреш да плюскаш!“ Това на мен! Че и на „ти“! — Мъжът направи ефективна пауза. — И знаете ли, аз спрях.

Всеобщ смях.

— Какво, изобщо?

— Не. Получавам аз значи списък с разрешените храни. И излиза, че мога да ям само леща, елдена каша и „ледена“ риба. Божичко, дори не знаех, че има такава риба! И никакъв алкохол. Чай и кафе също не може. Само вода. А ние с жената веднага след това заминахме на почивка в Испания. Само си представете: море, слънце, до плажа пълно с всякакви кръчмички. Наоколо миризми на печено месо, младо вино, но никаква леща и елдена каша! А пък аз не мога да ям нищо друго! Направо не мога! Този ескулап, изглежда, ме беше зомбирал. Добре, че се бях сетил да си взема от къщи елда и леща. Как ни пуснаха на митницата, си е отделен въпрос. Те по никой начин не можеха да разберат за какво са ми в Испания леща и елда. Два часа ми преглеждаха багажа. Домъкнаха и куче, което олигави всичките ми варива. На митницата бяха сигурни, че прекарвам наркотици. И много се ядосваха, че не могат да ги намерят.

— И какво стана после?

— Ами все пак ме пуснаха, както вече сте разбрали. Моята Маруся всеки ден си правеше кефа със средиземноморска риба,

шишчета и стекове, пиеше литри младо вино. А аз седях до нея във всичките тези кръчмички и се ядосвах и ненавиждах нея, себе си, теглото си, доктора и неговия метод. След това в хотелския апартамент си варях каша. Ядях я с отвращение. А Маруся през това време пред очите ми се тъпчеше с плодове. Но, представете си, отслабнах! С цели десет килограма.

— Само на леца как би могъл да не отслабнеш! В Ленинград по време на блокадата също не е имало дебели.

— Най-големият майтап е, че моята Маруся, която не се лишаваше от нищо, а само плуваше, ядеше плодове и пиеше вино, отслабна със седем.

Всички отново се разсмяха.

— Всичко това са врели-некипели! — прекъсна разказвача една дама с доста едри форми. — На целия този бум с доктор Медведев вече му мина времето. Ти, Венечка, прекалено се заседа в твоето Переделкино, изостанал си от живота. Ние с една приятелка също ходихме. Дадохме си хилядарките. Получихме списъци. А пък приятелката ми е журналистка. Те организираха следното журналистическо разследване: след седмица тя пак отиде при Медведев и отново даде кръв за изследване. Все едно за първи път. И какво стана? Дадох ѝ списък на разрешените храни напълно противоположен на първия! Ето ти го метода. А когато представи на Медведев двата списъка, той я нарече шарлатанка. Нея! Защо ѝ било да дава кръв два пъти? Приличните хора не правели така!

Отново избухна бурен смях.

— Приятели! Всичките тези диети са пълна простотия! Колко съм ги опитала! Добре де, ще свалиш десет, двадесет килограма. И какво? Кожата ти увисва като на стар булдог. Какво да правиш? Идва следващият етап — пластична операция. И пак пари, и то големи.

— Не, ако ще се правят инвестиции във външността, трябва да се ходи само при Нестеров — извика известна актриса, все още красива, но с явни признаци на повяхване върху познатото на цялата страна лице.

— Ха, Нестеров! При него е най-добре, всеки го знае. Но трябва и да се вредиш. Записват най-рано за след половин година! И парите не са като при Медведев, ами в пъти повече — възрази някой от мъжете.

— Но нали има за какво да се плаща! Божичко, нали видяхте!...
— И от устата на актрисата се изсипа куп прочути фамилии. — Това, което стана с тях, е истинско чудо! Те свалиха по десет, петнадесет години! Години, а не килограми!

— И какво толкова прави този Нестеров? Просвети ме, Нелочка, защото казват, че безнадеждно съм изостанал от живота. А и аз искам да съм готин — каза с басов глас дебелият Венечка.

— Подробности не знам. Той провежда курс за подмладяване. Към две седмици. Някакви инжекции. Всичко е стационарно. Има си клиника. Но като излязат оттам хората, не можеш да ги познаеш! На всичкото отгоре се подмладяват и след изписването. Все едно са пили вълшебни хапчета. И в течение на половин година продължават да се подмладяват. И да отслабват. Защото се засилва обмяната на веществата, мазнините изгарят сами. Подмладяват се и отслабват.

— А после се вдетиняват — включи се някакъв умник.

— След това още десет години запазват младостта си. И не само външно! И мозъкът им работи по-добре, подобрява се паметта. А за един артист това е много важно.

— Какво ли прави? Може би им прелива бебешка кръв, а? Или пък е някакъв Мефистофел?

— Да-да, нещо от този сорт — изписка младичка артистка.

— Врели-некипели! Кой ще му позволи такова нещо? Това да не е Средновековието? Той работи вече две години. При него не можеш да се вредиш. И не познавам някой, който да е недоволен от резултата. Ти, Дунечка, още си млада. По паспорт. И не искаш конкуренция. Защото младостта е единственото ти предимство — ухапа младата артистка примадоната.

Дуня цялата почервения.

— Пък аз чух, че са го затворили вашият Нестеров! Значи нещо не е както трябва да бъде. А що се отнася до младостта, защо пък вие, уважаема Нели Андреевна, толкова искате да си я върнете? С вашите таланти и поклонници? Плешиви и беззъби — допълни тя с висок театрален шепот.

На масата се заформяше скандал.

— Уф, момичета, не се карайте! — възкликна побелял хубавец.
— Я погледнете към онази алея.

Всички като по заповед се обърнаха.

— Виждате ли, нашият маестро, нашият режисьор номер едно, върви под ръка с приказната Верочка Горбовска, славата на родното кино. Между другото, жена, обичана от собствения си мъж, хубавеца Олег, независимо от десетгодишния съпружески стаж и също такава разлика във възрастта... Рядко срещан случай в артистичните среди. Той, струва ми се, също е включен в новия проект на Бояринов?

— Да, те двамата са изпълнители на главните роли. Ето това е истинска проверка за здравината на един брак. Само дето Верочка и Олег още не са работили с Бояринов и не знаят какво ги очаква — каза тъжно мълчалата до този момент очарователна блондинка.

Седящите на масата някак смутено отвърнаха погледи от алеята, по която се разхождаха двамата, и протегнаха ръце към чашите, цигарите, ножовете и вилиците...

Само блондинката продължаваше да следи с очи двойката.

— Аз прочетох сценария. В него щастлива съпружеска двойка търпи пълно фиаско на семейните си отношения. И ще видите, че същото ще се случи и в живота. Защото в името на реализма във филма той ще ги скара завинаги. Така стана с мен и с моя Женья, така е станало с мнозина други. Така беше и така ще бъде.

— Рита, ама защо говориш така? — каза с укор Нели Андреевна. — Той е талантлив като бог...

— Като дявол — поправи я Рита и се усмихна. — Всъщност това вече не ме интересува. Погледни към масата, където седи Олег с момчетата от театъра. Погледни, Нелочка.

Нелочка погледна деликатно към крайната маса, на която си почиваха след представление група артисти от един от най-популярните московски театри. Тя видя как Олег Золотарьов казва нещо бързо и на висок глас, като се усмихва само с устни, без да гледа към събеседника си. А очите му, големи черни очи, тревожно и напрегнато сезираха в тъмната алея. Там, където бяха изчезнали жена му и Бояринов.

— Уф, я спрете! — извика побелелият хубавец. — Ето я жена му, разхожда се с някакво девойче и изобщо не ѝ пука. А вие какво сте се загрижили?

Блондинката само се усмихна с крайчето на устата.

— Рита, я стига си се правила на Мона Лиза. Иначе ще те изнася на право тук, със специален цинизъм.

— Ами аз? — извика ярка брюнетка. — Първо мен, все пак съм ти законна жена!

Всички се разсмяха.

— Приятели, а теленцето се опече! Усещате ли? — нададе вопъл дебелият Венечка. — Ей сега ще изям половината, не по-малко! А ако някой се опита да ми го вземе...

— Ще го пратим при Медведев, на превъзпитание...

Веселбата набираше скорост.

— Та така, душице моя Верочка, това ще бъде много странен филм. Сънища, сънища и сънища. Преминаване от един в друг, фантазии, които ни пробутва подсъзнанието и които се превъплъщават в тези сънища като ярки, цветни картини, безумни преживявания. Нали ви се е случвало да изпитвате насън животински страх от преследването на ужасяващи злодеи, които създават капризната тъкан на сънищата от познати в живота лица: домоуправителя, зъболекаря и други. Случвало ли ви се е?

Бояринов спря под лампата, разпръскваща тъмнината с меко матово сияние, и погледна с дълбок хипнотизиращ поглед стройната жена, наметната с шал. Дългите ѝ руси коси тежко падаха върху наметката.

— Случвало ми се е — отговори тя с дълбок, невероятен като тембър глас.

— Те ви преследват, вкарват ви в ъгъла, в ръцете им има уреди за мъчения, вие крещите от ужас... И се събуждате. Сърцето ви бие лудешки, но вие въздъхвате с облекчение: вкъщи сте си, в безопасност, до вас кротко диша любимият ви мъж... Но в нашия филм, когато се събудите, ще попадате в друг сън, където се реализират на живо най-смелите еротични фантазии, за които не бихте признали никога дори на себе си. Прегръща ви не мъжът ви, а съвсем друг мъж, но за свое учудване не изпитвате срам, а само желание, лудо желание... И без да се замислите, му се отдавате.

— Имаше нещо подобно...

— Не си правете труда. Аз не по-зле от вас познавам световното кино.

— Простете — смути се жената.

— Простено ви е — усмихна се Бояринов. — Няма нищо ново под слънцето, скъпа Вера. И всичко е ново. Любовта е вечна тема в

изкуството. Но всеки разказва една и съща история по свой начин. Със свои чувства и думи. Със свои герои. Най-сетне, с избора си на актьори.

— Да си призная, учудена съм от вашия избор, Антон. В сценария има много еротични сцени, голотии... А толкова много млади артистки стоят без работа...

— Верочка, вие си просите комплименти. Във филма ще има и младички артистки, ако сте чели внимателно сценария, би трябвало да сте го забелязали. Но главните герои са зрели хора. Това е филм за благополучна семейна двойка, щастлива двойка, но... животът е такъв, че щастието не може да продължава вечно, нали разбирате? Благополучието навява пресищане, скука. Помните ли Бродски:

Тъй дълго с нея ний живяхме, не си създадохме от своите сенки врата — дали работиш, спиш ли, — но двете половинки на вратата не се отварят поотделно и ние минахме през тях, като през черен вход се озовахме направо в бъдещето. Ето за какво е този филм. Разбирате ли? — Той взе ръцете й в своите, гледайки я втренчено с влюбени, да, влюбени очи!

— Разбирам. — Вера усети как през дланите им премина ток и не можа да отдръпне ръцете си.

— А що се отнася до голите сцени, няма от какво да се страхувате. Имате прекрасно тяло. И сте прекалено сексуална. Ами гласът? Дори само гласът ви може да подлуди всеки. Сексуалността е извън възрастта. Или я има, или я няма. Помните ли прочутите ни старици? Не днешните, които си прекрояват физиономиите и мислят, че нелепата застинала маска може да им върне младостта. Не, имам предвид онези, предишните звезди, които не си правеха никакви операции, които понасяха старостта си с гордо вдигната глава и бяха... сексуални! Да! А вие сте още съвсем млада жена. Да-да. Не ме карайте да изричам банални неща от сорта на: жената е на толкова години на колкото изглежда.

Вера се усмихна.

— И освен това... Зрителят ви познава от детските ви години. На колко бяхте, когато за първи път застанахте пред камера?

— На дванадесет.

— Оттогава вие сте героиня на романтични, патриотични филми. И вашето появяване в еротичен филм ще направи фурор! Ще си

призная, че залагам преди всичко на вас. На вас, а не на Олег. Той е фон. Но не трябва да знае за това, нали разбирате?

Режисьорът намигна като заговорник, Вера се разсмя и кимна.

— Ще направим всичко много красиво. Катишев е роден оператор. Нищо не трябва да му се обяснява. Всичко ще е замъглено, като в сън. Само контури, очертания на тела. Обърнато нагоре лице, падащи коси... И главното действащо лице във всички еротични сцени ще бъде приказният ви глас.

Докато казваше тези думи, неговият собствен глас, обикновено висок и неприятен, изведнъж прозвуча дълбоко. Той те омайваше, този глас, проникваше изцяло в теб. Вера почувства, че се изпълва, напоява се с неговите усещания, неговите замисли и... И ѝ се иска да направи всичко, което той ще поиска от нея.

— Добре, ще се опитам да го изиграя — усмихна се тя.

— Да го изиграеш? Не, скъпа. Ние ще изживеем този филм. Ще го изживеем заедно. Вашият талант, талантът на мъжа ви и моите скромни способности — всичко това ще бъде сложено на олтара на изкуството. Става ли?

— Става — отзова се като ехо Горбовска.

Той вдигна ръката ѝ и я притисна към устните си. Тя усети върху кожата си докосването на меки пълни устни. И замря като сомнамбул. Мигът продължи безкрайно дълго. Вера не чу стъпките по асфалтовата пътечка и потрепери чак когато в очертания от лампите кръг светлина се появи мъжът ѝ Олег Золотарьов.

— Ето къде сте били! — с прекалено безгрижен тон възкликна Олег.

Вера инстинктивно се опита да отдръпне ръката си. Но нямаше как да стане. Бояринов я задържа за още някакви части от секундата, вътрешно доволен от напрегнатия поглед на Олег, прикован към техните съединени ръце. Чак когато прецени, че е настъпил моментът, пусна жената и се обърна към Золотарьов.

— Какво има, Олег? — студено попита маестрото. — Ние работим!

— Нещо много дълго... Аз...

— Какво значи дълго? Кой решава колко е необходимо, вие или аз?

— Разбира се, че вие. Там обаче изяждат теленцето, скоро от него нищо няма да остане. Затова дойдох при вас — оправдаваше се като ученик пред учител Золотарьов.

— Какво общо има тук телето? — намръщи се Бояринов. След това въздъхна и се усмихна. — Всъщност защо пък да не опитаме това теле?

Той прегърна Вера през раменете, заведе я при мъжа ѝ, прегърна с другата си ръка Олег и ги поведе по пътеката към къщата, откъдето се чуваха джазова мелодия и човешки гласове.

— Скъпи мои! — тържествено произнесе Бояринов. — Скъпи мои! От вас зависи бъдещият филм. И вие знаете, по-точно трябва да знаете, макар никога да не сме работили заедно, че главното за мен е репетиционният процес. Актьорите трябва да излязат на снимачната площадка абсолютно готови, напоени отвътре с идеята на филма като гъба с вода. А за целта аз трябва да работя с всеки от вас. Ще дойде и вашият ред, Олег. И с вас ще прекарваме дни и вечери. Трябва да заредя и двама ви. За снимките са ни отпуснати само три седмици. Няма да имаме време за безкрайни дубли, разбирате ли?...

Те потънаха в тъмнината на алеята.

[1] Висш музикално-педагогически институт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

НЕСЪСТОЯЛИЯТ СЕ ПРАЗНИК

От колоните дънесе „Ехото на Москва“. Турецки караше колата и слушаше водещия, който разпитваше министъра на труда и социалната политика как трябва да живее по-нататък народът. Господин министърът бодро докладваше, че животът на народа непрекъснато се подобрява и ако отделни граждани не го разбират, то си е лично техен проблем. Когато Турецки виждаше този господин на екрана или чуеше гласа му по радиото, веднага си го представяше като ученик, който редовно закъснява за час и не си пише домашните. Направо виждаше как бъдещият министър гледа с честни очи в лицето даскалицата Мария Ивановна, разправя приказки от хиляда и една нощ за сляпа бабичка, която трябвало да заведе в поликлиниката, или за автомобилна катастрофа, при която той, бъдещият министър, е спасил всички, които можело да бъдат спасени, включително и безвъзвратно загиналите. Бъдещият министър баламосваше както си иска добрата и доверчива Мария Ивановна. Министърът беше запазил до ден-днешен честната си физиономия, само че в ролята на доверчивата Мария Ивановна сега се явяваше цялото население на държавата.

Турецки седеше зад волана на собственото си „Пежо“, тъй като се движеше из града не по служебни, а по много лични задачи. Наближаваше юбилеят на любимата съпруга Ирина Хенриховна. Четиридесетак. Ирина, за учудване на мъжа си, възприемаше приближаващата дата без всякаква радост, дори с нехарактерна за нея тъга. Даже се отказа да кани гости, като каза, че жените не празнуват такива дати.

И Саша реши да организира празник само за тях двамата. Поточно за тримата, защото закъде са без наследничката Ниночка? Замислено беше следното: богата маса, която ще подредят двамата с Нинуля, и не по-малко богат подарък. Саша вече беше харесал много приятен фин пръстен с малък диамант. Тъкмо купуването на подаръка бе крайната цел на това пътуване. Че какво? Не заслужаваше ли тя? И

още как! Колко безсънни нощи, колко тревоги беше донесъл на Ирочка Фроловска нейният семеен живот! Нима си бе пожелала такова щастие, когато се влюби в младия, но вече много перспективен стажант Сашка Турецки? Изобщо не си е мислела нищо подобно! Влюби си и край. И досега така го обича, прощавайки му и безкрайната отдаденост на работата, и други... хм... хм... увлечения. „Тя заслужава всичкото злато на света“ — изпя Турецки и неочаквано млъкна.

Мислите за съпругата не му попречиха да забележи с тренираното си око тънка фигурка в къса бяла рокля, застанала до тротоара. Момичето отчаяно се опитваше да спре такси. Александър отбеляза стройните дълги крака, хубавото мургаво лице, късите кестеняви къдрици, тънката ръка с гривни. Ръката потрепваше като крило на ранена птица. Кой не би спрял в такава ситуация?

— Трябва да стигна до университета. Ще ме закарате ли? — попита момичето с молба в гласа, като се наведе към открития прозорец.

— А пък аз си помислих, че сте тръгнали да гасите пожар. Сядайте — покани я Турецки.

— Почти познахте. — Момичето се отпусна на седалката до него и се усмихна.

На бузите ѝ се появиха много симпатични трапчинки. Той също така си отбеляза красиво подредените бисернобели зъби.

„Ех, младост, младост — с лека тъга си помисли Турецки. — Всичко е истинско, всичко е чаровно и без всякакви усилия.“

— Какво, в университета да няма пожар? Вие от пожарната команда ли сте?

— Не, аз съм пожарът! Горя със син огън. Поправка. Преподавателят ме чака, а пък аз вися тук и никой не ми спира! Представяте ли си?

— Но някой все пак спря.

— Да, благодаря ви! Ах, аз не попитах, колко ще?...

— Смятайте, че ви е провървяло. Имате си работа с хусар, а пък хусарите не взимат пари от дамите. Още повече че ми е по път.

— Много ви благодаря! Супер! Аз, честно да си кажа, съм във финансова криза.

— Дали е само финансова?

Момичето се засмя. Много естествена беше. Никакви пози, никакво заиграване. Общително момиче.

— Ами не. Не само. Имам и други проблеми.

— Не сте ли отличничка?

— Не, аз съм двойкаджийка — отново се засмя момичето. И трапчинките пак се появиха на лицето ѝ.

„Колко е прекрасна кожата ѝ. Нежна, чиста, като праскова“ — доста шаблонно си помисли Александър и усети някакво душевно вълнение.

— В кои факултети ги търпят днес двойкаджиите?

— Във филологическия. Но аз не съм пълна двойкаджийка. Просто не ме обичат преподавателките.

— Завиждат, ясна работа.

— На кое?

— На младостта и красотата, на кое друго!

— Е, те самите още не са за изхвърляне. Макар да са вече на възраст. Най-младата е на четиридесет. Това е почти старост. Тъкмо тя ще ме изпитва.

„Четиридесет било възраст! Само ако го чуеше Ирина!“ — Александър изсумтя и попита:

— Какво, ако не е тайна?

— История на изкуството. Северното възраждане.

— О! Шапка ви свалям. И как е, готова ли сте?

— Ами... Не знам. Може ли да потренирам?

Момичето разтърси къдрици и без да чака отговор, започна:

— На малката държава, включваща територията на днешните Белгия и Холандия, през петнадесети век ѝ било отредено да стане най-яркото след Италия огнище на европейското изкуство. Макар да не били политически самостоятелни, нидерландските градове...

Александър не чуваше думите, наслаждаваше се на звънкия ѝ глас, лекия мирис на парфюм, поглеждаше към ясно обрисувания профил с право симпатично носле и леко издадена брадичка, която говореше за инатлив характер.

— На празници се отваряли вратите на олтара и пред очите на паството се появявало с цялата лъчезарност на вандайковските багри зрелище, което трябвало да vyplъщава идеята за изкуплението на човешките грехове и приближаващото просвещение.

— Какво? — заслуша се Александър.

— Идеята за изкупление на греховете и приближаващото просвещение — повтори момичето, след като се замисли за секунда и тръсна кестенява грива.

— Боже, да бъде волята ти! И къде е изкуплението на греховете? Къде е просвещението? От петнадесети век и до днес няма никакво просвещение. Затова пък грехове колкото си щеш.

— Каквото е било, пак ще бъде, и каквото се е правило, пак ще се прави, и няма нищо ново под слънцето... — каза момичето с лека тъга.

— О, ама вие сте запозната не само с изкуството на Северното възраждане, но и с Еклесиаста! — учуди се Александър. — Здравей, племе младо, непознато! Веднага ми се прииска да се запозная с толкова чудесна...

— Настя — с усмивка го прекъсна момичето.

— Александър Борисович — леко кимна с глава Турецки.

— Аз, Александър Борисович, по принцип повече обичам философията на древния свят. Конфуций, Лао Дзъ, притчите на цар Соломон, древните гърци... Наистина под слънцето няма нищо ново и не може да бъде казано по-добре, отколкото вече го е казал някой от древните. Почти стигнахме. Спрете на следващия светофар, моля ви.

Турецки си отбеляза наум, че изобщо не му се иска да спира.

— Ами добре, желая ви късмет, Настя!

Пежото закова до края на тротоара.

— Измислих нещо! Вие сте чудесен човек! Бих искала да ви се отблагодаря.

— По какъв начин? — заинтригува се Александър.

— Елате довечера в бар „Холивудски ноци“. На „Варварка“. Аз работя там.

— Като стриптийзьорка? — изплаши се Турецки.

— Не, какви ги приказвате! Като сервитьорка. Оттам си докарва по нещо половината от курса ни. Нали трябват мари.

— Така си е. Парите още никой не ги е отменил. И кога?

— Може и днес. Аз тъкмо днес съм на работа.

— Днес едва ли ще мога.

— Ами... Когато искате. Там е интересно. Идват актьори, режисьори, всякакви шоумени. Аз работя през два дена на третия.

Вечер отваряме в пет. И до сутринта. Ще ви почерпя с коктейл, специалитет на заведението.

— Благодаря ви, Настя! Отдавна не са ме черпили момичета. Май от времето на студентската ми младост — каза с чувство Турецки.

— Тъкмо ще си спомните младостта! — Настя хвърли закачлив поглед към съветника от правосъдието и изскочи от колата.

Докато чакаше на червения светофар Саша си намисли следното: ако тя се обърне, ще отида в клуба ѝ, какво пък толкова? Ако ли не... Момичето стигна до кръстовището с лека стремителна походка. Още миг, и щеше да изчезне. Сърцето му се разтуптя. На завоя Настя се обърна, усмихна се и махна с тънката си, обкичена с гривни ръка. Турецки въздъхна с облекчение. Отзад нетърпеливо натискаха клаксоните. Светофарът отдавна с все сила светеше в зелено. Александър натисна газта и си засвирка арията на Тореадора.

Не се получи празник за трима. Вечерта преди тържеството се обади Грязнов и каза, че независимо дали юбилярката иска да го види или не, той все пак ще намине да уважи любимата жена на най-добрия си приятел.

— Ще иска! — зарадва се Турецки.

Ирина се разсърди от своеволието на мъжа си.

— Какво толкова? Слава е наш човек! — оправдаваше се Александър.

— Може пък поне на моя празник да искам да съм само с теб и Ниночка? Мога ли да си позволя този лукс веднъж за четиридесет години? Ще дойде Слава, двамата ще излезете да пушите на балкона и ще си говорите само за работа. Сякаш не ви познавам!

— Заклевам се, че ще говорим само за теб! Да пукна, ако лъжа!

— Не ми трябва празни клетви! Освен това не искам за мен. Аз искам с мен.

— Знаеш ли какво? Покани Тамара. Може тя да омагьоса нашия Слава, да го залепи за себе си. Така ние ще си бъдем сякаш само двамата.

— Точно така — сякаш! Още повече че Грязнов не обича еманципираните жени.

— Аз също — отговори Александър.

Ирина сърдито изфуча нещо и отиде в кухнята.

Тамара беше стара приятелка на Ирина от студентските години, свободна и приятна във всяко отношение жена, която прие с удоволствие поканата.

Но тя не можа да омагьоса непреклонния Вячеслав. Изобщо този ден нищо не се получаваше както трябва. Още сутринта Турецки прати жена си на фризьор и смело се захвана с приготвянето на празничната трапеза. Гвоздеят на програмата трябваше да бъде задушен език по френски. На кухненската маса лежеше подробна инструкция за приготвянето на вече почистените и сварени телешки полуфабрикати. Александър трябваше да настърже ябълки и кашкавал. В получената смес да добави майонеза, много подправки, да намаже с всичко това лежащите върху тавата езици и да я сложи във фурната. Печенето да продължи двадесет минути при еди-каква си температура. Да се следи непрекъснато! Да не забрави да изключи после фурната!

Но по време на контакта на специалитета с фурната дойде Грязнов. Изпиха по едно малко, заговориха за работа, дяволите да я вземат. Излязоха на балкона да пушат... Нинка, на която беше прехвърлен контролът върху специалитета, заседна на телефона... Всичко завърши с това, че при тях нахлу Ирина с вид на подивяла фурия — миризмата на изгоряло се усещаше дори на стълбището. Езиците по френски бяха изгорели до въглен. Както и да се опитваха Слава и Александър да успокоят рожденичката, тя изведнъж горчиво се разплака. В този момент се появи еманципираната Тамара. Като видя разплаканата си приятелка и усети миризмата на изгоряло, тя само изръмжа с разбиране. После на масата вдигна тост за съвършенството на жените и нищожеството на мъжете. Този път не издържа Александър. Взе чашите и бутилката „Хенеси“ и изведе Слава на балкона...

Неприятното чувство към Ирина не го напусна и вечерта, когато вече си бяха легнали.

— Едно не мога да разбера: нима тези нещастни езици си струваха да развалиш заради тях вечерта на всички? — процеди през зъби Александър.

— Ти изобщо много неща не разбираш — отговори жена му.

Турецки сърдито се обърна и задиша тежко, правейки се на заспал. Чуваше как проплаква Ирина, но неясно защо, не му се искаше да я успокои.

ГЛАВА 4

НЕВИДИМИЯТ МЕЧ

Те седяха в малка, почти празна кръчма. Както се оказа, Бояринов знаеше сума ти такива местенца в шумната и суетна Москва. Пиеха вино, ядяха различни морски деликатеси и говореха ли, говореха...

— Кажете ми, Верочка, това не ви е първи брак, нали така?

— Да. Трети. Но за разлика от двата предишни този е напълно щастлив — отговори Вера Горбовска.

Бояринов само се разсмя с някакъв мефистофелски смях.

— Защо се смеете, Антон?

— Хайде стига! „На този свят няма щастие, а спокойствие и свобода.“ Това се е превърнало в щампа, но всички истини са банални.

— Защо пък да няма? При нас има — предизвикателно отговори Вера.

— И с какво този ваш брак се различава от предишните два?

— С какво? — Тя се замисли, хапейки стръкче магданоз. — Знаете ли, двата предишни бяха стандартни за хора с нашата професия. Пълна свобода, паралелно съжителство.

— Предишните ви съпрузи също ли бяха актьори?

— Не, първият беше художник. Макар че това е почти едно и също. Ако не е и по-зле. Модели и всякакви такива... Заради младостта ми изглеждаше унизително да изисквам съпругеска вярност. Още повече че ние сякаш живеем на един площад, всеки познава всеки. И всички много добре знаят кой с кого спи. Единственото средство за самозащита е да се правиш, че не ти пука за изневерите на мъжа ти и... да изневеряваш и ти. Всъщност това е много разрушително за брака.

— Наистина ли? Но много актьорски семейства живеят точно по този начин. С години, десетилетия.

— Да, така е. Но аз произхождам от много патриархално семейство. Баща ми беше московчанин, но не кореняк. Настанил се в

Москва, след като завършил висше и се оженил за майка ми. Но по принцип произхожда от сибирско семейство с много строги правила и съхранени традиции. Всяка неделя цялото семейство дружно правело пелмени, а пък дядо ми бил строг и бързо раздавал правосъдие. И баща ми беше такъв. Също можеше да напляска някого с колана си.

— Примерно вашето, както си го представям, нежно дупенце?

— Не, мен не ме пипаше даже с пръст. Затова пък брат ми си го получаваше. Всички се страхувахме от него. Но и го обичахме. Той ни издържаше, беше наш защитник. Тъкмо той, а не моята майка ми позволи да се снимам още като малко момиче. Вярваше в мен.

— А мъжете ви? — напомни Бояринов, без да забравя да долива на Вера вино.

— Мъжете ми? Нали вече ви обясних. Безкрайната лекота на битието. Пътувания, гастроли, снимки, редки срещи и неизбежно отчуждаване. А на мен непрекъснато ми се искаше стабилност и постоянство.

— И ги намерихте в Олег?

— Да, представете си — отговори Вера, сякаш се стараеше да докаже нещо.

— Струва ми се, че той е по-млад от вас. С колко години беше...

— Десет. И какво? — предизвикателно отговори Вера.

Но по това как веднага се зачерви лицето ѝ Бояринов разбра, че е напипал болното ѝ място.

— Господи, ами абсолютно нищо! Всъщност изглеждате много по-млада от него.

— Изобщо не ме вълнува как изглеждам — високомерно каза тя.

— Така ли? — лукаво се усмихна Бояринов.

— По-точно, аз съм сигурна в себе си. И в своята външност.

— Господи, Верочка! От първия момент на нашето общуване ви уверявах, че сте завладяваща жена. Че сте извън всякаква възраст. Че вашата загадъчна сексуалност може да подлуди всеки мъж от седем до седемдесет години!

Вера се засмя.

— Най-накрая! Вече се бях изплашил, че ще загубя своята звезда. Разберете, че не ви разпитвам от празно любопитство. Аз трябва да знам за вас и за Олег всичко. Като семейния лекар, като адвокат, ако щете. Трябва да чувствам героите от филма си, моите

Ирина и Максим. Тези измислени образи ще бъдат въплътени във вашите с Олег тела, във вашите души, сърца.

Вера гледаше Бояринов като омагьосана. Мек, проникващ в съзнанието глас, който те обвива изцяло, кара те да бъдеш послушна и покорна.

— Та все пак, какво намерихте в Олег? — като безжалостен изследовател, който препарира нещо живо и трептящо, се върна към своята тема Бояринов.

— Нима не отговорих? Олег е въплъщение на надеждата, верността. С него се чувствам защитена. Работата не е във възрастта, както вие сам казахте, Антон. Както женствеността не зависи от възрастта на жената, така и мъжествеността не се определя от годините на мъжа.

— Ах, Верочка, колко се радвам, че съдбата ме свързва с такава интересна жена! Вие сте невероятна! Но защо изчезнахте от киното? Не съм виждал ваши неща от... седем години, струва ми се.

— Да. Роди ни се дъщеря. Късно дете. Пък и Олег винаги е бил против аз да работя. Самият той е достатъчно успял актьор и може да изхрани двете с дъщеря ни. Да си призная, към момента на нашия роман се бях уморила от напрегнатата работа и в театъра, и в киното. Зарадвах се, че мога да си дам почивка. Освен това в бита си съм скромна жена и се задоволявам с малко.

— Излиза, че той ви е заключил в клетка, вашият Олег, така ли?

— Е... защо заключил... Аз самата...

Гласът ѝ прозвуча несигурно. Бояринов отново наля вино в чашите.

— Как успях да завладея и двама ви? Разбира се, имам предвид предстоящата работа.

— Аз настоях. Когато се обадиха от ваше име, аз убедих Олег. Вие сте един от най-добрите режисьори...

— Един от най-добрите? — повтори с въпросителна интонация Бояринов и погледът му за миг стана жесток и студен.

— Добре, най-добрият. Просто не исках да ме подозирате в ласкателство — бързо се поправи Вера.

— Всичко е наред, вие сте чудесна — сухо се разсмя Бояринов. — Та значи, получихте предложението и настояхте да го приемете?

— Да. Олег, ако трябва да бъда честна, отначало беше против. Но аз го убедих.

— Значи все пак и вие решавате нещо в семейството?

— Разбира се. — В този момент гласът на Вера придоби метални нотки.

— О! Сега вече вярвам. Вярвам, че вашият сибирски характер не се е размекнал окончателно пред чара на младия ви съпруг. Bravo!

— Не се размекна — потвърди Горбовска. — Освен това има и материален мотив. Дъщеря ни често боледува и решихме да строим къща извън града. Доходите на Олег стигат, за да живеем, но за нова къща не са достатъчни.

Той беше принуден да се примири и да приеме вашето предложение.

— Какво пък, грях е да се говори така, но слабото здраве на дъщеричката ви, Господ да я пази, ви върна на вашите зрители, почитателите на вашия талант, сред които е и покорният ви слуга.

Вера се усмихна. Тя беше опиянена не само от виното, но и от свободата, която отдавна не бе усещала. От това, че тази свобода ѝ беше приятна, както ѝ бе приятно да осъзнава, че е харесвана, много харесвана от Бояринов. Както и от това, че тази свобода сякаш бе едва ли не узаконена. Всъщност влизаше в производствения процес. И затова не предизвикваше угризения на съвестта. В края на краищата те имат подписан договор, двамата с Олег ще спечелят добри пари. А как да работят върху ролята, решава режисьорът. Тя няма нищо общо с това.

„И нека днес той да приспива Сонечка! Нека сам си стопли вечерята — помисли си Вера с неразбираемо раздражение към мъжа си. — Аз го разглезих. В края на краищата нали заради мен предложиха на двама ни този суперизгоден договор, нали зрителят иска да гледа мен. Нали в мен е влюбен режисьорът!“

Вера Горбовска се върна вкъщи много след полунощ. Бояринов я докара с такси до входа, излезе от колата и още дълго не пускаше Вера да си тръгне. Държеше ръцете ѝ, говореше ѝ нещо, като я гледаше с разтапящ поглед.

Олег виждаше всичко това през бинокъла. Беше го срам, но гледаше как Бояринов дълго целува ръцете на жена му. Едната, след това другата. Гледаше лицето ѝ, почервеняло, с притворени очи...

Какво беше това? Какво ставаше? Вера погледна към прозореца и Олег бързо се отдръпна, започна нервно да обикаля стаята.

За какъв дявол се съгласи на тази работа?! Нали го бяха предупредили! Колегите от театъра му казваха — не си пъхай главата в устата на лъва. Но тези предупреждения само го нахъсаха: това е смешно, той, младият успял мъж, да ревнува жена си, по-голяма от него с десет години, от друг мъж, който е на възрастта на баща му. Дори да е суперталантлив и признат!

И Вера, която толкова ценеше тяхното домашно огнище, тяхната малка крепост, в която не пускаха никого. А ето какво стана!

Бравата на вратата изщрака. Олег изскочи в антрето. Около Вера се усещаше миризмата на вино.

— Ти си... пияна? — учуди се Золотарьов.

— Не, само пийнах — с някакъв чужд, студен глас отговори Вера. — Как е Сонечка?

— Тъкмо навреме се сети за дъщеря си. Тя вече от три часа спи.

— И какво? Аз работих.

— Вино, седене неизвестно къде, прибиране много след полунощ — работата и това ли включва?

— Не викай, ще събудиш дъщеря ни.

Тя мина край него, оправяйки косата си, и той усети миризмата на мъжки парфюм, която се разнасяше от ръцете ѝ.

— Ти миришеш на неговата миризма! — извика Золотарьов. — На онзи, неговия одеколон — каза той с подигравка. — Как беше? „Лайното на хусаря“?

— Да не си полудял? Какви ги говориш? — чу се гласът ѝ, вече от банята.

Той я последва. Жена му си миеше ръцете, гледайки се в огледалото. И погледът ѝ беше още там, на улицата до колата. Когато видя изкривеното от злоба лице на мъжа си, Вера се обърна към него.

— Защо се ядосваш? Нима толкова често се прибирам къщи късно? — каза спокойно тя. — Струва ми се, че се случва за първи път от толкова години. Най-често аз те чакам до среднощ.

— Не е вярно! За каква среднощ дрънкаш?

— Спри да ми говориш с такъв тон! — в гласа ѝ се появи метални нотки. — Бях с режисьора! Работихме върху ролята! Ти какво, да не ме ревнуваш от него? Това е смешно!

Тя се разсмя.

Той я хвана за раменете, обърна я, наведе я насила и вдигна нагоре копринената рокля. Движенията му бяха груби. Почти искаше да ѝ причини болка.

— Какво правиш? Боли ме! — Тя се изтръгна. — Пусни ме! Не искам така!

— А пък аз искам! — проговори през зъби Олег, без да я пуска, стискайки още по-силно стройното ѝ тяло, отваряйки с краката си нейните. — Аз искам! Аз съм ти мъж! И ще стане така, както аз искам!

Те не спаха цяла нощ. За първи път лежаха в срещуположните краища на широкото легло, без да се докосват. Сякаш между тях лежеше невидим остър меч.

— Това е, нещо подобно ще има и в павилиона. Приблизително такава, приблизително... — говореше разсеяно Бояринов, докато правеше път на Вера да мине в голямата стая със светли плътни щори.

Той отиде до прозорците и широко ги разтвори. Вътре влетя есенният вятър и изду като платна плътната тъкан. Стаята беше празна. По-точно изпълнена само от огромен старинен креват от червено дърво. Тъмносиня копринена кувертюра, върху която бяха нахвърляни възглавници, облечени в розова, бордо и жълта коприна. Бели стени. Монтирани в тях лампи с матови плафони.

Толкова. Нищо друго нямаше в стаята. Нито маса, нито стол.

Вера се спря.

— Защо спряхте? Не се плашете. Влизайте, разполагайте се. Утре нещо подобно ще има на снимачната площадка.

Вера се доближи до леглото.

— Това ли е семейната ви спалня?

— Не, какви ги приказвате — Бояринов се засмя. — Ние с Олга Андреевна живеем паралелно. Не си пречим един на друг. Тя си има музиката и учениците, а аз филмите и актьорите. И това напълно ни удовлетворява. Сядайте, Вера. Аз ще сервирам масичката и ще се върна.

— Къде да седна? — усмихна се тя.

— На леглото, къде още? Или повече ви харесва на земята?

— Свикнала съм на столове.

— Ще отвикнете. Следващите две седмици ще прекарате предимно в легло. В него ще спите, ще ядете, ще обичате, ще страдате. В него ще живеете. Сядайте и свиквайте.

Той излезе. Вера седна на крайчеца на леглото и погледна през прозореца. Вятърът беше отместил щората настрани и тя видя вишнева градина, пълна със стари дървета.

Беше я докарал на вилата си. В къща, пълна с легенди и призраци, така поне се струваше на Вера.

Вратата изскърца, Бояринов вкара масичка на колелца. Вино, плодове, още нещо... Всъщност изобщо не беше важно какво. Тя усещаше, че започва да притреперва от нерви. Изплаши се за себе си, за всичко, което беше останало в Москва и към което трябваше да се върне. Ащи нека! Той сам си е виновен за всичко, нейният забележителен мъж!

— Какво ви е, Вера? Цялата треперите.

— Студено е — едва чуто каза тя.

„Какво ми става? Трябва да се стегна. Не съм някое момиченце, дявол да го вземе! Нима не мога да му се противопоставя?“ — премина през мозъка ѝ.

— Знаете ли какво? Хайде да пийнем коняк! Есенна влага. Трябваше да помоля прислугата да напали камината. Не успях да се обадя.

Даже това „прислугата“, което само преди две седмици щеше да ѝ направи лошо впечатление, сега мина покрай съзнанието ѝ.

— Хайде! Конякът наистина е тъкмо навреме.

Той щедро сипа в тумбестите чаши от тъмна бутилка. Тя не можа да види дори етикета. Нищо нямаше значение. Освен факта, че седеше до него на леглото, драпирано със синя коприна.

— За успеха на нашето безнадеждно мероприятие! — Бояринов ѝ подаде едната чаша и взе другата. Те се чукнаха. Очите му бяха съвсем близо. Странни очи с неясен цвят, които сякаш я засмукваха като в черна дупка.

Вера изпи всичко наведнъж, не усети нищо, все едно че беше вода, а не коняк.

Бояринов я поглеждаше с лека насмешка, отпивайки на малки глътки от кехлибареното питие.

— Колко бързо се справихте с тази френска чудесия!

— Да, конякът е много мек. И ароматен.

— Защо сте толкова нервна, Вера? — попита с глас на загрижен семеен лекар Бояринов.

— Не зная. Моля ви, сипете ми още.

Той изпълни молбата ѝ. Вера отново изпи питието и заговори насечено, бързо, като искаше да каже всичко час по-скоро, докато страхът не беше я сковал, не бе заключил устата ѝ.

— Отвикнала съм от снимките. Изведнъж разбрах, че мога да се уплаша от камерата. Страхувам се, че ще се притеснявам от себе си, от своето тяло... Страхувам се, че утре ще проваля снимките...

— Какви ги приказвате, Верочка? Вие сте най-чаровната жена от всички, които познавам.

Той шепнеше в ухото ѝ различни нежни думи, а ръцете му, без да бързат, с разбиране на нещата смъкваха шала от рамене ѝ, разкопчаваха копчетата на блузата, внимателно галеха раменете, врата ѝ. Устните му едва докосваха косите ѝ, меката част на ушите, спускаха се надолу към ключиците, вдлъбнатината между тях. И отново нагоре. Той потопа пръсти в гривата от гъсти коси, галейки ги някъде на тила, до самия врат. От това по кожата, по цялото ѝ тяло премина сладка тръпка. Той беше много нежен. Подготвя я дълго, търпеливо, без да спира. И настъпи мигът, когато чувството на срам я напусна, остана само желанието, което я преизпълни, завъртя, погълна...

Те се върнаха в Москва късно вечерта. Шофьорът държеше волана със сигурна ръка, светлината на фаровете разсичаше тъмнината. Вера мълчеше и се увиваше в шала си.

— Какво ти е? — Бояринов я прегърна през раменете. — Какво има пак? Какво те тревожи?

— Олег е като луд. Ревнува.

— Така ли?

Тя не видя самодоволната усмивка, която изкриви устата му.

— Какво пък, нека малко да поревнува. Да се ревнува такава жена не е грях. Че нещо много се е отпуснал твоят Олег. Той ни трябва напрегнат, като навита пружина. Самодоволни герои-любовници нека си играе в неговия театър.

Странно, но тези едва ли не жестоки думи ѝ се сториха справедливи.

Павилионът беше готов. Всеки от членовете на снимачната група се намираше на мястото си. Започна първият снимачен ден от новия проект на Бояринов.

— Всички ли са готови? Тишина! Камера! — чу се властният глас на Бояринов.

Пред камерата изскочи момиче с вечното „първи дубъл“. На широкото, застлано с тъмносиня коприна легло полулежеше, опряна на ръката си, Вера. Гърдите и раменете ѝ бяха разгопени. По гърба ѝ падаха като водопад тежките руси коси.

Срещу нея в същата поза лежеше нейният партньор и мъж, Олег Золотарьов. Очите на Вера бяха притворени. Тя говореше със своя дълбок очарователен глас, отронвайки бавно думите:

— Това беше невероятно... Този сън... Никога по-рано не бях виждала този мъж, не го познавам... Но... Той бе толкова нежен с мен... Знаеш ли, той толкова трепетно докосваше с пръсти врата ми, лицето. — Ръката на Вера проследи същия път, галеше се, сякаш непознатият от съня бе тук, до нея, и водеше ръката ѝ. — След това... ръката му в моите коси... Пръстите му галят къдриците ми, бавно, чувствено. Те стигат до кожата на тила, ниско, почти до самия врат. И от това притреперва цялото ти тяло... — При тези думи кожата на разгопените гърди и рамене на Вера настръхна. — И всичко, всичко, което той правеше... Ах, колко прекрасно беше...

Тя отвори очи и погледна партньора си. Той я гледаше ужасено.

Той — не героят на филма Максим, а нейният мъж, Олег Золотарьов.

И камерата го засне в едър план.

ГЛАВА 5

ЗАКОНЪТ НА ДВОЙНИТЕ СЛУЧАИ

За началото на септември вечерта бе необикновено гореща. В широкия двор, заобиколен от стабилни тухлени кооперации, се разхождаше едра дама, която скучаеше и си вееше с ветрило. Дамата разхождаше дакел. Кученцето си вършеше работата, като ту се опитваше да изрови траншея в поддържаната леха, ту душеше „посланията“, оставени от братята му по разум, и вдигайки къса лапичка, веднага оставяше своя отговор. Дамата вече се канеше да се прибира, когато в двора се появи форд и се насочи покрай лехата с цел да паркира. Обаче обичайното му място беше заето от някаква стара „жигула“.

Фордът спря и от него излезе млад мъж.

— Добър вечер, Николаша! — измърка дамата, отивайки към съседа.

— Здравсти, Маргарита Сергеевна! Кой си е сложил колата на моето място?

— Нямам представа. Каква жега е днес!

— Не, какви са тези работи? Чия е тази бричка? Не знам някой в нашия блок да има такава развалина. Кой е паркирал на моето място?

— Кой е спал на моето креватче и е ял от моята паничка? — пошегува се Маргарита Сергеевна.

Изад ъгъла на сградата се появи нисък слаб мъж и спря до последния вход.

— Дявол го знае! — не пое шегата Николай. — Идваш си уморен, изстискан като лимон, а някакъв... кретен е застанал на мястото ти! Вътре седи някакъв дебелак. И кво? Докога ще седи?

— Ах, Николаша, защо се ядосвате? Паркирайте вашия хубавец на друго място. Ето тук, до лехата.

— Така ли? Това е мястото на Вадим Яковлевич. А той къде ще си остави колата? Ето го, тъкмо пристига.

Наистина към тях приближаваше оранжев сааб. След като направи красив вираж около лехата, автомобилът закова. От него излезе Климович — пълен мъж на около четиридесет години. Кученцето се хвърли към него с радостен лай.

— Здравей, Центик, добричкият ми той! — Мъжът погали дакела по дългите уши. — Здравсти, Николаша! Марго, вие сте прекрасна както винаги. — Мъжът се приближи към съседите.

— Здравсти, Вадим Яковлевич! Какъв е този бардак при нас? Някакъв малоумен си е сложил колата на моето място...

— И какво? Голяма работа! Както я е сложил — така ще я махне. Цент, защо ми цапаш панталона? — превключи той вниманието си към дакела. — Нищо не съм ти донесъл. Утре ще си получиш кокалчето.

— Цент, фу! — сърдеше се дамата. — Той толкова ви обича, Вадик, не мога да направя нищо по въпроса!

— А аз не съм равнодушен към прекрасната му стопанка — измърка Вадим Яковлевич и веднага се изправи. Сякаш нещо отзад неприятно го бодна. Зад гърба на съседката си видя грозноват мъж, който седеше на пейката и буквално пробождаше Вадим Яковлевич с острия си, направо рентгенов поглед. „Уф, колко неприятно. Какъв е този тип?“ — помисли той, но веднага вниманието му завладя Николай, който продължаваше да опява за заетото от някого място. В този момент жигулата тръгна, мина покрай блока и напусна двора.

— Аха! Замина. И защо му трябваше да стои тук, питам аз? Все едно, никой не излезе при него. Да не би да имаме някакъв нов съсед? Дали някой не се е нанесъл в трети вход, имате ли представа?

— Коля, какво те интересува? Изнесъл се, нанесъл се... Освободиха ти мястото, паркирай си колата.

— Утре заминавам на почивка. Няма да ме има две седмици. Ами ако този малоумник реши, че това е негово място? А пък то си е мое!

— Ако и утре тази кола паркира тук — аз ще се оправям. Така че можеш спокойно да си почиваш. Както се казва, спи спокойно, скъпи другарю. А ние ще бдим на поста си. Е, какво замръзна? Паркирай си лимузината.

Този тон оказа благотворен ефект върху Николай, почти като в рекламния клип за банковия служител, който може да намери

необходимия език с всеки от клиентите. Фордът изръмжа и освободи мястото пред входа.

— Вадик, как умееш да се справяш с всякакви конфликти! — Маргарита Сергеевна го погледна нежно с гримираните си очи.

— Аа, дреболия! Че това конфликт ли е? При мен на ден такива са по стотина. Тъкмо според броя на работниците и клиентите, радост моя — усмихна се Вадим Яковлевич. И се сети, че преди няколко минути нещо му направи неприятно впечатление. Той погледна към пейката пред входа, но неприятният непознат беше изчезнал, сякаш никога не го е имало. Маргарита Сергеевна също се огледа. И също погледна към пейката.

— Какъв беше този тип, дето се мотаеше там? — попита Вадим Яковлевич.

— Не знам — сви пълните си рамене дамата. В дълбокото деколте се повдигнаха респектиращи с големината си гърди.

— Марго, стига, че ме развълнува — измърмори Климович, правейки страшна физиономия.

Жената гърлено се засмя и усърдно замахна с ветрилото.

— Да намина утре?

— Да — прошепна дамата във ветрилото.

През това време хилавият мъж излезе на улицата, мина една пряка и се качи в жигулата.

— Всичко е наред, снимах го — информира той шофьора.

— И кога ще стане...

— Ще дойда утре рано сутринта. Имат кодирана брава. Вече знам кода... Така че утре сутринта...

— Но...

— Всичко ще е както се разбрахме! Не се паникьосвайте! Щом сме решили да го уплашим — ще го уплашим!

„Утре всичките ще ви направя луди — помисли си той, — ще ви изплаша за цял живот!“

Рано на другата сутрин Маргарита Сергеевна, примигвайки сънено с очи и закопчавайки тънкия шлифер, наметнат направо върху нощницата, изведе животинчето си на разходка. Цент нетърпеливо лаеше до заключената врата на входа и опъваше повода. Маргарита се спъна в черджето пред вратата, мокасината се изхлузи от босия ѝ крак. Мърморейки, жената се наведе, за да пъхне крака си в меката кожа, и

видя кутийка, закрепена отдолу на дървения панел на вратата. Кутийката беше малка, пластмасова, сива на цвят, с щамповано по средата кръгче. „Какво е това?“ — помисли си жената. Но нямаше за кога да мисли: Цент нетърпеливо риеше с лапи, като с целия си вид заплашваше да свърши всичко направо там, на черджето. Маргарита Сергеевна пусна кучето навън и го последва.

Сутрешната разходка приключи, жената вече се обърна към входа, когато вратата се отвори и в рамката ѝ се показа Вадим Климович.

В този миг се разнесе гръм, вратата на входа се откъсна от пантите и литна във въздуха, отвътре лумна огън и тръгна гъст черен дим. Чу се звън на счупени стъкла, нечий обезумял вик.

Едва след известно време Маргарита Сергеевна разбра, че вика самата тя: Климович лежеше на асфалта. Първо забеляза откъснатия крак, който лежеше отделно от обезобразеното тяло. Кръвта изтичаше с бързи буйни тласъци.

От прозорците се подаваха съседите, някой се появи в разбитата от взрива рамка на вратата, някой дотича до нея, нещо я питаха, чуваше се изплашено кучешко квичене. Маргарита Сергеевна се отпусна в нечий ръце.

Меркулов извика Турецки по телефона.

— Ще дойда след пет минути — отговори Александър Борисович.

Добре, че от Костя го деляха няколко десетки метра коридор в сградата на „Голяма Дмитровка“. Тази привилегия — да бъде съсед на шефовете — Александър заслужи още в онези времена, когато не беше „генерал от правосъдието“, както обичаше да го подиграва Грязнов, а равен сред равни. Е, може би малко „по-равен“. Изолацията на старши съветника от правосъдието от колегите, „адресно регистрирани“ в сградата на Следственото управление на улица „Благовещенска“, имаше неоспорими предимства: възможност да се съсредоточиш в тишината на собствения кабинет и непосредствената близост на самия Константин Дмитриевич, което значително улесняваше решаването на най-спешните оперативно-следствени задачи.

Александър влезе в приемната на заместник главния прокурор. Зад бюрото седеше непоклатимата Клавдия Сергеевна.

— Здравсти, Клавдия!

Турецки се насочи към вратата на шефа.

— Здравсти — и толкова? — осведоми се пищната дама.

Турецки се обърна в движение и ѝ намигна. Но излезе формално, без чувство, както си отбеляза чувствителната Клавдия. Тя му хвърли обиден поглед и се обърна.

— Влизай, Александър, сядай.

Турецки стисна протегнатата ръка, седна срещу началника си, а в живота — приятеля и съратника Костя Меркулов.

— Саня, доколкото си спомням, отдавна не си се занимавал с поръчкови убийства?

— Ами какво да кажа... Отдавна е относително понятие. А какво се е случило?

— На деветнадесети септември е бил убит председателят на Лицензионната палата в областта на медицинската и фармакологична дейност. Някой си Вадим Климович. Взривили го във входа на кооперацията му.

— Да, чух го от новините. Беше миналият четвъртък? И какво? Кой го разследва?

— Страхувам се, че ти. Работата е там, че преди три седмици аналогичен взрив едва не изгърмя до вратата на друг чиновник от медицината — заместник-директора на Института за контрол над биопрепаратите, господин Литвинов. Само по чудо тогава нещастieto беше избягнато. Самият Литвинов откри взривното устройство. Никой не пострада. Но господин Литвинов написа писмо до Главна прокуратура, в което посочва предполагаемия престъпник. И предупреждава за възможни повторни опити да премахнат самия него или хора, с които поддържа делови взаимоотношения.

— Той поддържаше ли с този...

— Климович.

— С Климович делови взаимоотношения?

— Да, имаха връзка поради характера на професионалната си дейност.

— И какво? Какъв ѝ е той на Хекуба? А Хекуба на него? И нас какво ни засяга?

— Бащата на Литвинов е някакъв познат на главния.

— И какво? Сега ние ще се занимаваме с всички роднини и познати на заека?

— Каквоо? — Меркулов чак се надигна зад бюрото.

— Това е от „Мечо Пух“, отдавна не си препрочитал детската класика — успокой го Турецки.

— Не се самозабравяй! Ние сме на държавна работа!

— Да не е царска служба. Добре, Костя, не се впрягай. Просто е минало време. Вече три седмици. А с четирите почивни дни, смятай сам. Ще трябва да търсим по студени следи... Кой от криминалистите е бил там?

— От градската прокуратура. Експертите са установили, че взривното устройство и в двата случая почти напълно съвпада. Днес ще обединя двете дела в едно. Ръководител на следствено-оперативната група ще бъдеш ти.

— А Слава?

— Включи и него. Естествено. Закъде сте един без друг? Обади се на „Новокузнецка“, вземи материалите и по двете дела. Проучи ги...

— Благодаря, господин началник. За нищо на света не бих се сетил нито да се обадя, нито да ги проуча...

— Какво ти става днес? — повиши глас Костя и веждите му се раздвижиха.

— Извинявай. Май наистина малко не съм наред.

— Ами ела на себе си. Това е. Повече не ви задържам, Александър Борисович.

Костя насочи поглед към документите, които лежах на бюрото му. Александър стана и излезе.

Мина покрай Клавдия, учудена от липсата на обичайното внимание. Премина по дългия коридор, кимайки на колегите за поздрав, и се затвори в кабинета си. Беше му тежко на душата.

Защо се заяждаше с Костя? Защо обиждаше бойната другарка Клава със студено равнодушие? И накрая, защо го дразнеше собствената му жена, безупречната Ирина Хенриховна?

Беше невъзможно да си признае, че за всичко е виновни слабичката Настя. Момиче, което по възраст можеше да му бъде дъщеря. Още повече че не бе виждал девойчето от онзи момент, когато слезе от колата му и изчезна зад ъгъла, махайки за довиждане с ръка, обкичена с гривни. Момиче, за което си мислеше непрекъснато вече няколко дни.

След два-три часа в кабинета на Турецки дойде „важна клечка“ от градската прокуратура — Томилин.

Те се познаваха, неведнъж се бяха засичали по различни служебни поводи. Москва е малък град. Александър се усмихна дружелюбно и се изправи срещу колегата си.

— Здравсти, Турецки! — поздрави го гостът с известна доза фамилиарност или може би пренебрежение, докато се здрависваха.

Александър си спомни, че този колега и съратник има доста високо самочувствие. Освен това, изглежда, се чувстваше обиден от факта, че делото за взривовете е предадено в Главна прокуратура. Което сякаш показваше безсилието на градската институция. Ама че парадокс: от гърба ти пада тежкият товар да разследваш възможно „висящо“ дело — трябва да се радваш! Да, ама не! Лицето на следователя излъчваше студенина и непристъпност. Личеше си, че е обиден. То и Саша беше същият. Самият той щеше да се обиди в подобна ситуация. Затова се опита да разведри обстановката и прие предложения тон на общуване.

— Здравсти, Томилин. Сядай, приятелю. Нямала си баба хурка, та си купила прасе. На кого му е притрябвало да взима делото от опитен следовател и да го дава на друг...

— Не по-малко опитен — довърши Томилин и се усмихна.

Ледът беше стопен.

— Всичко това е добре, но ние предполагаме, а там... — Турецки посочи с пръст нагоре — разполагат. Хайде разказвай, показвай.

— Откъде да започна? Май от данните на експертизата.

„Правилно, започваш с най-важното“ — отбеляза си Турецки.

— Та значи така, според данните на техническата експертиза по експлозивите и двете взривни устройства, и онова, което уби Климович, и другото, което не избухна до вратата на апартамента на Литвинов, са практически идентични. И в двата случая е използван пластичен експлозив с еднаква мощност, и в двата случая е поставен в пластмасова кутийка. Знаеш ли, в такива кутийки скриват кабелите на обикновените входни звънци. Закачат ги в апартаментите.

— А те закачени ли бяха?

— Едното — до външната врата на апартамента на Литвинов. Другото — на вратата на входа, където живееше Климович.

— Първото устройство не е избухнало, доколкото ни е известно. Защо?

— Литвинов намерил кутийката. И повикал милиция.

— Някой отишъл ли е?

— От дежурната смяна на Петдесет и първо РУ. Но когато пристигнали, устройството вече било обезвредено.

— От кого?

— От електротехника.

— Нещо не можах да разбера, от кого?

— Ето ти протокола от разпита, виж го.

— Разбира се, че ще го видя. Какъв е този електротехник? Може ли да ми кажеш с две думи?

— Бивш сапър. Воювал е в Афганистан.

— Разпитали ли са го?

— Че как иначе! Колко нерви ни струва, но това е отделна тема. Той, разбираш ли, е контузен. И така заеква, че отговорът на първия въпрос: фамилия, име, бащино, ни отне пет минути. Наложил се да провеждаме разпита в писмен вид. Разказа, че тъй като взривното устройство било с таймер (съседите потвърдиха, че оттам се е чувало тиктакане), той не седнал да чака сапърите. Първо, защото се страхувал за живота на хората. Наистина се оказало, че експлозията е била планирана за девет часа. Второ, той самият бил сапър. И много по-добър, така да се каже, от другите... Човекът е повреден в мозъка. Какво да го правиш?

— Но го е разминирал успешно, нали?

— Успешно, по-успешно няма накъде. Навсякъде намерихме само неговите „пръстчета“. Така беше опипал всичко, че не успяхме да намерим никакви други следи. Всъщност онзи, който е поставял тази бомба на стената, сигурно е работил с ръкавици.

— А кой е разпитвал този... Литвинов?

— Срещу когото е било предвидено покушението? Аз го разпитвах.

— Какво впечатление ти направи?

— Как да ти кажа... Двойствено. От една страна, беше уплашен от случилото се, което е ясно. От друга — веднага ни насочи към възможния извършител. При това доста определено. Дори настояваше.

— Той кого смята за възможен престъпник?

— Има един лекар — Анатолий Нестеров. Не си ли чувал за него?

— Опазил ме господ. Засега не ми се налага да ползвам услугите на доктори.

— Е, този едва ли ще ти потрябва. Ти и така си ни Джеймс Бонд.

— Не те разбрах.

— Нестеров е управител на частната клиника „Възраждане“. Там правят операции за подмладяване. Много модерно, но абсолютно недостъпно заведение. Клиентите са звезди от шоубизнеса, телевизионни водещи, журналистки и даже политици. Ти кога видя за последно по телевизията бившия ни президент?

— Наскоро.

— И как ти се стори?

— Явно му се отразява добре статусът на пенсионер.

— Добре му се отразява статусът на „Възраждане“.

— Как така?

— Ами да. Премина там курс на лечение. Резултатът е налице.

— За какво му е на толкова успял лекар да се забърква в престъпления, при това най-тежки?

— Ето затова. Според думите на Литвинов Лицензионната палата и Институтът за контрол на биопрепарати са отнели лиценза на клиниката на Нестеров да се занимава с тази дейност. А опашката за курс на лечение е половин година напред. Хората вече са си предплатили. Усещаш ли накъде отиват нещата?

— Разбирам. Загуби.

— В милиони. Долари.

— Добре. Това, че Лицензионната палата, ръководител на която е бил Климович, е издавала лицензи, е ясно. Но какво общо има Институтът за контрол на биопрепарати, където е заместник-директор Литвинов?

— Разработеният от Нестеров курс за подмладяване се основава на използването на някакъв нов биопрепарат. Институтът, където работи Литвинов, издава разрешителни за използването на всички биопрепарати.

— И какво? Разработихте ли го този Нестеров?

— Предишния ден преди покушението срещу Литвинов Нестеров е бил приет в болница. Изостряне на исхемичната болест на

сърцето. Онзи ден са го изписали от болницата, същия ден, когато е загинал Климович. Персоналът потвърди, че болният Нестеров не е излизал извън стените на това богоугодно заведение през целия курс на лечение. Включително и на осемнадесети и през нощта на деветнадесети август. Макар че болните понякога ги пускат вкъщи през почивните дни. Но Нестеров живее сам и затова не са го пускали. И в деня, когато умрял Климович, непрекъснато е бил пред очите на медицинския персонал. Преди изписването го прегледал лекар, подготвяли документите му за изписване. До тринадесет часа е бил непрекъснато пред очите на всички. Има абсолютно алиби.

— Едва ли той сам е сложил бомбата. За това си има изпълнители. Поставили ли сте го под наблюдение?

— Да, външно. Нищо съществено. В болницата е бил изолиран. След изписването маршрутът му е еднообразен до скука: вкъщи — на работа, от работа — вкъщи. Махнах моя екип за външно наблюдение поради преминаването на делото под твое ръководство.

— А какво разбрахте в кооперацията на Климович? Там имало ли е свидетели на взрива? Изобщо, разпитахте ли всички живеещи там?

— Има свидетели. Една дама си разхождала кученцето, но ползата от нея е почти никаква. Господжата е в шок: станало е пред очите ѝ. Не успяхме да разпитаме всички живеещи там. Натрупаха се почивни дни. Народът замина по вилите. А днес ми взеха делото. Така че сега ти ще си на пангара — повтори Томилин. — Хайде, Турецки, давай! Вече твоите шефове ще ти задават въпроси, а пък ти ще им даваш отчет, както го правя сега пред теб.

„Вярно, какви ги върша? Преди няхахте навика да вадите кестени от огъня с чужди ръце, Александър Борисович!“ — Турецки смачка фасата си в пепелника.

— Прав си, приятелю! — каза той. — Извинявай. Все искам да тичам пред локомотива. Добре, остави документите, ако има въпроси — ще ти се обадя. Или направо ще дойда — добави той, като видя леката насмешка по лицето на Томилин.

— Това е. — Томилин бутна към Александър лежащата на масата папка. — Тук са протоколите от огледите на местопрестъпленията, протоколи от разпити на свидетели, данни от експертизи. Накратко,

всичко, което е трябвало да се направи, е направено. — На лицето му отново се появи някакво отчуждение.

— Добре. Благодаря ти. И не се сърди. Тия хемороиди на задника не съм си ги измислил аз.

— Разбирам. Остани си със здраве!

ГЛАВА 6

СМЪРТОНОСНИ ИГРАЧКИ

ИЗ ПРОТОКОЛА ЗА РАЗПИТ НА М. И. ЛИТВИНОВ (С ПРИЛОЖЕН ЗВУКОЗАПИС)

Следователят за особено важни дела към прокуратурата на град Москва С. Н. Томилин в своя кабинет и според изискванията на чл.157, 158 и 160 от НПК на РФ разпита в качеството на свидетел по криминално дело № 139 М. И. Литвинов.

Въпрос. Марат Игоревич, моля ви, разкажете какво стана с вас вчера — деветнадесети август, в блока на следния адрес: улица „Староконюшена“ номер девет, тринадесети апартамент, където живеете постоянно заедно със съпругата си Марина Илинична Литвинова?

Отговор. Вчера сутринта излязох от дома си за работа и ми направи впечатление пластмасова кутийка, която висеше на стената вдясно от апартамента.

Въпрос. Как изглеждаше тази кутийка?

Отговор. Квадратна, някъде десет на десет сантиметра, от бяла пластмаса. В средата имаше кръгче с нарисувана камбанка.

Въпрос. И тази кутийка ви направи впечатление?

Отговор. Ами да. Погледът ми се спря върху нея, когато се насочих към асансьора.

Въпрос. В колко часа стана това?

Отговор. В осем и петнадесет сутринта.

Въпрос. Винаги ли излизате за работа по това време?

Отговор. Не, обикновено тръгвам по-късно, към девет. Но този ден трябваше да се подготвя за съвещание и излязох по-рано.

Въпрос. Видяхте кутийката — и какво стана после?

Отговор. Приблжих се и я огледах. Приличаше на кутиите, в които скриват жиците на външните звънци. Стори ми се странно, че до вратата ми виси такова нещо, защото аз не бях го закачил. Звъннах на съседите, те също не бяха закачили тази кутия. Тогава решихме да извикаме електротехника на блока. Мислехме, че това е някакво устройство, някакво... разпределително табло. Макар че лично на мен ми се стори, че отвътре нещо тиктака. Като часовник. Това ме изплаши. Искях да разбера каква е работата. А нашият електротехник е бивш сапър, воювал е още в Афганистан. Тъкмо той веднага се сети, че е взривно устройство. И го обезвреди. Вече след това извикахме милицията.

Въпрос. Какво значи — обезвреди?

Отговор. Той се приближи до тази кутийка и също чу, че вътре нещо тиктака. Извика ни веднага да се затворим в апартаментите и да се отдалечим колкото се може повече от вратите. Ние го послушахме, ако знаехте само колко страшно извика... Всички се изплашихме. След това той свали кутийката, изнесе я на улицата зад блока, където има сграда пред събаряне. Живеещите вече са изселени, та там той отвори тази кутийка и я обезвреди. А ние извикахме милиция.

Въпрос. А по кое време започва работният ден на вашия електротехник?

Отговор. В девет сутринта. Ние му се обадохме вкъщи. Той живее в съседния блок. Винаги му се обаждаме вкъщи, а не в диспечерската, защото там телефонът вечно дава заето.

Въпрос. Добре. Кажете, ако обичате, виждали ли сте по-рано тази кутийка?

Отговор. Не. Предишната вечер не беше там.

Въпрос. Сигурен ли сте?

Отговор. Да. Работата е там, че предната вечер, в неделя, ние със съседите чистихме стълбищната площадка. По-точно, извикахме хора, които да свършат това.

Въпрос. Какви са тези хора?

Отговор. Те са младоженци, млади хора. Живеят в нашия блок, но в друг вход. По този начин си докарват допълнителни доходи. Кооперацията ни е стара, от общината почти нищо не правят за поддръжката, а пък ние не искаме да живеем в мръсотия. Тези младежи, Серьожа и Наташа, идват при нас веднъж в месеца, в неделя, мият прозорците, стените, стълбището. Ние със съседите събираме помежду си пари и им плащаме за работата. Не е скъпо. Та значи, те идваха тъкмо предния ден, на осемнадесети, измиха покрай останалото и стените. Нямахме никаква кутийка. И те не видяха, и ние, когато след това оглеждахме как са изчистили. Нямахме нищо такова.

Въпрос. По кое време приключи почистването?

Отговор. Около пет часа вечерта.

Въпрос. След този час някой излизал ли е на стълбищната площадка?

Отговор. Ние с жена ми не сме излизали. Освен нас на етажата живеят двама пенсионери. В четирнадесети апартамент е Александър Степанович. Той е вдовец, самотен. А в петнадесети — Вера Григориевна. Дъщеря ѝ с мъжа си в момента са в командировка извън страната, тя също е сама. Те почти винаги са си вкъщи. Но в неделя вечерта може и да са излизали. Не зная.

Въпрос. Добре ли познавате младежите, които ви чистят входа? В кой апартамент живеят?

Отговор. В четиридесет и пети апартамент. Но те нямат нищо общо със станалото! Това са чудесни млади хора. Серьожа живее в нашия блок от малък. Познаваме семейството му. Просто младите не искат да тежат на родителите си. И добре правят.

Въпрос. Вратата на входа ви заключва ли се?

Отговор. Да. Долу има портиерка.

Въпрос. Вие сте сигурен, че Серьожа и жена му нямат нищо общо. Може би предполагате кой е свързан с тази акция?

Отговор. Предполагам. Аз неведнъж съм бил заплашван в устна форма от господин Нестеров. Той обеща да си разчисти сметките с мен и с всички, които му пречат.

Въпрос. Разкажете ми, моля ви, по-подробно кой е този Нестеров, кой му пречи и защо.

Отговор. Това е дълга история. Господин Нестеров организира частна клиника, където провежда курс за подмладяваща терапия с прилагане на биологично активна субстанция. Лиценз за тази дейност издава Лицензионната палата. За да го получи, е необходим цял комплект документи от различни ведомства, сред които влиза и разрешение от нашата институция, тъй като в работата си доктор Нестеров използва, както ви казах, една биологична субстанция. Преди две години ние му разрешихме. Но оттогава изискванията към подобен род биопрепарати се повишиха. Господин Нестеров не искаше да се съобразява с това. Без оглед на нашите многократни предупреждения за необходимост от съответствие, така да се каже. Вместо да доработи препаратата си, той започна да заплашва, че ще си разчисти сметките с всички, които му пречат да работи.

Въпрос. Идва направо във вашия кабинет и ви заплашва?

Отговор. Различно. И в кабинета ми. Разбира се, на четири очи. И по телефона.

Въпрос. По служебния?

Отговор. Не, по домашния.

Въпрос. Семейни познати ли сте?

Отговор. Познавам Анатолий Иванович Нестеров от времето, когато учех в академията „Сеченов“. Той ми беше преподавател.

Въпрос. И вие предполагате, че той е способен да извърши такова престъпление? Лекар, бивш преподавател, който сее разум и така нататък?

Отговор. Знаете ли, хората се променят с годините. А пък парите, особено големите, са способни да променят човек до неузнаваемост. Не сте ли наблюдавали такива метаморфози? Аз — колкото си искаш. При Нестеров

курсът на лечение струва десетки хиляди долари. И записването е половин година напред. Ние му забранихме да работи. Той търпи огромни загуби.

Въпрос. А не мислите ли, че взривът е бил предназначен за някой от съседите ви?

Отговор. За кого? За двама самотни старци? Защо?

Въпрос. Искам да ви напомня, че въпросите задавам аз. Никой ли не ходи при самотния ви съсед? Той няма деца, нали така казахте?

Отговор. Да, той живее съвсем уединено. Съпругата ми го наглежда. Купува му храна, носи дрехите му в пералнята и така нататък. Марина Илинична кара кола, тя не работи, така че това не я затруднява... Вие, както виждам, приемате доста скептично моите показания срещу Нестеров? Жалко. Но аз настоявам да им обърнете сериозно внимание. Това е мой граждански дълг. Защото утре престъплението може да се повтори. И аз мога да стана негова жертва. Това, което не се е получило първия път, втория може да стане. Ако не с мен, с някой друг...

Турецки затвори папката, направи си кафе и извади сандвичите. Всеки момент трябваше да дойде Грязнов, когото беше извикал по телефона веднага след като Томилин си тръгна. Така и стана, вратата се откряна и в процепа се показа Вячеслав Иванович цял-целеничък.

— Тъкмо за кафето — зарадва се Александър. — Хайде влизай, стига си подпираше вратата.

— Боже, какъв аромат! Усеца се на всички етажи на прочутото ви ведомство. Къде намира Ирина такова кафе?

— Нея питай — отби топката Турецки, докато разливаше кафето в чашите.

Грязнов извади от джоба си метално шишенце. На масата веднага се появиха конячени чаши.

— В кафето ли да ти сипя или отделно?

— На мен, Сашенка, отделно, аз съм фен на разделното хранене. Да видим какво ни е изпратила съдбата? С каква поредна чудесия те е натоварил уважаемият дон Константин?

— Не само мен. Не се надявай, че ще се скриеш в храстите.

— Ти пък. От вас не можеш нито да се скриеш, нито да избягаш.

— Изобщо не се шегувай. Виж как хирурзите нищо не показват върху себе си.

— Става, няма вече. Дай да пийнем по чашка и разказвай, свали си тая грижа от душата.

Пийнаха. Слава се зае със сандвичите, Саша дръпна от цигарата, надигна кафето и започна:

— Работата, както се казва, е следната. В последно време, за по-малко от два месеца, в нашия прекрасен град са извършени почти еднакви покушения срещу двама чиновници от една и съща сфера. Едното е с летален край, другото...

Турецки въвеждаше в курса на нещата Слава, който шумно сърбаше горещото кафе и кимаше.

— По такъв начин на днешна дата имаме един труп и един, как да го кажа...

— Нереализиран труп — подсказа Грязнов.

— Точно така. Този, „нереализираният“, се пада някакъв кум или сват, или син на сват на Главния.

— Което ни осигурява постоянен контрол от страна на шефовете.

— Точно така. Докато те нямаше, прочетох протокола от разпита на Литвинов. Много идиотска история.

— В какъв смисъл?

— Ами представи си: човекът излиза сутринта от апартамента си, вижда на стената странна кутия, вика електротехника от поддръжката, а онзи я грабва и тръгва да я обезврежда. Пластичен експлозив, взривател, таймер във вид на малко будилниче. Взривът бил програмиран за девет сутринта. Излиза, че нашият бомбаджия е много зле с парите, щом е използвал такъв взривател, тип „направи си сам“.

— Или пък не е голям професионалист.

— Възможно е. Та значи електротехникът всичко разпарчетосал, оставил си е пръстите навсякъде. Не, къде си виждал техници по поддръжката да обезвреждат взривни устройства?

— Не съм виждал такива — призна си Грязнов.

— Да, ама ги има! Прочети му свидетелските показания. — Турецки протегна папката на Вячеслав. — На мама Джеймс Бонда! Малко му е било в Афганистан!

Слава запрелиства документите.

— Я виж! Към делото е приложена дори медицинска справка. Оказва се, че дори е бил контузен. Води се на отчет в психодиспансера!

— Точно така! И затова никой нищо не може да го пита.

— Хубаво. Ами другият взрив? Онзи, с „леталния“ край? Там също ли е имало будилник?

— Не, там е бил сложен радиовзривател. Взривяващият импулс е подаден на пейджър. Експлозията е станала в момента, когато са набрали съответния номер.

— Значи някой е трябвало да види излизащата от блока жертва и „да звънне на бомбата“?

— Да.

— Разпитахте ли съседите на загиналия?

— Да. Една жена е станала свидетел на взрива. Разхождала кучето си. Томилин нищо не е могъл да изкопчи от нея. Но още не са провели подробен разпит на всички живеещи в блока. Лято е, отпуски, Томилин има малко хора, а пък и се струпаха няколко почивни дни.

— А какво има в свидетелските показания?

— Ето, вземи да прочетеш тези на самия Литвинов. Аз през това време ще се оправям с жена му.

Турецки протегна на Слава съединените с телбод листове, а два други придърпа към себе си.

— Ти първо със своята се справи — промърмори полугласно Слава, докато наместваше очилата на носа си.

Александър се направи, че не го е чул.

ИЗ ПРОТОКОЛА ЗА РАЗПИТА НА М. И. ЛИТВИНОВА (С ПРИЛОЖЕН ЗВУКОЗАПИС)

Въпрос. Марина Илинична, разкажете ми, моля ви, какво се случи във вашия блок на деветнадесети август?

Отговор. Онази сутрин изпрацах мъжа си на работа. Той излезе от апартамента и аз затворих вратата след него. Не беше минала и минута, и той позвъни. Помислих, че си е забравил нещо. Отварям. Марат ми казва: Мариша, каква е тази кутийка, дето виси тук? Къде, питам. А пък той —

зад вратата. Излизам на площадката и виждам: вляво до вратата виси пластмасова кутийка.

Въпрос. От коя страна? Уточнете, ако обичате.

Отговор. Отляво. Но ако се гледа от апартамента, е отдясно. Ако е от площадката — отляво.

Въпрос. Какво стана после?

Отговор. Марат позвъни на съседите. На площадката има още два апартамента. Излязоха съседите, Вера Григориевна от петнадесети апартамент и Александър Степанович от четиринадесети. Те също недоумяваха: никой не беше закачал тази кутия. Тогава Марат се обади на електротехника.

Въпрос. Защо съпругът ви прояви такъв интерес към тази кутийка? Какво толкова необичайно имаше в нея?

Отговор. Как може да говорите така! Нали вътре имаше експлозив?

Въпрос. Вашият съпруг знаеше ли, че вътре има взривно вещество?

Отговор. Не, разбира се! Опазил ви господ! Но той... беше нервен и очакваше нещо подобно. Преследваха го, заплашваха. И освен това той чу, че вътре сякаш работеше часовник. Затова прояви съвсем разбираема предпазливост, може би дори подозрителност, която в крайна сметка му спаси живота! Пък вие какви ги приказвате!

Въпрос. Нищо не съм казал! Аз задавам въпроси. Откъде знаете, че Марат Игоревич е бил заплашван?

Отговор. Той сам ми е разказвал! Освен това ни звъняха вкъщи по телефона. Мъжки глас. Често аз вдигах телефона и чувах тези заплахи. Звънеше се почти всеки ден. По-точно, всяка нощ. През последния месец почти всяка нощ, в три часа, като по часовник.

Въпрос. Какви бяха тези обаждания? Кой и какво казваше?

Отговор. Обаждаше се мъж. Фразата винаги беше една и съща: „Литвинов, ще те изтрия от лицето на земята.“ Много добре помня тези думи.

Въпрос. А какво отговаряше мъжът ви?

Отговор. Ами... че няма да го уплашат. Че изпълнява служебния си дълг. И ще го изпълнява и занапред. Но той много се нервираше след тези обаждания. Беше разстроен. Нали знаете колко боли, когато хората те разочароват, онези, пред които си се прекланял.

Въпрос. Знаете ли кой е заплашвал Марат Игоревич?

Отговор. Разбира се, той всичко споделя с мен. Това е нормално, аз съм му жена. Заплашваше го Нестеров. Той е бивш преподавател на Марат още от института. Тъкмо той обещавахе да види сметката на Марат! (Хлипа.)

Въпрос. Моля ви, не плачете, Марина Илинична. Пийнете вода. А така. Кажете, познавате ли се лично с Нестеров?

Отговор. Да, познавам го. Няколко пъти сме се срещали на някакви официални мероприятия. Конференции, симпозиуми. След приключване на работата обикновено се организират банкети. Марат винаги ме водеше със себе си. Виждала съм Нестеров. И гласа му съм чувала. Той има характерен рязък глас. Така че можех да го позная по телефона. Боли ме сърцето! Толкова се вълнувах тези дни! Какво още ви интересува?

Въпрос. Приключихме. Моля ви, подпишете се на всеки лист. И ето тук, че думите ви са записани вярно. Това е всичко. Благодаря ви.

Турецки отиде до прозореца и се загледа в сновящите долу хора. Над Москва беше увиснал някакъв неизвестен антициклон, който разтапяше столицата с ярките си слънчеви лъчи, създавайки усещането за безкрайно лято. „А пък лятото — това е цял малък живот“ — както пееха в една симпатична песничка. Ей ги колко много са там, в цивилния живот под прозореца, тези прекрасни жени с леки многоцветни рокли. Само за теб, Турецки, дали е зима, дали е лято — всичко е едноцветно. Тъмносиво. Престъпление и наказание. Хубаво, стига си плакал! Както се шегуваше един от същите онези бардове: Щом си сложил ръката си на сърцето — кажи нещо!

— Трябва да го видя с очите си този Литвинов. И тоя доктор Нестеров ми е интересно да видя.

Александър се обърна към Грязнов, който все още изучаваше документите в папката.

— Не те ли интересува загиналият Климович?

— Естествено и той ме интересува. Но за съжаление той вече нищо няма да ни разкаже. А Литвинов има конкретни подозрения. Това не трябва да се отмята с лека ръка. Що се отнася до Климович, прати там своите оперативни работници, нека минат по всички апартаменти в блока на загиналия, и в съседните — също. Взривът не е избухнал толкова рано сутринта. В осем хората отиват на работа. Някой може да се е намирал на двора, пък и от прозорците някой може да е видял нещо. Трябва да се разпитва, да се говори със свидетелите на покушението срещу Литвинов. А пък аз най-добре да отида при този господин вкъщи, да се запозная с него. Ще го разпитам във връзка с Нестеров. Ей сега ще му се обадя на тоя нещастник.

Саша намери в делото необходимия телефон и набра номера.

— Ало, слушам ви, кажете — чу се дежурно любезен женски глас.

— Добър ден. Госпожице, мога ли да говоря с Марат Игоревич?

— Здравейте. Кой го търси?

Турецки се представи.

— Една минута. Ще му съобщя. — Саша направо видя как секретарката се „стегна“. Никаква дежурна любезност. Само официален тон.

Настъпи пауза. Турецки намигна на Вячеслав. Онзи разбра мимиката на приятеля си по свой начин и сипа коняк в чашите.

— Марат Игоревич? Здравейте. Безпокои ви Турецки. Старши следовател от Главна прокуратура.

— Да-да, докладваха ми. Здравейте. С какво мога да ви бъда полезен, така да се каже? — отговори доста нисък баритон.

— Бих искал да се срещна с вас.

— Заповядайте. Много се радвам, че Главна прокуратура е обърнала внимание на писмото ми. Още повече че страховете ми се потвърдиха по най-ужасен начин. Аз ли да дойда при вас?

— Май е по-добре аз при вас. За да си поговорим на спокойствие. По-подробно, така да се каже. Да не ни пречи никой.

— Тогава най-добре ще е да се видим след края на работното време. Че тук при мен непрекъснато звъни телефонът, няма да ни оставят на мира. Искате ли в осемнадесет?

Александър се направи, че мисли, зашумоля с листовете хартия.

— Знаете ли, някъде към осемнадесет ще бъда по работа в района на „Арбат“, ще се освободя към осемнадесет и тридесет. Бих могъл да се отбия при вас вкъщи. Нали сте там наблизно.

— Разбира се, заповядайте, ще се радвам — отзова се събеседникът му след кратка пауза. — Може да вечеряме заедно. Жена ми ще се зарадва.

— Това ще бъде абсолютно излишно — сухо го прекъсна Турецки. — Много ви моля да не организирате нищо такова.

— Добре, добре — изплаши се гласът. — Значи в шест и половина довечера?

— Да. Довиждане.

Турецки затвори слушалката.

— Какво, Сашенка? Отказа се от печеното пиленце? Че и с хубаво арменско коняче? — пошегува се Грязнов.

— Следователят, Вячеслав, трябва да има ясна глава, чисти ръце...

— Това се отнася за разузнавача, всичко си объркал.

— В нашия случай няма значение. Важното е друго, че ни е останал по чаша наш си коняк, който не е по-лош. Да пийнем. Нямам търпение да видя господин Литвинов. И жена му, която, както обещаха, щяла да ми се зарадва.

— Гледай да не се престараваш там с жената.

— И през ум не ми минава. Има си време, Слава, за прегръдки и време, когато трябва да ги избягваш — каза с патос Турецки.

— Какво ти е, бащице? Цитираш Екlesiаста? Откъде ли идва това?

— Да се знае и помни, което е необходимо, Слава! — без да намалява патоса, се отзова Турецки. — Защото смелостта без необходимите знания се превръща в безразсъдство.

— Я по-полека с мъдростите — въздъхна Грязнов.

— А предпазливост без необходимите знания се превръща в страхливост.

— За кого става дума, нещо не мога да те разбера? Няма начин да е за мен, тогава за кого?

— А пък простодушието без необходимите знания се превръща в грубост, Славочка! Това го е казал великият Конфуций. По-добре няма как да се каже, така че хайде да пийнем.

— Мда... Доста отдавна не съм те виждал такъв — поклати глава Грязнов, като продължаваше да разглежда приятеля си.

— Стига си ме зяпал. — Александър изведнъж усети, че се изчервява, което не му се беше случвало от сто години. Тръсна глава, сякаш за да се отърве от някакво видение, и вече със съвсем друг, делови тон каза: — Е, за днес е на ред Литвинов. До довечера имам време да събера информация за доктор Нестеров. Ще ми бъде интересно да я съпоставя с мнението на Литвинов за този кръвожаден Пигмалион.

— Защо пък Пигмалион?

— Нестеров извайва своите пациенти, както Пигмалион е създал Галатея. А ти, Слава, и твоите орли се заемете с Климович.

ГЛАВА 7

ТЕОРИЯ НА ОТНОСИТЕЛНОСТТА

Турецки пристигна пред блока на Литвинов десет минути преди уговореното време. Паркира в двора на кооперацията от сталински тип. Намери нужния вход. Тринадесети апартамент се намираше на петия етаж. Предпоследния. Александър влезе във входа. Част от фойето беше обособена за портиерна. Предната стена бе наполовина остъклена. Зад стъклото седеше млада жена с телефонна слушалка в ръка. Тя хвърли бърз равнодушен поглед към влезлия. Александър се насочи към асансьора.

— При кого отивате? — викна жената след него.

— Аз в... сети — промърмори Турецки и продължи да върви.

— В кой? — пак попита дежурната портиерка.

Но Саша вече беше в асансьора. Та така. Да се влезе не беше никак трудно. Хипотетичният бомбаджия също без проблем би могъл да влезе във входа. Ако на осемнадесети срещу деветнадесети е била дежурна същата мила госпожица. Той слезе от асансьора на долния етаж и се качи пеша до петия. Тринадесети апартамент се намираше отляво. Шахтата на асансьора беше в средата на площадката. Широкото стълбище я опасваше като лента. Саша наближи апартамента. Кутийката с експлозива е била закачена вляво от апартамента, ако гледаме от стълбищната площадка — такива бяха показанията на жената на Литвинов. Вдясно от вратата имаше тясна стена, по-нататък под прав ъгъл — друга стена с вратата на четиринадесети апартамент. Онзи, в който живее самотният старец. Турецки се опита да повтори пътя на Литвинов. Излязъл съм от апартамента, сега отивам към асансьора. Но взривното устройство остава зад гърба ми. Да го видиш случайно, както твърдеше, че е станало, по време на разпита Литвинов, беше много трудно. За да стане това, най-малкото е трябвало да се обърне. Той беше се обърнал, за да затвори вратата. Но в протокола пишеше, че вратата след него е затворила Литвинова. Както излиза според материалите по делото,

кутийката е висяла високо над звънеца. Сигурно е трябвало да вдигне погледа си доста нагоре.

Хубаво, засега просто беше интересно. Саша натисна бутона на звънеца. Чуха се мелодични звуци и тежки мъжки стъпки. Вратата широко се отвори. Литвинов бе леко пълен, висок брюнет.

— Александър Борисович? Добре дошли. — Той се дръпна, за да направи път на госта си в просторното антре.

Шкафове с витражи, аплици по стените, масичка със стъклен плот, до нея удобно, дълбоко кресло. Всичко това изглеждаше доста внушително.

— Добър вечер, Марат Игоревич — усмихна се Турецки и протегна ръка.

Дланта на Литвинов беше леко влажна. Вълнуваше ли се? Всъщност това бе в реда на нещата. Неясно защо, но всички хора се вълнуват, когато се сблъскват с представители на закона, така да се каже. „Така да се каже“, защото в общи линии не разчитат на спазването на същата тази законност, помисли си Турецки, следвайки домакина по лъснатия до блясък скъп дъбов паркет.

— Насам, моля. — Марат Игоревич отвори вратата на малка, боядисана в убити тонове стая. — Това е кабинетът ми, тук ще ни е по-удобно.

Грамадно бюро, явно от някой антикварен магазин, настолната лампа със зелен плафон, изглежда, също беше оттам, както и масивният часовник върху камината. Лаптопът бе от последните модели. Кожен диван, малка масичка с две кресла. Библиотека с книги, барче. Коняк, уиски, джин, сок. Александър си помисли, че обстановката е подходяща за някой мастит академик. Всъщност академиците в днешно време едва ли са толкова цъфнали и вързали. По-скоро жилище на средно богат „нов руснак“. Домакинът сякаш прочете мислите му.

— Моля ви, разполагайте се. Това е моята бърлога. — Той направи широк жест с ръка, обхващащ стаята. — Тук си почивам и работя. Сега приключвам с докторската. Материалите съм ги събрал много отдавна, но все няма кога да седна и да ги подреда. Ежедневие. Заместник-директор по научната дейност — това е, както казваха до неотдавна, техническият ръководител на перестройката. Директорът ни е човек на възраст, често не се чувства добре, така че с всички

въпроси — от счупената тоалетна чиния, моля да ме извините за тая житейска проза, до организацията на конференции, симпозиуми, подписване на договори, — с всичко това сътрудниците тичат при мен. Налага се да решавам цял куп проблеми, често много прозаични, далеч от науката.

— Изглежда, заплащането за работата ви е добро? — Александър седна на креслото.

— Да, слава на Господа, за хляба стига. При което сами се оправяме, не чакаме помощ от държавата. Най-сетне получихме право за достойно заплащане на нашия труд. Ето, успяхме с жената да направим ремонт на апартамента — той е наследствен, от родителите на Марина — и да го обзаведем според нашия вкус. Помните ли шегичката от съветските времена? Жената казва на мъжа си: „Ето, ние ще умрем и никой няма да разбере какъв вкус сме имали.“ Помните ли онези еднакви секции, с които Рязанов се подигра във филма си „Ирония на съдбата!“, който е задължителен за всяка Нова година?

— Помня ги, разбира се. Какъв е този труд, за който се плаща толкова добре? Разкажете ми, моля ви, с какво се занимава вашият институт.

— Ние контролираме всички биологични препарати, които се разработват в страната. Тоест диагностични тестове, ваксини, гамаглобулини, анатоксини и така нататък. Всичко биологично — живо или мъртво, — преди да стигне до човека, минава при нас през прецизна проверка и апробация. И чак след това получава зелена светлина. Разбира се, ако резултатите са положителни.

— Значи е прекрасно, че държавата заплаща достойно вашия труд.

— Не, ние сме в общата тарифна таблица, както и всички бюджетници. Само че още при предишния министър на здравеопазването получихме разрешение да сключваме договори за нашата работа с достойно заплащане. За шофьорската книжка не плащате ли на КАТ, за да се явите на изпит? Същото е и при нас.

„И колкото повече пъти се явяваш, толкова повече плащаш. Затова никой не си взема изпита от първия път“ — помисли си Турецки.

— Май много говоря! Искате ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Първо, аз съм с кола, второ, срещата ни е делова.

— Да-да. Но няма да откажете чаша кафе?

— Няма да откажа.

— Мариша, донеси ни кафе, скъпа! — извика през вратата Литвинов.

Някъде от дълбочината на коридора веднага се чува стъпки, сякаш невидимата Марина беше стояла нащрек, като часови на границата. Млада, но много грозна жена вкара в стаята масичка на колелца. Единственото красиво нещо у нея бе буйната светла коса, събрана на кок. Но и тя не можеше да скрие прекалено широкия нос и дебелите, сякаш обърнати устни.

На масичката удобно се бяха разположили хромиран кафеник, две снежнобели чаши, също толкова ослепително бели десертни чинийки, каничка със сметана, захарница и чиния с мънички сандвичи-канапе. Сух салам, хайвер, риба пъструга — си отбеляза Турецки. Мда, беше се подготвил човекът! Всичко това можеше да се предположи, затова Турецки преди посещението си при Литвинов беше минал през едно кафене да хапне.

— Мариша, запознай се.

Александър Борисович стана и протегна ръка на домакинята.

— Това е господин Турецки. От Главната прокуратура. Извинете, каква беше вашата длъжност? Следовател за... кое?

— По особено важни дела. Старши съветник от правосъдието.

— Ако се преведе, какво звание е това? Подполковник?

— Не. Ако се преведе на армейски чинове, генерал-майор.

— О! Мариша, виж какви хора посрещаме в дома си! Моята съпруга и помощник във всичко — Марина Илинична.

Жената се усмихна само с устни. Светлосивите очи зад стъклата на очилата гледаха внимателно.

„Как е възможно човек да бъде толкова грозен!“ — със съчувствие си помисли Саша.

— Много ми е приятно — каза на глас.

Жената наля кафе.

— Благодаря ти, Мариночка — нежно каза Литвинов.

Без да каже нито дума, жената излезе.

— Да продължим? — Литвинов побутна към Турецки тежък пепелник от тъмнозелен, почти черен нефрит. — Ако искате, запалете си.

— Благодаря, засега не ми се иска. Марат Игоревич, след взрива, който отне живота на Вадим Яковлевич Климович, ръководството на Главна прокуратура възложи разследването на двата атентата на оперативно-следствената група, която ръководя аз.

— Да, толкова е ужасно, че загина Вадим Яковлевич! Често се засичахме по служба. Много свестен човек беше! Такава загуба! Виждате ли, ненапразно се страхувах от нещо такова! Надявам се, че сега, когато следствието е в толкова квалифицирани ръце, престъпниците ще бъдат намерени и наказани според закона.

— Четох показанията ви. Вие смятате, че е възможно взривът или взривовете да са били организирани от...

— Страхувам се, че няма да сбъркам, ако посоча Анатолий Иванович Нестеров.

— Защо сте толкова сигурен?

— Ами как иначе! Нали казах на следователя, който разследваше делото преди вас, как беше...

— Томилин.

— Да, казах на Томилин, че Нестеров неведнъж ме е заплашвал. И в служебния ми кабинет, и по телефона.

— Разкажете ми, моля ви, още веднъж. С какво се занимава Нестеров? Защо ви е заплашвал?

— Клиниката на Нестеров се занимава с операции за подмладяване. Методът, който той използва, се основава на прилагането на ембрионална тъкан. Това е доста нова методика. Нова за нашата страна. Вместо познатите вече пластични операции на пациента му вкарват екстракт от човешки ембрионални клетки. Е... все едно му преливат прясна кръв. По принцип ефектът е положителен.

— А откъде вземат същия този екстракт?

— Точен въпрос. — Литвинов благосклонно кимна като учител на прилежен ученик. — Получават екстракта от абортен материал. Точно тук си сблъскахме челата с Нестеров. Вижте, всичко, което се прелива на човек, трябва да е строго регламентирано по голям брой показатели. Иначе са възможни непредсказуеми последствия.

Тъканите, които получава Нестеров за операциите си, е невъзможно да бъдат проконтролирани по всички необходими параметри. Всички материали са различни, както и децата се раждат различни. Всичко може да... Ами ако след десет години на пациент, преминал курс на лечение при Анатолий Иванович, му открият тумор или бавноразвиваща се инфекция с летален край? Или болестта на Паркинсон или Алцхаймер?

— А при хора, които не са се лекували при Нестеров, не са ли възможни такива заболявания?

— Разбира се, че са възможни. Но защо да ги насаждаш със собствените си ръце? Всъщност нашите? Щом даваме разрешение за използването на даден препарат, ние носим отговорност за това.

— Доколкото знам, вашият институт вече е давал разрешение на Нестеров?

— Да, това беше преди две години. Под силния натиск на един много високопоставен човек.

— Така ли? Значи човек може да получи разрешение, ако окаже натиск? — хвана се Турецки.

— Не, аз малко неточно се изразих. — Литвинов сложи чашата си на масата и извади кутия за цигари. — Нали няма да имате нищо против, ако си запаля?

— Не, разбира се. И аз вече узрях. Така че, ако нямате нищо против, с удоволствие ще ви правя компания.

Александър извади кутията си и с жест отказа предложените му от домакина цигари.

— Та как искахте да се изразите?

— Работата е там, че когато преди две години Нестеров внедряваше метода си, нямаше никакви данни за противопоказания. И наистина за внедряването на препарата беше оказан натиск чрез много известен човек. Не можехме да не одобрим разработката на Нестеров. Нямаше основания.

— А сега са се появили?

— Да. Науката не стои на едно място. На Запад, където този метод се прилага от двадесетина години, се появиха публикации за възможни далечни последствия. Ето например Роналд Рейгън си е правил подобна операция. И какво виждаме сега? Нали знаете в какво състояние е той? Като едногодишно дете. Болестта на Алцхаймер. А

главният девиз на лекаря е: не вреди! Основният принцип за внедряването на нов препарат е неговата безопасност! И след това идва ефикасността.

— Значи вие забранихте на Нестеров да работи?

— Ние всяка година провеждаме контролно изследване на сериите от препарата, който произвежда и използва Нестеров. Тази година изискванията станаха по-жестоки. Ние съобщихме за това в Лицензионната палата с придружаващо писмо, в което обосновавахме необходимостта от доработка на препарата на Нестеров. Лицензионната палата не поднови лиценза, който разрешаваше такъв вид дейност. Така че окончателното решение е взето от Лицензионната палата.

— Какво стана после?

— Нестеров направо полудя. Дотърча в кабинета ми. Викаше, че щял да ме изтрие от лицето на земята. И мен, и Климович. Всичките тези заплахи се повтаряха в течение на два месеца. И сега виждате какво стана.

— Този Нестеров по принцип неуравновесен човек ли е?

— Да, като цяло не може да се нарече много спокоен.

— Знаете ли, че предния ден, преди да намерите взрива, той е бил приет в болница, където го е докарала „Бърза помощ“?

— И какво от това? — Литвинов се запъна за момент, отпи глътка кафе и продължи: — Първо, той наистина може да се е изнервил, организирайки убийство. Пък и не го е организирал сам! Това е смешно. Сега да убиеш човек не струва нищо. По-точно, струва много евтино. Може да се наеме някой скитник. Тресне те по главата — и край.

— Наистина, защо пък да не наеме? — все едно го казваше на себе си, се осведоми Турецки.

— Мен ли питате? — изведнъж се ядоса Литвинов. — Защо седя жив пред вас? Ами извинявайте, че не ме убиха! Може би с трупове е по-лесно да се оправя човек. Труповете вече нищо не могат да кажат! Всеки може да си съчини своя версия!

Александър внимателно погледна Литвинов, който доста се разгорещи.

— Извинете, не съм искал да ви обидя! — каза той миролюбиво. — Просто вие сте умен човек и аз се опитвам да разсъждавам заедно с

вас — продължи Турецки, гледайки гладката повърхност на масата. — Аз ето кое не мога да разбера: за какво му е на Нестеров да организира убийство? Той да няма заложби на потенциален престъпник? Нали ако някой много, много влиятелен преди две години му е помогнал да отвори клиниката си, какво пречи същият „някой“ да му помогне още веднъж, след две години?

— Защото този човек вече е минал курса на лечение при Нестеров. Стига му за десет години напред, а повече не му и трябва — кой живее толкова?! А направената услуга нищо не струва, нима не знаете? Освен това: той преди две години беше много, ама много влиятелен. А сега вече не е толкова влиятелен, разбирате ли? Защо си мислите, че убийства поръчват само престъпници? Как примерни жени поръчват убийствата на мъжете си? Или обратното? А партньори в бизнеса? Нима не знаете как стават тези работи? Приличните хора поръчват премахването на други прилични хора! — Литвинов почти крещеше.

Турецки вдигна очи. По лицето на домакина избиха червени петна. В стаята влетя Марина Илинична.

— Марат, да донеса ли още кафе? — попита тя със страдалчески глас.

— Не, Марина, благодаря — приглушено отговори Литвинов.

— А за вас? — Жената премести погледа си към Турецки. Очите ѝ чернееха като дулата на артилерийски оръдия.

— Не-не. Ние приключихме.

Турецки стана.

— Благодаря за разговора, Марат Игоревич. И на вас, Марина Илинична, за прекрасното кафе. Ако в хода на следствието имам някакви въпроси, надявам се, че няма да откажете да отговорите на тях. В близките дни може да ви притеснят наши оперативни работници и следователи, сигурно ще трябва да се уточнят някои неща, така че предварително ви се извинявам за безпокойството. В наш общ интерес е по-скоро да открием и обезвредим престъпника. Или престъпниците.

Марина Илинична неочаквано изплака.

— Боже мой, кога ще свърши всичко това? — простена през сълзи тя.

— Мариша, много те моля! — извика Литвинов и прегърна жена си.

— Не, почакай, Марат! — Жената се откъсна от прегръдката му и се доближи до Турецки.

„Ей сега ще ме ухапе“ — внезапно се уплаши Александър.

— Колко още ще ни мъчат?! — извика Марина в лицето му. — Отначало два месеца заплахи, шантаж, телефонни мъчения! Той ни се обаждаше и денем, и нощем. Почти всяка нощ, в три часа — запомних времето! Защото това се повтаряше ден след ден! И винаги една и съща фраза: „Литвинов, ще те изтрия от лицето на земята!“ Нямаше мира от него. Марат направо го тресеше от нерви! След това открихме тази кутийка, а следователят, който беше преди вас, гледаше на всичко като на някаква тъпа шега! Нищо не възприемаше сериозно! Дори не предложиха охрана на Марат. Ние писахме в Главна прокуратура, и пак нищо — ни вопъл, ни стон! Докато не убиха човека, на никой дори окото не му мигна! А този човек можеше да бъде Марат! Ако го бяха убили, аз щях... с мен щеше... — Жената се разплака на гърдите на мъжа си.

— По-тихо, Мариша, успокой се.

— Марина Илинична, разбирам колко се тревожите за съпруга си и ви уверявам, че ще бъде направено всичко необходимо, за да намерим и накажем виновните. Обещавам ви — каза твърдо Турецки и излезе в антрето.

— Аз ще ви изпратя — възкликна Литвинов, настани жена си на дивана и излезе след Турецки. — Моля ви, извинете я. След тези събития не е на себе си.

— Разбирам — кимна Александър. — Вие също ме извинете. Такава ми е работата. Понякога се налага да засягам болни теми.

След като вече беше излязъл от апартамента, Турецки попита застаналия на вратата Литвинов:

— Та къде, казвате, е висяло това взривно устройство?

— Ето тук, отдясно. — Литвинов вдигна ръка и посочи бледо тебеширено петно на стената.

— Отдясно на кого? — леко се усмихна Турецки.

— На мен.

— Значи на мен ми е отляво! Ето я теорията на относителността в действие! — Турецки се усмихна и влезе в асансьора.

Докато пътуваше по широките московски булеварди, Саша си мислеше за Литвинов. Какво пък, визитата беше успешна. Какво му се

изясни? Че Литвинов е безпринципен: ту издава разрешение за работа, ту не издава и се нервира, когато го хванат, че го прави. А може би е и подкупен.

Подредбата в жилището говореше сама за себе си. Ще трябва да отиде до института. Добре, че е наблизо, „Сивцев Вражек“. Какво следва нататък? Литвинов е сигурен, че убиецът е Нестеров. Или иска да убеди в това Турецки. Каква лекция само изнесе за поръчковите убийства. Излиза, че всеки може да убие всеки. В живота засега такава нещo не се забелязва. За щастие. Като цяло прави впечатление на неискрен човек, който крие нещo.

Ако Турецки беше харесал някого, то това беше жената на Литвинов, грозноватата Марина Илинична. Тя бе напълно открита. И обичаше мъжа си до безумие, това се виждаше с невъоръжено око. Обаче при толкова плашеща грозота единствената възможност да задържи красивия си мъж (а Литвинов можеше да се нарече красив, но в оперетен вариант) беше да му е безрезервно и безпределно предана.

А твоята жена, Турецки, е и хубава, и умна. И също ти е безкрайно предана... И къде си тръгнал сега? Вкъщи? Не. Може би по работа? При предполагаемия престъпник Нестеров? Също не. Нестеров не се крие от правосъдието. Ще го оставим за утре. Виж, него е добре да го видим на работното му място. Какви са там тия ужасии с ембрионите, прости ми Господи! Та накъде си насочил уморения си кон, амиго? Вече е вечер. Но още не е нощ. Време за срещи...

Така си приказваше сам на себе си Александър, като се страхуваше да си признае, че се притеснява като младеж.

Защото той наистина отиваше на среща. С Настя.

ГЛАВА 8

МОМИЧЕ МЕЧТА

Разбира се, той не отиде в тъпия ѝ бар. Честно казано, не му се искаше да я гледа в някаква смешна униформа на сервитьорка, да наблюдава как ѝ се натискат клиентите, а може би дори свойски и без някакъв умисъл я потупват по симпатичното кръгло дупе. А пък тя, не дай си боже, им се усмихва в отговор. Турецки не искаше да разваля магията, която беше направило с него това момиче. Дали бе момиче или мечта. Която се обърна на завоя и му махна с тънката си ръка.

„Аз се обърнах да погледна дали не се обърна тя, за да погледне дали не се обърна аз“ — напяваше си с тих глас Турецки, избягвайки очертаващ се сблъсък в една от уличките, които го доближаваха до мястото на срещата.

Той я намери. Още в деня на запознанството намери телефона на факултета, разговори секретарката, изясни кои от студентките на филологическия факултет имат поправки по история на изкуствата. Как беше фамилията? Вересова? Щом знаеш името и фамилията, другото е лесно. Има база данни на всички, които живеят в столицата. Не му се искаше да занимава с това неговите хора. Той помоли старши оперативния работник от МУР Василий Колобов да „изчисли“ гражданката Анастасия Вересова. Разбира се, на Колобов бе предложена легенда, според която Анастасия се издирваше като свидетел по едно от текущите дела. И, разбира се, Колобов я намери. Само след едно денонощие Турецки вече знаеше, че Настя е родена в Твер. Че тази гражданка живее в района на метро „Кропоткинска“, където наема заедно със своя приятелка едностаен апартамент в една от уличките около „Пречистенка“. Там беше и временно адресно регистрирана. Знаеше се и телефонният номер. Турецки издържа повече от седмица. Но то не му излизаше от главата, това момиче-мечта. И той реши, че по-добре ще е да я види и да развали магията...

Звънна ѝ, тя се съгласи да се видят. За после той не мислеше. Просто приближавайки към станцията на метрото, където трябваше да

се срещнат, усети как бие сърцето му. Както тогава, когато тя почти изчезна зад завоя и той се изплаши, че няма да се обърне.

... — Добър ден, Настя!

— О, не ви видях! Здравейте.

— Това е за вас — подаде ѝ чайна роза.

— Благодаря — тя разтегли думата и лицето ѝ порозовя и се озари от усмивка. — Колко е красива! Знаете ли, аз толкова обичам цветята!

Да, това момиче беше много сладко. Сега, когато стоеше пред него, а не беше обърната в профил, както когато я закара на изпита, тя му се струваше още по-прекрасна. Тъмнокафяви, почти черни очи, блестящи едри къдрици. И овалът на лицето... Такъв като... Като на кого? Като на Мадоната на Рафаел! Ярко очертана малка уста. И всичко това много живо, подвижно. Любопитен и заедно с това доверчив поглед. И много приятно облечена. Светли панталони, тъмнолилаво бюстие, разкриващо леко изпъкналите ключици и едва забележимата падинка на гърдите, на лакътя ѝ беше праметното леко светло сако. Чантичката и лилавите обувчици бяха в тон с всичко останало.

Александър дълбоко въздъхна и с известно затруднение продължи разговора.

— Е, как мина поправката?

— Всичко е наред, взех си я! Вие защо не дойдохте в бара? Нали ви поканих?

— Реших, че ще бъде по-добре, ако първо аз ви поканя.

— Да не мислите, че това ще ви даде някакво предимство? — тя го стрелна с черните си очи.

— Бих искал поне да се надявам — кротко каза Турецки.

— А как ме намерихте? — измести разговора на друга тема Настя.

— О, това е голяма тайна. Не е дошло още времето да бъде разкрита. Предлагам да се преместим в моята таратайка. Каня ви в едно много уютно и доста приятно заведение. Там пускат и момичета до шестнадесет години. Но само онези, които са си взели всички изпити. Нали нямате повече „опашки“? Освен опашка от обожатели, разбира се?

Настя се засмя. Къдриците заподскачаха около главата ѝ.

— Вече нямам опашки. И изгарям от любопитство. Какво е това място?

— Там ще си поприказваме за всичко.

Той настани момичето в колата, паркирана зад ъгъла. Потеглиха.

Турецки дълго мисли къде да покани госпожица, запозната с изкуството на Северното възраждане, почита телка на древните мъдреци като цяло и отделно — на Конфуций.

„Узбекистан“ не ставаше. Турецки изобщо не се страхуваше, че ще го хванат с непознато момиче (с кого ли само не му се случваше да обядва), просто... не беше онзи стил. Да я заведе в някой друг, луксозен ресторант засега също не му се искаше. Не защото беше стиснат. Можеше да се притесни, да се почувства едва ли не задължена. На него му се струваше, че я усеща, предусеща реакциите ѝ. Той, разбира се, можеше и да греши. Но въпреки това вече бе избрал заведението.

— Настя, виждате ли магазин „Ученик“? Там отиваме.

Саша спря колата, помогна на момичето да излезе.

Тя се огледа наоколо с весело любопитство. Той я хвана под ръка и я поведе покрай сградата.

— Аз обаче вече съм си купила моливи, химикалки и несесер за тях — пошепна момичето в ухото му с тон на заговорник.

— Така ли? Какво пък, това улеснява нещата. Тогава ние сме за тук.

Турецки отвори вратата, която се намиреше почти до магазина. Над вратата с изискани букви беше написано името на заведението: „Екслибрис“. И по-долу: „кафе-бар“.

Влязоха в малка зала в бежови и зелени цветове, с високи тесни прозорци, меки дивани. По стените на бара висяха офорти и литографии. В средата имаше оранжева колона-етажерка със стъклени полици.

Настя се оглеждаше, разглеждаше картините по стените, отиде до етажерката.

— О, а какво е това там? — Тя посочи по-малките от длан книги, подредени във витрината.

— Тук, Настя, се пазят уникални книги-миниатюри. Всичките са ръчна изработка, в тираж тридесет до петдесет бройки.

— Ах, ето „Гарванът“ на Едгар По! Какво малко книжле! И с кожена подвързия! Какво чудо! А ето го Саша Чорни! Също колкото нокът! Невероятно!

Тя толкова истински се радваше! На Саша му олекна. Все пак не беше сбъркал!

— Настя, виждате ли онези две зрънца? Там, на възглавничката в кутийката...

Той леко докосна голото ѝ рамо, докато сочеше към две половинки на прецизно полирани оризови зърна. От това докосване сърцето му пак се разтуптя. „Направо се вдетинявам!“ — изплаши се сам от себе си Турецки.

— Виждам ги. Какво е това?

— Ами представете си, че на едното е нарисуван Пушкин с цилиндър, а на другото Лермонтов с мустаци. Вярвате ли ми?

— Вие, Александър Борисович, по принцип внушавате доверие. Иначе днес нямаше да се видим. Лермонтов с мустаци — това още мога да го повярвам, но Пушкин, че и с цилиндър — това просто не може да бъде! — преиначи тя Хармс.

— Но това наистина е така! — възкликна Александър с глас на шоумен. — Георги, хайде да докажем на очарователната дама, че на истинските мъже може и трябва винаги да им се вярва!

Барманът Георги, който мълчаливо ги наблюдаваше зад бара, бавно се доближи, отключи стъклената витрина, извади пластмасовата кутийка и отиде до прозореца, където стоеше малка маса.

— Ах, тук има микроскоп! — Настя запляска с ръце.

С вид на професор по биология Георги извади с тънък пинцет едната оризова половинка, сложи я на предметното стъкло и след това под микроскопа. Светна малка лампичка, която осветяваше огледалцето на микроскопа. Настя се наведе към окуляра.

— Наистина, Пушкин с цилиндър! Нарисуван е на зърното! Страхотно! Никога не съм виждала такова нещо! Кой гений го е направил?

Тя все не можеше да откъсне поглед от микроскопа. Турецки тихо се радваше.

— Мога ли да видя и Лермонтов?

И тя разгледа и другото оризово зърно с мустакатия Михаил Юриевич.

Накрая огледът на забележителностите на заведението приключи. Те се разположиха до прозореца на малка масичка за двама. Сервитьорът донесе менюто и висока ваза за чайната роза.

— Настя, аз съм гладен, надявам се, вие също. Затова хайде да играем на едро.

С леко опасение Настя се втренчи в менюто. Саша се задълбочи в своето. Всъщност изпод вежди наблюдаваше момичето. Напрегнатият израз на лицето ѝ се смени с почти спокоен. Тя се отпусна. Това също бе част от неговия замисъл. Цените в кафенето бяха съвсем поносими. Настя беше разбрала, че в случай на нещо непредвидено би могла и сама да си плати. Поне така му се стори.

— Е? Какво ще си поръчате за предястие? — осведоми се той.

— Нямам представа. Например гръцка салата. Тя е лека.

— Сещам се за нещо по-леко. Специалитетът на заведението, салата „Екслибрис“.

— А, виждам. Бейби-ананас, зелена салата, скариди, царевица, чушки, портокал — четеше Настя. — Всичко това залято с кисело мляко и майонеза. Сигурно е невероятно вкусно! И изобщо не е скъпо! — учуди се тя на глас, леко поруменя и допълни: — Може да си го позволи и момиченце до шестнадесет години!

Турецки много харесваше в нея тази смес от простодушие и лукавство.

— Надявам се да не опрем до вашия джоб. Ще минем само с моя.

— Аз също се надявам — отговори тя и изведнъж го погледна със сериозен поглед на възрастна.

„Надявам се, че няма да ме обидиш и няма да ми се наложи да си плащам за своята доверчивост“ — така прочете този поглед Турецки.

— Значи избрахме предястието! Какво следва? Какво предпочитате? Риба, месо?

— Риба. Какво е това ястие, което се нарича „Риба яде риба“?

— Това е дует на съомга и есетра със сос от червен и черен хайвер. Да поръчаме ли?

— Не, това сякаш е много... калорично. Аз бих предпочела пъстърва.

Все пак се придържа в рамките на портмонето си. Още не се доверява напълно...

С такива мисли в главата Александър направи поръчката: две салати-специалитети, пъстърва за дамата и стек за господина. Двеста... не, триста грама коняк (нека ни възприемат такива, каквито сме) и бутилка шампанско. Настя се отказа от вино.

След няколко минути мълчаливият сервитьор ги остави насаме със засуканите салати, чашите с шампанско и коняк.

— Да прием за срещата ни! — това беше най-умното, което можа да измисли Александър Борисович.

— За срещата ни! — повтори Настя със звънлив глас и се усмихна. На бузите ѝ се появиха трапчинки, които позволиха на Турецки да се примири със собственото си тъпоумие.

Пийнаха и пристъпиха към предястието. На Турецки всичките тези ананаси му бяха абсолютно безинтересни, той би предпочел добрата сельодка, пък било то и с коняк. Но Настя толкова се наслаждаваше на яденето, че и Саша се зарази с нейния апетит.

— Хайде сега да прием за запознанството.

— Хайде.

Пиха за запознанството.

— Настя, разкажете ми за себе си. Къде сте родена? Не сте московчанка?

— Защо мислите така? — Настя горделиво вдигна вежди.

— Ами... Прекалено сте хубава за столична госпожица.

— Така ли? — засмя се тя. — А вие, извинете, кореняк московчанин ли сте?

— Да, имам този недостатък. Но той не разваля мъжете.

— Да, не съм московчанка. От Твер съм.

— И сте живели там с майка си и баща си?

— И съм живяла там с майка си и по-малката си сестра. Мама и татко се разведоха, когато Наташка беше на две годинки, а аз на пет.

— С какво се занимава майка ви?

— Преподавател. По английски език. Татко е военен лекар. Той живее в Перм.

— Как така вашата майка ви е пуснала в шумната Москва?

— Че защо да не ме пусне? Аз съм сериозно момиче, нищо че тук-там имам двойки.

— Които вече са оправени, както знаем. И така, Анастасия е студентка...

— Във втори курс. На деветнадесет години съм, ако това ви интересува.

— Това изобщо не ме интересува — бодро се отзова Турецки, който се интересуваше точно от това.

— А вие сте на четиридесет и малко отгоре — безжалостно отсече Анастасия.

— Това има ли голямо значение?

— Абсолютно никакво. Нали на вас ви хрумна да събирате анкетни данни.

— Наистина.

Саша усети, че челото му се изпоти. Само това му липсваше! Анастасия го погледна със съчувствие.

— Александър Борисович! Защо сте толкова напрегнат? — попита младата нахалница. — Вие сте прекрасен човек, веднага се вижда! Вие толкова... прекрасно ме закарахте на изпита. Това беше истински подарък. Ако бях закъсняла, Мишката никога нямаше да ме изпита. А благодарение на вас и спестените с ваша помощ пари успях дори да й купя цветя. Разделихме се като приятелки. Виждате ли! И избрахте толкова идеално място за срещата! Знаете ли, аз толкова се страхувах, че ще ме закарате в някой богаташки ресторант и ще започнете да се правите на интересен и да харчите валута. А вие ме доведохте в това приказно място. Ще го запомня. Вие ми го подарихте. И изобщо... Исках да кажа още нещо...

Момичето замълча. Саша си отбеляза, че тя бе повторила всичко, което той си мислеше за нея. Беше доста странно, че той не намери какво друго да попита, освен:

— Настя, да не сте пияна?

— Ами да. Всъщност не. Просто от сутринта нищо не съм яла. По-точно от вчера вечерта. Защо, много ли се забелязва? — Тя изплашено вдигна очи.

— Не, просто ми казахте толкова хубави неща, че си помислих... — огорчи се Александър.

— Но аз го казах от сърце! — възкликна Настя. — Знаете ли, аз нямам много приятели в този град. Имам приятелки от курса. Наемам апартамент с едно много добро момиче. Но... Напуснах своя дом и сега съм сама в големия град. Той е доста жесток. Понякога е опасен. Почти винаги равнодушен. Трудно ми е тук. Свикнала съм да живея с

открита душа. Сред хора, които те познават от дете, радват се на твоите успехи, съжالياват те, когато ти е лошо... А тук никой никого не съжالياва.

— Нима нямате обожатели?

— Обожатели? Честно казано, нямам много време за обожатели. Уча и работя. Има един. По-точно имаше.

— Защо в минало време? — с тайна радост попита Турецки.

— Как да ви кажа? Той ме заведе в тях, за да ме запознае с родителите си. В очите на неговите родители аз Пях аферистка от провинцията, която си прави сметките да се нанесе в техния апартамент. Чувствах се толкова унижена! Те са кореняци московчани, а не правят разлика между Кант и карт. Но работата не е само в това. Просто аз никога не бих допуснала да бъда... в тежест. А момчето не го забеляза.

— Ами работата? Нали казахте, че бара ви го посещават хора на изкуството. Това са възрастни, интересни хора. Вие сте толкова хубаво момиче. Нима клиентите не ви ухажват?

— Ухажват? Какви ги приказвате? Твърдо не! Ние сме на работа. Това е изключено. Никой не си позволява такива неща. Аз затова още съм там. Плащат добре. И никой не те закача. Да се флиртува със сервитьорка е лош тон. А хората на изкуството се придържат към правилата. Ако не спазваш правилата на приличие — няма да се утвърдиш.

— Това сама ли го измислихте?

— Кое?

— Последната фраза.

— Не, измислил го е Конфуций. Така че нашите посетители са много корпоративни хора, но все пак интелигентни.

— Защо „все пак“? — засмя се Саша.

— Ами... Знаете ли... Цялото им общуване може да бъде характеризирано с наименованието на ястие от тукашното меню: „Риба яде риба“. Та и те така се изяждат един друг, с мили усмивки. Отначало даже е интересно. Наистина, елате при нас! Ще видите цял куп известни личности.

— Накратко казано, Настя, разбрах само едно: без моя бащински поглед може и да не се затриете, но страшно ще ви доскучае! — Турецки стана по-смел.

— А ще има ли второ? — присвило очи, попита момичето.

— Дори десерт! — обеща Турецки.

После те с удоволствие продължиха вечерята. На нея ѝ донесоха сребриста пъстърва, на него — сочно месо. Говореха си толкова свободно, сякаш се познаваха от сто години. За десерт имаше сладолед с плодове. След това, късно вечерта, Турецки я откара до тях: улица „Мансуровска“, блок номер седем. По пътя Настя задряма и той се страхуваше да я събуди.

— Откъде знаете къде живея? — учуди се момичето, когато отвори очи пред вратата на своя блок.

— Това ще ви разкажа следващия път. Нали трябва да има някаква интрига.

— Добре! Следващия път аз ще провеждам разпита! — Тя присви черните си очи, които изведнъж заприличаха на котешки.

Той изпрати Настя до апартамента, целуна ѝ ръка и влезе в асансьора чак когато вратата се отвори и съседката по жилищно пространство се развика:

— Аска! Къде беше, по дяволите, вещица такава?

Наистина е вещица. По-точно, млада магьосница...

ГЛАВА 9

МИСЛИ И ДЕЛА

Рано сутринта го събуди телефонно позвъняване. Нещо толкова добре познато, като собствената му небръсната физиономия сутрин в огледалото на банята. За да не събуди Ирина, Саша взе слушалката и се измъкна в коридора.

— Ало?

— Здравсти, Саня! — прогърмя Грязнов. — Къде беше изчезнал вчера вечерта? Аз и на джиесема ти звънях, обаче ти го беше изключил. Бива ли такава нещo?

— Добре де, значи така е трябвало. Нещо станало ли е? Да нямаме лоши новини?

— Защо пък веднага лоши? Искам да обсъдим плановете за деня. Ти сутринта къде си?

— При Нестеров. В клиниката. Вчера се разбрахме да се видим. Твоите орли изкопаха ли нещo?

— Работят на улица „Строителна“, където живееше Климович. Днес ще приключат. Ще трябва да го обсъдим.

— Сигурно. Хайде в дванадесет при мен.

— Надявам се, това значи на обед, а не в полунощ?

— Правилно се надяваш, радост моя!

— Какво ти става? Да не ме бъркаш с някого? Клавдия на Костя е твоята радост. Внимавай да не те чуе Ирина, че може погрешно да те разбере.

В коридора наистина се появи жена му.

— С кого приказваш? — попита тя, закопчавайки халата си, и се насочи към кухнята.

— Със Слава. Праца ти поздравя!

— Много благодаря. Страшно навреме. Като имам предвид кое време на денонощието е.

Саша си отбеляза, че докато минаваше, тя не го докосна с ръка, не разроши косата му, не се притисна до него поне за миг, както

правеше обикновено.

— Добре, Вячеслав, стига дрънканици. До скоро!

Турецки си взе душ, избърсна се. В кухнята го очакваше закуска и пакет със сандвичи. Ирина я нямаше.

— Ириша, къде си?

— Закусвай, аз ще полежа още малко. Нещо ме боли главата — чу се гласът ѝ от спалнята.

Александър закуси сам, влезе в стаята, целуна косата на жена си. Стори му се, че тя леко се отдръпна. Или само така му се стори?

— Чакай ме, върна моя приятелко, и аз ще се върна! — обеща той с най-мажорен тон.

— Няма да мине и едно денонощие — отзова се Ирина.

— Това какво е? Бунт на кораба! Няма да го допусна! — уж сърдито изръмжа Турецки, целуна още веднъж жена си и излезе.

„Какво ѝ става? — мислеше си Турецки, докато пътуваше към клиниката на доктор Нестеров. — Да се обижда на мъжа си не ѝ е в стила. И какво толкова е станало? Дошъл съм си късно вчера. Но това е нормално, не е нещо изключително. Нима се е досетила? Но за какво? Пък и не е имало нищо особено! Нахраних момичето, закарах го вкъщи.“

Но в гърдите му споменът за вчерашната вечер сладко го присви, сякаш вече бе откъснат някакъв забранен плод. Ако се замислеше, така си и беше. Защото Конфуций е казал: „Ако нямаш лоши мисли, няма да имаш и лоши постъпки.“ А ако се съпоставят мислите за Настя с Ирина, то те в никакъв случай не бяха праведни. Но той мислеше за Настя постоянно. И не можеше да избяга никъде от това.

Клиниката „Възраждане“ на доктор Нестеров се намиреше на „Солянка“. Компактната сграда с бели колони беше разположена в края на улицата. Пред нея имаше цветна леха с весели яркочервени цветчета, чието име Турецки не знаеше. Тревата на ливадата бе подстригана и яркозелена. Тук-там бяха поставени уютни пейки. Външният вид на сградата като цяло предразполагаше човек да влезе вътре. Което той и направи.

— Вие при кого отивате? — поинтересува се охраната на входа.

— При Анатолий Иванович Нестеров. Фамилията ми е Турецки.

— Една минута.

Бодигардът набра телефон за вътрешна връзка и съобщи за посетителя.

— Изчакайте една минута, сега ще дойдат да ви вземат.

След няколко минути по широкото стълбище, почуквайки с токчетата, слезе симпатична млада жена.

— Александър Борисович? — полуутвърдително попита тя. — Да вървим, Анатолий Иванович ви чака.

Кабинетът на ръководителя на центъра се намираше на втория етаж на сградата.

— Колко е строго при вас! Всички посетители ли ги придружават такива приказни същества? — включи обаянието си на пълна сила Турецки.

— Да, всички. — „Придружаващото лице“ остана равнодушно към чара на Турецки. Той не беше удостоен дори с бегъл поглед. Но бе удостоен с някаква „въвеждаща в нещата“ реч: — При нас, както виждате, всичко е в един корпус. И научно-производствената лаборатория, където влизането на външни хора е забранено, и клиничният отдел. Там, както разбирате, също не пускат направо от улицата. Изискванията са като в хирургично отделение. Затова Анатолий Иванович се разпореди да посрещаме всеки, който дойде при нас.

— Той строг ли е?

Жената най-сетне погледна към Александър и каза с известно предизвикателство:

— Той е забележителен. Гениален учен, прекрасен лекар и много добър човек.

— Охо! Каква блестяща характеристика! Бих искал и моите подчинени да говорят за мен по същия начин. Но заплатата им е такава, че изобщо не може да се разчита на комплименти — подразни я Турецки.

— Работата не е в заплатата — сухо го прекъсна жената. — През последните няколко месеца почти не получаваме заплати. Обичат го не заради парите.

— Продължавам да завиждам на началника ви. Приятно е да съзнаваш, че те обичат безкористно. При това хубава жена.

— Него всички го обичат! — прекъсна го жената и като хвърли на Турецки доста недружелюбен поглед, отвори вратата на приемната.

„Защо в последно време жените никак не ме обичат? Ту жената на Литвинов ме гледа на кръв, ту тази мила дама направо ме презира. Клавдия е студена и равнодушна. Ирина се сърди. Така човек може да остане като генерал без армия!“ — помисли си Александър, влизайки в стаята, където зад бюрото до компютъра седеше пухкава дама с приятна външност. Секретарката, ясна работа.

— Изабела Юриевна, това е господин Турецки. Оставям го на вашите грижи.

— Добре, Наталия Алексеевна. — Дамата запърха с гримирани мигли и се усмихна на Турецки: — Шефът говори по телефона. Изчакайте, моля ви. — Тя кимна към светещия бутон на телефонния апарат.

— Разбира се — усмихна се в отговор Турецки.

— Седнете, моля ви. Искате ли кафе?

— Изабела Юриевна, искам да ви предупредя: господин Турецки ще ви прави евтини комплименти, но не се заблуждавайте. Той така провежда разузнаване — каза за довиждане Наталия Алексеевна. — Аз съм в кабинета си.

И изчезна. „Не е зле! — оцени вътрешно Александър. — Но коя е тази млада нахалница?“ — помисли си той и попита:

— Коя е тази любезна дама?

— Наталия Алексеевна Семьонова. Дясната ръка на шефа. Доктор на медицинските науки. Много талантлив експериментатор.

„При вас, който не е гений, той е талант. И всички са експериментатори“ — започна мълчаливо да се дразни Турецки. А се ядосваше, защото не обичаше да чака. Да чакаш и да гониш — лошо от това няма. Този лаф беше на Грязнов, но и Саша обичаше да го повтаря.

Да беше го поканил в своята служба. Тогава той щеше да те чака. Искаш да видиш с очите си колкото може повече? Ами не се ядосвай и търпи!

Докато Турецки си провеждаше сам психотерапия, лампичката на апарата загасна и се чу мъжки глас:

— Изабела Юриевна, дойде ли следователят?

— Да, в приемната е.

— Поканете го.

— Влезте, моля ви. Професорът ви чака. — Секретарката беше самата любезност.

Турецки влезе в просторен кабинет. Средата му беше заета от дълга маса, в края на която като късата чертичка на буквата „т“ бе сложена друга маса. В ъгъла имаше бюро с компютър. В другия ъгъл — ниска масичка с две кресла. Библиотечни шкафове, пълни с книги. Мебели в светли тонове, обикновени, но стилни. Иззад писалището стана нисък набит мъж на около петдесет и пет години. Кръгъл плешив череп, умни, внимателни, проникателни очи, бързи и отсечени движения.

— Здравейте, Александър Борисович! Седнете. Ето тук, моля.

Той посочи към един от столовете край дългата маса и седна не на своето шефско място, а срещу Александър.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Анатолий Иванович, аз, честно казано, съм дошъл, както се казва, да се запозная и да поговоря с вас без протокол. Главна прокуратура разследва смъртта на председателя на Лицензионната палата Климович. Той загина от взрив, ако не знаете.

— И какво мога да ви съобщя аз? Познавах Климович, много ми е жал, че човекът е загинал от насилствена смърт. Това всъщност е всичко, което мога да кажа.

— Лаконично. Знаете ли, аз се занимавам с това дело от две денонощия и през цялото време чувам вашето име. Така че моля да се пригответе за дълъг и подробен разговор.

— Ще опитам. От кого сте чули името ми? Тъй като Климович, лека му пръст, отпада, предполагам, че от господин Литвинов.

Нестеров изглеждаше доста заядлив. Говореше прекалено бързо, на висок глас и сякаш се караше на събеседника си. Карай, оправяли сме се и с по-тежки случаи.

— Да, и от Литвинов. Нали и срещу него е имало покушение.

— Зная. Вече ме разпитаха по този повод. Литвинов смята, че аз съм искал да го взривя, така ли? Приличам ли ви на терорист? Или на луд? Или Литвинов предполага, че близкото познанство с прокурорските големци му дава право да съчинява всякакви простотии?

„Но да ми налагате своя стил на разговор няма да допусна“ — помисли си Турецки, като се стараше да не се поддава на

предложения емоционален тон. И сухо попита:

— Вие имахте ли лични разногласия?

— С кого? С Литвинов или с Климович?

— И с единия, и с другия.

— Аз нямам лични — Нестеров наблегна на последната дума — разногласия. С никого. Просто нямам време за такива неща. Що се отнася до разногласия по работата, да, такива имаше. И с единия, и с другия. По-точно, с Литвинов. Защото по сигнал на Литвинов Лицензионната палата ми отне лиценза. И сега ние не можем да работим. И какво нататък?

— Какво значи — по сигнал на Литвинов? Той може ли да ви казва дали да работите, или да не работите?

— Институтът, в който Марат Игоревич работи, контролира препарата, който използваме. Тази година Марат Игоревич измисли такава схема, през която дори мишка не може да се промъкне жива. Събра мнението на двама-трима послушни научни работници, изпрати това мнение в министерството, където някои чиновници с власт също го слушат като малки деца. И ето резултата: нова заповед на министерството, съчинена специално за нас. Да се засили контролът. Да се въведе нов тест.

— Но защо всички го слушат?

— Защо? Вие знаете ли какво е контролен институт в нашата сфера? През него минават всичко и всички. Всяка разработка, предназначена за лекуване или профилактика на болести, трябва да получи разрешението на Литвинов. Между другото, срещу големи пари. Сега ние трябва да плащаме, за да контролират препаратите ни. Тази схема сама по себе си е порочна, защото противоречи на принципа на независимата експертиза. Независимата експертиза не трябва да зависи от нищо, включително и от пари. Така беше в съветските времена. Правеше се безплатно сертификация на всеки препарат за ведомството, разработило този препарат. И това беше правилно! Сега, когато контролорите имат пари, те могат да налагат мнението си на по-горни инстанции. Например на чиновниците от министерството, които също обичат да папкат. Институтът за контрол командва и тези, които са отгоре, и тези, които са отдолу, тоест авторите на препаратите. Никой не иска да си има неприятности със „Сивцев Вражек“. Защото всеки изследовател иска да доживее

времето, когато препаратът му ще бъде внедрен в практиката и ще носи полза на хората.

— И пари на експериментатора.

— Да! И пари! Не е срамно да получаваш честно изкарани пари! Вие още сте млад човек и се надявам, че сте свободен от съветските предразсъдъци, когато се смяташе, че да получаваш добра заплата е неудобно, а да си слагаш тайно пари в джоба — удобно. Ако на Запад някой учен е създал щам за профилактика на полиомиелита или изкуствен инсулин за лекуване на диабетици, той е автор на изобретение, уважаван от всички човек! И богат — да! Защото няма нищо по-скъпо от човешкия мозък, труд и талант! У нас всеки експериментатор е заложник на Института за контрол. Да пази господ, ако не включиш като съавтор този или онзи чиновник от това славно ведомство! Смятай работата си за погребана!

— И вие не сте включили Литвинов като съавтор? — досети се Александър.

— Не го включих! — кресна професорът на Турецки. — От къде на къде ще го включвам този сополанко? Момче, което някога съм научил да лекува хората, да бъде полезен, да твори, да създава, а не да живее на процент от чуждия труд като лихвар! Изабела, донеси ми коняк! — без да прави пауза, извика той през вратата.

Чак сега Александър забеляза, че ръката на професора масажира лявата част на гърдите.

В кабинета се появи закръглената Изабела с поднос в ръце. Коняк, две чаши, две кафета, лимон, сода, бисквити — бързо засне с очи Александър. Подносът леко трепереше в ръцете на секретарката. През служебно любезната усмивка върху лицето ѝ прозираше страдание.

— Дайте да ви помогна — не издържа Турецки.

— Стойте! Не ставайте, моля ви. Изабела Юриевна чудесно ще се справи и сама.

— Анатолий Иванович, защо крещите така?! — едва не плачеше жената. — Кой знае какво ще си помисли господин следователят!

— Какво ще си помисли? Че съм убиец? И ще е глупак! Какво ще ми направи? Ще ме тикне в затвора? На мен ми е все едно дали ще седя без работа или в затвора.

Изабела Юриевна остави подноса, изхлипа и се запъти към вратата.

— Недей да ревеш! Още не сте ме погребали! — викна професорът зад гърба ѝ.

Той си сипа половин чаша коняк и бавно, на малки глътки го изпи.

— Пийте кафе. Коняк не ви предлагам, нали сте на работа.

— Напразно — отзова се Александър.

— Така ли? — Нестеров вдигна към Саша умните си проницателни очи, изучава го няколко секунди и напълни двете чаши.

— За какво ще прием? — попита следователят от Главна прокуратура.

— За справедливостта — отговори Нестеров, без да се замисля дори за секунда.

Те пийнаха.

Старши оперативният работник от МУР Василий Алексеевич Колобов заедно с двама оперативници цяла сутрин се занимаваше със събирането на информация за смъртта на Вадим Яковлевич Климович. В задачите на групата влизаше разпитът на свидетелите на смъртта на чиновника, а също така разпит по апартаменти на всички живеещи в блока.

Колобов вече беше ходил в апартамента на загиналия, където жената, по-точно вдовицата на Вадим Яковлевич, давейки се в сълзи, утешавана от роднини, бе съобщила всичко видяно онази сутрин. А тя не бе видяла нищо особено. Обикновена сутрин. И настроението на мъжа ѝ било както обикновено добро. Закусили. Изпратила го до вратата и както винаги отишла до прозореца, за да му по маха с ръка. И видяла кълба дим, чула дивия вик на съседката, която разхождала дакела си... След това жената започваше да плаче, роднините тичаха да носят капки, Колобов спираше диктофона, също я утешаваше както може. С какво ли можеше да я утеши?

След това разговорът продължаваше.

Имал ли е врагове мъжът ѝ? Заплашвал ли го е някой? Не, нямало нищо такова. Вадим се славел като контактен човек, който може да намери общ език с всеки. Да не би да е бил заплашван по

телефона? Не, никой не бил звънял. Когато тежкият и за двете страни разговор приключи, Колобов излезе от осемнадесети апартамент и отиде в двадесет и втори, където живееше свидетелката Лисовска.

Посрещна го дама на балзаковска възраст в рокля или халат с дълбоко деколте. До нея се късаше от лай шоколадов на цвят дакел.

— Маргарита Сергеевна Лисовска? Аз съм старши оперативният...

— Центик, фу, момче! Ах, махнете това удостоверение! Виждам, че не сте бандит. Цент, недей! Ах, колко лошо момче си!

„Лошото момче“ вече се опитваше да захапе крачола на панталона му.

„Дявол знае какво става! Защо не станах следовател? Щях да си седя в кабинета като бял човек. А сега се мотам по апартаментите като някой малоумен... Утешавам вдовици, боря се с кучета, браня последния си панталон!“

— Фу! — изкрещя той с такава сила на кучето, че то изчезна за секунди.

— Не му се сърдете, той просто така се запознава — каза домакинята с извинителен тон, докато разглеждаше високия, снажен като гренадир оперативник. Някъде четиридесет и пет годишен, прецени възрастта му Лисовска. Почти връстници сме... — Моля — каза тя с нисък кадифен глас. — Заповядайте в гостната.

По стените на хола бяха закачени афиши и снимки на стопанката на дома в различни концертни рокли и на много по-млада възраст, отколкото беше сега. Била е супермацка, оцени я Колобов.

— Маргарита Сергеевна, събирам информация за смъртта на вашия съсед.

— Да, да, горкият Вадик! — Дамата измъкна от деколтето на роклята-халат снежнобяла кърпичка и попи изкусно гримираните си очи. Из стаята заплува гъст, канелен аромат на парфюм.

„Че нея още си я бива — помисли си Колобов, спирайки поглед на дълбокото деколте, от което излетя кърпичката и откъдето направо преливаха масивни гърди. — Добре, стига съм зяпал! За какво си дошъл? Работа да вършиш или какво?“

Като се стегна по този начин, Василий Алексеевич извади диктофон и го сложи на масата.

— Може ли да седна?

— Разбира се, разбира се — засуети се домакинята. — Може би ще пийнете чай? Или кафе? При Иночка, разбира се, не са ви предложили, тя има такава мъка...

— Не искам чай! — отрязва Василий, усещайки, че продължава да гледа преливащите кълба. — Хайде да говорим по работа. Сама ли живеете?

— Да, да, съвсем сама! — възкликна Маргарита Сергеевна и седна срещу Колобов. Бюстът ѝ беше направо положен върху масата за по-добра видимост. — Последният ми мъж е комикът Свирски, знаете го, нали? Та той, горкият, почина преди две години от преливане. И оттогава аз живея тук сама! — повтори Лисовска.

Василий се изкашля. Не познаваше никакъв Свирски и не желаше да го познава.

— При вас пуши ли се?

— О, моля ви! Аз самата не пуша, но обичам миризмата на тютюн. Ей сега ще ви донеса пепелник.

Тя стана, мина покрай Василий, сякаш случайно го докосна със стегнатото си бедро и излезе. Веднага в стаята влетя немирният Цент и отново се захвана с панталона на Колобов.

— Марш! — отбраняваше се Василий.

— Така показва, че ме ревнува от вас — жената се разсмя с нисък глас, влизайки в стаята с кристален пепелник. — Цент, я веднага на място!

Дакелът беше изкаран от стаята. Лисовска отново мина покрай Василий Алексеевич и пак го докосна с горещото си тяло. Василий извади цигара от пакета и щракна със запалката.

— Да пристъпим към работа — каза той и се изкашля, като се стараеше да не гледа към сложените отново върху масата като зрели узбекски пъпешки гърди. — Сега ще включа диктофона. Моите въпроси и вашите отговори ще се записват на касетата. Затова ви моля да се съсредоточите, Маргарита Сергеевна.

„И си махнете бюста! Така не може да се работи!“ — искаше да допълни Колобов.

— Готова ли сте? — попита на глас и вдигна очи към жената.

— Да! — въздъхна тя като булка пред олтар.

Василий натисна копчето на диктофона.

— Моля ви, представете се.

— Маргарита Сергеевна Лисовска.

— Кажете си адреса, с какво се занимавате.

Оказа се, че Лисовска е певица. Вече пенсионерка.

— Маргарита Сергеевна, моля ви, разкажете ми какво стана във входа на блока ви сутринта на дванадесети септември тази година. Какво правихте онази сутрин? Какво видяхте? Е, слушам ви.

— Да ви разкажа за взрива? — попита Маргарита с висок театрален шепот.

Колобов изключи диктофона.

— Трябва да ми разкажете всичко с най-дребните подробности. Как сте излезли от блока, кога, защо. Всичко, което сте видели. Ясно?

Жената закима често-често, като даваше да се разбере, че установката на режисьора, тоест на Василий Алексеевич, ѝ е ясна.

— Да започваме! — Василий включи диктофона. — Разбрахте ли въпроса?

— Да. Сутринта на дванадесети септември както винаги излязох от къщи да разходя Цент.

— Кучето ви?

— Ами да, дакела. Той е на три години. — Маргарита направи някакво движение и изведнъж Василий видя пред себе си едро розово зърно.

Той усети, че се изпотява, и се вторачи в покривката.

— Моля ви, не се отвличайте. По кое време излязохте?

Той вдигна очи. Зърното беше изчезнало от полезрението му. Василий се усети, че рови с очи в дълбочината на деколтето.

— Ами... обикновено той ме събужда в седем сутринта.

— Кой? — още повече се развълнува Колобов.

— Цент. Той е на три години...

— По-нататък! — изхриптя оперативникът, внезапно загубил глас.

— Ние излизаме горе-долу в седем и петнадесет. Така беше и онзи ден. Слязохме долу с асансьора, до вратата на входа се спънах, обувката падна от крака ми, наведох се, опрях се на вратата и напипах с пръсти една малка кутийка...

Тя показа как се е навела и се подпря на вратата. Гърдите ѝ се разклатиха като знамена на сексуалната революция.

„Дявол го знае какво става! Така е невъзможно да се работи!“ — помисли отчаяният Колобов.

— Каква кутийка? Опишете я — изкашля се и попита той.

— Ами... Квадратна, пластмасова. Във входа беше доста тъмно, цвета не мога да определя, но светла. Може би светлосива или бяла. А в средата имаше щампован кръг. Повече нищо не успях да видя, защото Цент ме дърпаше навън и ние излязохме. По-нататък всичко си беше както обикновено. Ние се разхождахме. А Вадик, тоест Вадим Яковлевич, обикновено излиза от къщи в осем без петнадесет. Ние винаги се поздравяваме. Той идва при нас, гали Цент, дава му кокалче... Тоест... идваше... — Жената изплака високо и извади от деколтето бялата кърпичка.

Василий спря записа.

— Маргарита Сергеевна, много ви моля да се успокоите!

— Дааа, да се успокоя... Той толкова обичаше Цент... Мен — също... Беше толкова... Сега съм така самотна...

Сълзите капеха направо на гърдите ѝ и се стичаха в деколтето. Василий стана.

— Къде са ви лекарствата? Корвалол? Аз ще го донеса...

— Там... Аз не помня... Какво правите?

За негово най-голямо учудване Василий Алексеевич откри, че стои зад гърба на Лисовска, а ръката му е в гънките на зрелите като пъпешни гърди. През това време в джоба му извънтя джиесема.

— Като във водевил — изхлипа Лисовска, задържайки ръката на оперативника в дълбините на своето деколте.

С движение на цирков акробат с другата ръка Василий бръкна в джоба и извади апарата, от който се чу жизнерадостният глас на помощника му:

— Василий Алексеевич! Намерихме нещо! Тук една старица...

— Не мога да говоря. Работя със свидетел. Запишете показанията и отивайте на „Петровка“. По-късно ще ви се обадя — отрязва Колобов с гласа на Железния Феликс.

Василий изключи джиесема, стисна неочаквано твърдата гръд, вдигна жената и я обърна към себе си. Опита се да разкопчае халата ѝ, малките копченца непрекъснато се изплъзваха от пръстите му. Тъй като вече не издържаше, Василий го дръпна с все сила. Тънката тъкан се скъса, а копчетата се разлетяха във всички посоки. Гърдите се

изсипаха право срещу него като противотанкови мини. Тъй като не знаеше какво да прави с това богатство, Василий хващаше с устни ту едната, ту другата, а Маргарита притискаше към себе си главата му и гърлено викаше. Под халатчето ѝ нямаше нищо друго! Едро тяло, стегнати бедра, треперещо в долната си част коремче. Той бързо обърна жената към себе си, притисна я с гърди към масата и разкопча панталона си. След като се освободи от оковите, Василий разтвори пълните крака на Маргарита, намери с ръка това, което само му се натискаше, и заби едрия, набъбнал от желание член в меката копринена плът.

— Оо — застена Маргарита, движейки се енергично в синхрон с неговото желание.

— На ти! — Василий заби пръсти в бедрата ѝ, тя се хвана с ръце за края на масата. — Сега ще ти покажа един Вадим Яковлевич... — Василий едва си поемаше дъх от яростните движения.

— Оо...

— Ще ти покажа и Цент, на три години...

— Оо...

— Ще ми платиш за провалените показания...

— Ооо...

... След това тя тихо плачеше на гърдите му и разказваше за връзката си с Вадим, за болната му жена Иночка, която не се интересуваше от плътски наслади. За това, че Вадик бил нормален мъж. Немного умен, стиснат, но съчувстващ и не бил подъл. Той ѝ разказвал за своите работи. Тя била неговата „мамичка“. Да, ето какво още! В навечерието на взрива, вечерта, до входа им била спряна някаква чужда жигула. В нея седял някой със сако и кепе. Николай от седми апартамент не можел да паркира. Той започнал да се нервира, но тогава пристигнал Вадик и успокоил Николаша. Още повече че жигулата си заминала. Номерът? Не го помни. Може Николай да го е запомнил, но той замина на почивка. Часът? Някъде към осем вечерта. Имаше ли Вадим врагове? За които да се знае — не. Изобщо той беше много забавен, този Вадик... И весел...

И пак сълзи. И на Василий му се налагаше да я утешава. Той я утешаваше в леглото, заровил глава в най-потайните ъгълчета на богатото ѝ тяло; утешаваше я във ваната с резки шамарчета по

стегнатия задник и карайки я да се подчинява на най-смелите му фантазии...

„И кое му е хубавото да си следовател? Цял ден седиш над документите, а животът минава покрай теб. Съвсем друго нещо е да си оперативник!“ — мислеше си при това Василий.

— Имаше ли още нещо необичайно в деня на покушението? Или предната вечер? — попита Колобов, докато си закопчаваше панталона. — До тази кола, жигулата, никой ли не се доближи? Съсредоточете се, Маргарита. Важна е всяка информация.

— Нима пак сме на „вие“?

— Ти се съсредоточи, радост моя! Защото работата е над всичко!

— При колата... не, никой — отговори Лисовска, гледайки Василий с влажните очи на вярно куче. — Повече колата не се е появявала. Ето какво още си спомних! Предишната вечер...

След съвместно изпития коняк разговорът с Нестеров прие по-непринуден характер.

— Анатолий Иванович, все пак какво е можел да направи Литвинов, за да ви спре кислорода? Невъзможно е да бъде затворено действащо заведение само по телефонно-паричното право. Трябва да има някакви основания. Между другото, Литвинов не отрича, че вие сте автор на оригинален метод за подмладяване.

— Глупости! Да, аз съм разработил методиката, която прилагаме не само и не толкова за подмладяване. Но в първоначалния смисъл на думата... Още в началото на двадесети век на Запад беше направено откритието за „безсмъртните клетки“. Това са стволите клетки на човешкия ембрион. Тези клетки са родоначалници на няколкостотин различни типа клетки. Притежават необикновена способност — интензивно се делят, тоест размножават се. Един такъв биологичен перпетуум-мобиле. За какво е необходимо това в еволюционен план? Това е свършен механизъм за възстановяване на тъканите след различни видове увреждане, дали ще е микробно или вирусно въздействие, травми, стареене... Каквото и да е.

— Ето че чух тази страшна дума — човешки ембрион.

— Да, думата е неприятна. Но това е като във вица: значи дупе има, а пък такава дума няма? Съществуват ембриони, които си

набавяме по съвсем легален начин. От акушеро-гинекологичните клиники. Това е абортен материал. По-нататък, при наличието на разрешителни закони, това могат да бъдат клонирани клетки. Но днес — да, това е абортен материал. Но! Курсът от процедури за подмладяване е най-печелившото и най-приложимото използване на дадения метод. Благодарение на средствата, които получаваме от тази насока на работа, ние можем съвсем безплатно да предаваме нашия препарат в различни лечебни заведения, вече за съвсем други нужди. В ортопедията това е възстановяване на повредени стави, в неврологията — лечение на деца, болни от Даун, лекуване на последствията на инсулти и така нататък. Но аз се отплеснах. Вие казахте, че Литвинов не можел да ни забрани да работим, ако за това няма основателни причини?

— Да. Нали това е абортен материал... нали може да не е много... качествен. Да е получен от разни...

— Няма „разни“. Не се правете на добрия глупав следовател — вие сте прекалено умен, но не сте достатъчно информиран, а тук това не минава. Хайде по същество. Вече сте се видели с Литвинов, то се усеща. Той ви е казал, че забраната за производство на нашия препарат е свързана с това, че е невъзможно „да бъдат уеднаквени“ всички ембриони, които получаваме, нали?

— Горедолу.

Александър неизвестно защо не се обиди, когато го нарекоха „добър, но зле информиран следовател“. Събеседникът му беше интересен.

— Та така значи, всичко това са глупости! Да, всички ембриони са различни. Но ние не използваме ембрионите, даже не е и ембрионалната тъкан. Ние отделяме от този материал същите онези стволови клетки... А пък това е съвсем друго нещо. Все едно да имаш претенции към пясъка, от който добиват зрънцата злато. Жилата може да бъде по-златоносна или по-малко, но крайният продукт е злато, а не пясък. Така и ние, образно казано, отмиваме нашата жила, тоест ембрионалните тъкани, и получаваме стволови клетки. Тъкмо те може и трябва да бъдат контролирани по всички параметри, което ние правехме съвсем добросъвестно. Но в границите на разумното, разбира се. А онова, което измисли Литвинов, излиза извън тези граници. За

въвеждането на този метод на контрол ще минат години! Той просто иска да ни затвори завинаги. Под лозунга „Ами ако нещо стане?“.

— А ако наистина нещо стане?

— Александър Борисович, този метод се прилага на Запад десетки години. Сума ти известни хора са преминали през курса на подмладяваща терапия с използване на стволови клетки. Искате ли да ви ги изброя? Там това не е тайна и аз мога да ви назова няколко фамилии: Джон Рокфелер, Томас Ман, Чарли Чаплин, Марлене Дитрих, Франк Синатра, Жаклин Кенеди, Силвестър Сталоун и така нататък.

— А Рейгън, който също мина този курс...

— Има болестта на Алцхаймер? И какво? А тези, които не са преминали курса, не могат ли да развият тази страшна болест? Всичко това са глупости. Литвинов ви е заблуждавал. Има научни трудове на западни автори, които математически доказват, че рискът от появяване на такива заболявания в резултат от курса на подмладяваща терапия по този метод не превишава риска да се разболееш от същото без всякакви стволови клетки. И даже напротив: тези клетки могат да бъдат използвани за компенсация на повредени функции на мозъка! Той блъфира, нашият Литвинов. И аз ще го изоблича!

— Заплашвали ли сте го, Анатолий Иванович?

— Заплашвал? Разбира се! Аз на този сополанко му казах, че ще го изтрия от лицето на земята! Той води с мен подмолна война. Мен, професора, ръководителя на клиниката, не ме канят на съвещание, където се разглежда проектът на заповед, която пряко засяга работата ми! Но нищо! Аз имам достатъчно знания и упоритост, за да докажа, че съм прав!

— А често ли обещавахте да го изтриете от лицето на земята?

— Литвинов? Да съм го казал два пъти. В неговия работен кабинет.

— Не сте ли му звънели нощем? Някоя безсънна нощ например.

— Нощем? Да не съм нещо болен? Аз наистина имам безсънни нощи, пък и сърцето често ми играе номера. Но нощем мога да се обадя само на много близък приятел. Час преди да умра, както се казва.

— Значи все пак сте му се обаждали вкъщи?

— Нали вече ви казах: не съм. Достатъчен ми беше и разговорът в кабинета му. Опитвах се да го убедя, че измисленият от него контрол

е пълна глупост. Но той не искаше да ме чуе. Тогава защо да си правя труда? Той знае какво иска. Знае, че търпим загуби, и се опитва да ми извива ръцете.

— Казват, че вашият курс струва много скъпо.

— Не е по-скъп от парите. Вие представяте ли си колко струва нашата методика? За да се отделят необходимите клетки, за да се осигури животът им извън организма, са необходими хранителни разтвори и серуми от най-висока класа! Това са много скъпи субстанции. Плюс оборудване за няколко милиона долара. Цялото производство се провежда в абсолютно стерилни условия. Плюс сложните методи за контрол на всяка серия по много показатели. Между другото: парите, които нашите пациенти са предплатили, вече им се връщат. Това лесно може да се провери през съответната банка. Ние самите сега не получаваме никакви приходи, но сме чисти пред бъдещите ни пациенти. Тепърва ни предстои да работим с тях.

— Нима продължавате да произвеждате вашия препарат?

— Продължаваме. Технологичният процес не може да бъде спрял на средата. Пък и не са ни забранявали да го произвеждаме. Аз ще ви покажа тези клетки. Ще видите колко красиво изглежда това. Да, методът е скъп. Но той дава на човек друго качество на живот. Работата не е във външния вид. Все едно че човек сваля от себе си десетина години. Подобряват се всички психофизически характеристики.

— Казват, че в клиниката ви се е лекувал...

— Кой се е лекувал в нашата клиника, е лекарска тайна. Аз нямам намерение да я разгласявам — отрязва Нестеров.

— Но защо не ви помогнат онези, на които вие сте помогнали да придобият друго качество на живот?

— Никога никого не моля за помощ. Аз съм мъж и се справям сам с проблемите си, ясно ли е?

— Преди две години, когато тепърва започвахте...

— Да, тогава ми предложиха помощ. И тя ми трябваше, даже беше необходима. Здравеопазването е много рутинна област. За да пробие нещо ново, че и с такъв шлейф от ужасии, каквито измисли Литвинов, бяха необходими титанични усилия.

— Сигурно биха могли да ви помогнат и сега?

— Помните ли какво беше казал Воланд на Маргарита? Никога не моли за нищо онези, които са по-силни от теб. Сами ще ти предложат и ще дадат. Не съм сигурен, че го цитирам точно, но смисълът е този. Така че веднъж помогнаха и стига. За две години доказахме, че имаме право да съществуваме. Вече не сме новородено дете. Имаме си зъбки.

— Звучи заплашително. При желание тези думи може да бъдат възприети като заплаха за нечий живот.

— При желание черното може да бъде наречено бяло и обратното. Как го беше казал Козма Прутков? „Ако на клетка с тигър има надпис «агне», не вярвай на очите си“ — нещо такова. Това си е ваша работа — дали да вярвате на очите си.

— Моята работа е да разследвам убийство. Да събирам факти и да ги анализирам.

— Бог да ни е на помощ! — отговори Нестеров с неочаквано тих глас.

Той отново масажираше гърдите си с ръка. Турецки забеляза, че професорът пребледня.

— Да извикам ли секретарката? — изплаши се Александър.

— Недейте. Извикайте — с измъчен глас отговори Анатолий Иванович.

Саша се втурна към вратата. Изабела Юриевна започна веднага да набира някакъв вътрешен номер. Дотичаха лекари от клиничния отдел. Инжекции, миризма на лекарства.

Но веднага щом състоянието на Нестеров се подобри, той поведе Турецки по коридорите на своята клиника. Анатолий Иванович много искаше следователят да види с очите си „чудесните клетки“.

Турецки не възразяваше. Огледът на клиниката влизаше в неговата програма.

ГЛАВА 10

ВРЕМЕ ЗА СЪБИРАНЕ НА КАМЪНИ

Следователят от Главна прокуратура Олег Николаевич Левин, а в миналото стажант на Турецки, се намираше в кабинета на заместник-председателя на Лицензионната палата Светлана Петровна Кузмина. Разговаряха вече около половин час, но на Левин му се струваше, че седи срещу строгата и намръщена дама най-малкото два часа.

— Светлана Петровна, хайде още веднъж: вие смятате, че мотивът за убийството не е свързан с професионалната дейност на Юшмович?

— Още веднъж ви го казвам: не! Сами помислете, всеки лиценз, издаван от палатата, е колективен труд! Изобщо получаването на лиценз е много продължителна процедура на няколко нива. Отначало заявителят събира пакет разрешителни документи: от пожарникарите, от ХЕИ, данни за състава на кадрите с посочена квалификация на всеки сътрудник, данни за използваното оборудване с метрологичен контрол...

На Левин вече му се виеше свят от това безкрайно изреждане. От тази жена не можеше да се научи нищо друго, освен технически подробности.

— Добре, пакетът от документи е събран. Какво става после?

— Почакайте, това не е всичко. Към пакета документи се прилага устав на юридическото лице, справка от данъчната служба с указания...

— Добре! Пакетът е събран! Каква е по-нататъшната процедура?! — започна да се горещи Левин.

— След това трябва да има вътрешни разпореждания: длъжностните задължения на всеки сътрудник, това също е включено в пакета документи... — Светлана Петровна продължаваше да каканиже, все едно че не го чуваше.

„Направо ми иде да я убия! В училище сигурно е била отличничка. Винаги съм мразел отличничките. И много правилно!“ —

помисли си Левин.

— Светлана Петровна! Много ви моля, хайде да продължим нататък. Ето го пакета документи...

— Исков пакет — веднага го поправи Кузмина.

— Добре, исковият пакет е събран. После?

— После го предават в експертното управление — най-накрая мръдна от мъртвата точка Кузмина. — Знаете ли какво? Ако трябва честно да си говорим, атентатът трябваше да се организира срещу началника на този отдел.

— Защо? — оживи се Левин.

— Защото тъкмо експертите на това управление проверяват дали лицензиантът отговаря...

— Извинете, кой?

— Онзи, който иска да получи лиценз. Та значи, председателят на това управление дава заключение дали лицензиантът отговаря на условията. Въз основа на проверката на исковия пакет от документи, която осъществяват неговите сътрудници.

Левин усети, че ще изгуби съзнание или самосъзнание. А може би и самоконтрол.

— Ако съм ви разбрал правилно, лицензът се издава от ръководителя на експертното управление?

— Не, не сте ме разбрали правилно! — каза с удоволствие Кузмина. — Ръководителят на експертното управление дава заключение за...

— Ами да, ами да, помня... — почти зави Левин. — А кой издава самия лиценз? Кой има решаващата дума?

— Решението за издаване на лиценз се взима от председателя на Лицензионната палата. Еднолично.

— Тоест покойният Климович?

— Да. Но той го прави въз основа на заключението на експертите. Решението за даване на лиценз по своята същност е колективно решение.

— Но нали току-що казахте, че го взима еднолично председателят на палатата!

„Спокойно, дръж се — казваше си Левин. — Едно, две, три...“

— Да, взима го еднолично. Той слага подписа си под документите. А фактически това е колективно решение — ясно

изговаряше думите Кузмина. — Голяма роля за приемането на това решение играят специалистите от експертното управление. И неговият ръководител, който...

— А кой е ръководител на това управление?

— Аз! Както виждате, съм жива и здрава. Изобщо по-логично щеше да бъде да се премахне цялата Лицензионна палата. А ние всичките, слава богу, сме живи.

Тя победоносно погледна към позеленелия от мъка Левин.

— Добре. Още един въпрос. Лицензионната палата е отнела лиценза за дейност на клиника „Възраждане“. Как ще коментирате това?

— Това е съвсем друга история. Първо, на Нестеров му забраниха да извършва всякаква дейност, свързана с използването на неговия препарат. А да го произвежда никой не му е забранявал. Второ, лиценза го отнеха преди два месеца, а Климович загина преди три дни. Трето, в случая с Нестеров процедурата изобщо беше друга. Ние получихме официално писмо от ведомството на Литвинов. Институтът за контрол ни уведоми, че отнема разрешението за използването на препарата на Нестеров.

— Вие как смятате, това обстоятелство може ли да бъде мотив за престъпление?

— Нямам представа. Само мога да кажа, че в този случай много по-логично щеше да бъде да се премахне Литвинов. Тъкмо той „закла“ препарата на Нестеров. А какво общо има Климович? Ако документите бяха наред, той щеше да издаде лиценз. Нали не може да наруши закона. По-точно, не можеше — отсече Кузмина.

— А как реагира Нестеров на това, че вие му отнехте лиценза? Звъня ли във връзка с това на Вадим Яковлевич?

— Не, доколкото ми е известно.

— Дали някой е заплашвал Вадим Яковлевич?

— Той не ми е споменавал нищо такова. Защо някой ще го заплашва? Би трябвало да заплашват мен. Но и мен никой не ме е заплашвал. Нали вече всичко ви обясних — с тон на даскалица, уморена от разговор с ученик дебил, каза Кузмина.

— Благодаря ви, Светлана Петровна. Подпишете се, моля ви, под протокола. Много ни помогнахте. Ако ни потърбвате за още нещо, ще ви потърсим пак.

Левин се усмихна измъчено, събра документите и бързо се изнесе от кабинета. „Опазил ме Господ, ако някога съм... този, как беше... лицензиант!“ — помисли си той накрая.

В блок номер девет на улица „Староконюшена“ работеше Кирил Сергеевич Безухов, млад човек със смешни големи уши, заради които колегите му го бяха нарекли Клепоушко. Този прякор като щафета беше преминал към него от бившия му наставник Олег Левин, като стажант при когото немного отдавна беше започнал своя трудов път Кирил в Главна прокуратура.

В този момент Безухов трябваше да разговаря с Александър Степанович Бойко, чийто апартамент бе разположен до този на Литвинов.

Вратата на четиринадесети апартамент отвори дребно, спретнато старче с очила с много дебели стъкла.

Безухов се представи и показа служебното си удостоверение.

— Александър Степанович, дошъл съм при вас във връзка с взривното устройство, което беше открито до вратата на съседа ви на деветнадесети август.

— Че това колко отдавна стана, миличък! При нас вече идваха, разпитваха ни. Защо пак?

— Възникнаха нови обстоятелства. Ще позволите ли да вляза?

— Разбира се, влизай, миличък. Направо невероятно, толкова младо момче, пък вече следовател. Че и в прокуратурата. Направо се дивя.

— Защо се дивите? — усмихна се на старинната дума Безухов.

— Нали когато гледам телевизия, имам чувството, че всички младежи са полудели — каза с тънко треперещо гласче старчето, провлече крака по коридора и покани с жест Безухов да го последва. — Ту се събличат направо пред камерата, пфу, какъв срам, ту се дърпат за косите един друг и бълват такива мръсни думи, че ми иде да кажа: махни се, сатана!

Старецът погледна към иконата в ъгъла на стаята и се прекръсти.

— А пък в живота не всичко е толкова лошо. Има и младежи, които работят сваятна работа. Сядай, добри ми човече, хайде, питай своите въпросчета.

Кирил седна до кръглата маса, застлана със стара, но чиста покривка. Изобщо обстановката не беше никак богата, да не кажеш бедна. Но апартаментът светеше от чистота.

— Колко е уютно при вас! И каква чистота! Чак учудващо! — започна обработката Безухов.

— Че какво му е учудващото? Трябва да се грижим за телесната си чистота и за чистотата на жилището си. Всичко това ни е пратено от Господ, трябва да го ценим и да сме благодарни.

— Но вие, струва ми се, живеете сам? В паспортния отдел ми дадоха данните за всички живущи в блока.

— Сам съм, така е. Вече пет години, откакто старицата ми ме напусна, не можа да преживее смъртта на нашата дъщеричка. Люсенка си отиде от рак, а старицата от мъка по нея. Така една след друга си умряха, лека им пръст — старецът се прекръсти.

— Много ви съчувствам — от сърце каза Кирил. — А кой ви помага? Тежко е сам да се оправяте с домакинството.

— Какво пък, много ли ми трябва? Супичка и попарка — това ми е храната. Мариночка често ме глези.

— Коя е тази Мариночка?

— Съседка. Мариночка Литвинова. Жената на Марат. Срещу когото имаше покушение.

— Моля ви, разкажете ми какво помните за това.

— Ами какво помня? Беше сутрин. Около осем. Бях станал и правех нещо в кухнята. На вратата се позвъни. Отворих: Мариночка и Марат. Показват ми някаква кутийка. Гледам: до тяхната врата виси кутийка като онази ей там, в антрето ми. В нея са скрити електрическите жици. Марат ме пита дали не знам каква е тази кутийка. Казах му, че не знам. Звъннаха на Григориевна в съседния апартамент. Тя още спеше, ние я събудихме. И тя нищо не знаеше за кутията.

— А защо е била цялата тази суматоха? Висяла си някаква кутия. Защо Литвинови толкова са се разтревожили?

— Това не знам, питайте си ги тях. Само дето излиза, че правилно са се разтревожили. Ако не бяха се разтичали, щеше да гръмне. Тогава сигурно и ние с вас сега нямаше да си говорим.

— А какво стана по-нататък?

— По-нататък? Марат извика Митя.

— Кой е той?

— Нашият електротехник. Той дойде, погледна, след това се наведе към кутията и като се развика: там нещо тиктака! Това е бомба! Той ни е малко шумен — контузен, бил е на война. Но в случая реагира правилно и бързо. Разгони ни по апартаментите, нареди да се обадим в милицията и да се заключим в баните. И ние седяхме всеки в своя ъгъл, тихи като мишки. Чак след това разбрахме, че той тая бомба я е обезвредил. Въпреки че е алкохолик. Ето какви герои живеят тук при нас! Дойде милицията, накараха му се. А за какво да му се карат? Той трябва да получи медал за това, че е спасил живеещите в блока.

— А защо е била закачена бомбата, вие как мислите? Питам ви, защото това е много важно за следствието — да разберем какъв е мотивът на престъплението. А кой може да знае това по-добре от съседите, които постоянно са до нас?! Какви хора са Литвинови?

— Какви хора? За Марат нищо не мога да кажа. Нито добро, нито лошо. Малко го познавам. Той излиза рано, а се прибира късно. Виж, Мариночка я познавам от дете. Бяхме приятелски семейства. Добро момиче. Много добро. Тя замени дъщеря ми. Купува ми храна, дава дрехите ми за пране, вози ме в поликлиниката. Според мен мъжът ѝ даже се сърди. Защо Мариша ме вози напред-назад, хаби техния бензин, колата може да се развали. Но това не е истина! Аз си имам кола, дори съм дал на Мариша нотариално заверено пълномощно. Тя ме вози с моята кола. И за всички мои работи строго съм я предупредил: само с моята! Защо да пипаме тяхната вносна кола? На мен така ми е по-спокойно!

— Други роднини нямате ли?

— Не, миличък, никого си нямам. Сам съм. Все чакам кога Господ ще ме прибере при себе си, за да се срещна с моите близки. Но още, изглежда, не съм го заслужил...

— Извинете ме за нескромния въпрос: сигурно пенсията ви е малка?

— Защо — малка? Имам четиридесет години трудов стаж. Двайсет от тях на едно място. Аз, мили момко, съм шлосер шести разред. Добре печелех. И пенсията ми е нормална. Стига ми. Защо?

— Гледам, че апартаментът ви е голям, пък вие сте сам. Сигурно ви излизат скъпо режийните, пък и да се чисти...

— Питате ме дали не искам да го продам? Не, не искам. Тук са спомените за семейството ми. Пък и всички в блока са ми познати. Излезеш, седнеш на пейката, кажеш си това-онова и ти олекне на душата. Пък и никак не искам да се разделям с Мариночка.

— Никой ли не ви е предлагал някакви сделки с имота? Например пожизнена издръжка срещу завещание?

— Аз вече съм направил завещание за апартамента. Но не бих искал да казвам на кого съм го завещал. Още повече че този човек нищо не знае за моето завещание. А ако разбере, ще бъде много обиден, защото няма никакви користни цели. Ще научи, когато му дойде времето.

Безухов зададе още няколко въпроса и се сбогува с домакина.

Александър закъсня. Той намери Грязнов в приемната на Меркулов, където приятелят му занимаваше Клавдия Сергеевна с някакви приказки. Клавдия черпеше началника на МУР с бисквити.

— Най-накрая дойде! — обърна се към него Вячеслав. — Почакай една минута да доразкажа на Клавдия една история. И тази дама казва на приятелката си: „Миличка, как може с часове да слушаш тъпите комплименти на Н. Н.? Той е идиот.“ А онази ѝ обяснява: „Първо, щом е влюбен в мен, вече не е идиот. И второ, много по-приятен ми е влюбен в мен идиот, отколкото най-разумния умник, но влюбен в друга глупачка.“

Клавдия Сергеевна се разсмя и изразително погледна към Турецки.

— А коя е тази дама? — намеси се Турецки.

— Коя?

— Която толкова успешно се е пошегувала.

— Дявол я знае коя е.

— Ще ти кажа: това е писателката Тефи. И цялата история си я прочел при мен вкъщи на балкона, където си държа старите списания.

— И какво от това? — надменно повдигна вежди Клавдия. — Историята е много мила.

— Вие какво си гукате тук? Къде е Меркулов?

— Константин Дмитриевич е при Главния — все така сухо отговори Клавдия.

— А ти защо закъсняваш, господин началник? Чакам те вече цял час! Между другото, аз също съм началник! — намеси се Грязнов.

— Не се сърди, имам уважителна причина. Е, отиваме ли при мен?

— Отдавна съм готов. — Грязнов тръгна след Турецки. На вратата той се обърна: — Клавдия, ти си жената на моите мечти! До скоро, скъпа!

— Към вас, Вячеслав Иванович, винаги съм имала най-топли чувства — отвърна Клавдия.

И даже не погледна към Александър. Това му дойде в повече!

Първата работа на Саша, след като влезе в кабинета си, беше да бръкне в сейфа и да извади бутилка коняк.

— Ти защо съблазняваш нашите жени?

— За Клавдия ли става дума? Тя ни е обща, като червеното знаме. На жените, между другото, непрекъснато трябва да се обръща внимание. Иначе вехнат като откъснати незабравки. Точно в такова състояние я намерих — угрижена и измъчена. Кой я е докарал до такова състояние?

— Какво ѝ е на Клавдия, тя си е супер... Аз сега, Слава, докарах един професор до сърдечен пристъп. Спешно трябва да разширим кръвоносните съдове!

— На професора ли?

— Нашите. Неговите вече ги разшириха.

— Клиентът жив ли е?

— По-скоро да, отколкото не. Ако си говорим сериозно, през това денонощие ми се наложи да се запозная с доста интересни личности. Дай да пийнем по една чаша, Ирина е приготвила сандвичи, ще си хапнем. Левин и Безухов съм ги извикал за четиринадесет. Имаме малко свободно време. Какво става при теб? Твоите орли откриха ли нещо в блока на Климович? — Саша сложи сандвичите в чиния, включи кафемашината, напълни чашите.

— Хайде, по едно малко?

Пийнаха.

— Излезе някаква информация — отговори Грязнов. — В двора на един от блоковете на улица „Строителна“ една наблюдателна старица от прозореца на апартамента си видяла сутринта на деветнайсети август мъж, който разхождал куче. Обърнала внимание

на кучето — непрекъснато се дърпало от каишката, пък и в техния двор нямало такова куче. Знаеш ги тия старици, които виждат всичко и тайно наблюдават всички. Едни такива много наблюдателни гражданки. Та тази гражданка твърди, че такова куче без определена порода в двора никога преди не е виждала.

— А мъжът?

— Не е видяла лицето на мъжа. Само каза, че е нисък и хилав. Но ето какво друго е видяла: мъжът извадил от джоба си джиесем и веднага след като набрал номера, се чул взрив. Отначало бабата не разбрала какво е това. Чула само някакъв гръм. И видяла, че мъжът веднага след взрива обърнал глава. Преди взрива гледал към входа на Климович, след него се обърнал. Това много я учудило: естествената реакция на човек, когато реагира на необичаен звук и от природно човешко любопитство, е да се приближи, да разбере какво е станало. А непознатият направил точно обратното: насочил се в другата посока, и то доста бързо. Изчезнал заедно с кучето зад ъгъла. Горкото животно отказвало да върви и жално лаело. Нашата бабичка, като човек с активна жизнена позиция, излязла на двора, за да разбере какво е станало. И стояла на мястото на инцидента достатъчно дълго, докато пристигналите милиционери не разгонили любопитните. А когато се връщала къщи, видяла същото куче, но без всякаква каишка.

— Така ли? Фоторобот?

— Няма смисъл. Нали ти казах, че не е видяла лицето. От четвъртия етаж.

В джоба на Грязнов засвири джиесема.

— Ало? Колобов? Къде си? Аха... — Слава слушаше и нетърпеливо потропваше с крак. — Ела тук, на „Дмитровка“. И докарай с теб онази, как беше... Лисовска.

Вячеслав си изключи джиесема.

— Какво?

— Колобов разпитал една дама, съседка на Климович. Изглежда, е нещо интересно. Сега ще пристигне.

— Чудесно, всеки момент ще дойдат и моите, коняка засега го прибирам.

— Това добре го каза: засега го прибиращ. Временно, така да се каже — одобри Грязнов.

Турецки стана от стола и веднага някой почука на вратата. На прага стояха Левин и Безухов.

Мъжете се поздравиха и всички седнаха около масата.

— Е, от кого да започнем? От Левин? Има ли възражения?

Възражения нямаше.

— Олег, ти какво откри?

— Бях в Лицензионната палата, говорих със заместничката на убития Климович, гражданката Кузмина. Тази дама едва не ме докара до лудост. Ту казваше, че издаването на лиценз е прерогатив на Климович, при което излизаше, че атентатът може да се свърже с професионалната дейност на убития. Ту половин час ми надува главата, че издаването на лиценз е колективен труд. И смъртта на Климович изобщо не решава въпроса. Наду ми главата. Ето записа, ако искате, можете да го чуете. След посещениято си при нея се запознах с документацията на палатата и стигнах до извода, че наистина системата за издаване на лицензи е организирана по такъв начин, че отделно взет, Климович е формална фигура, като английската кралица. Добавил съм копия на документите.

— Хубаво, по-късно ще чуем записа и ще прегледаме документите. Кирил, а при теб какво стана?

— Днес групата ми работеше на адрес улица „Староконюшена“, девети блок, където живее Литвинов — леко поруменя и започна разказа си притеснителният Безухов. — В задачите на групата влизаше изясняването на обстоятелствата, при които на вратата на Литвинов се е появило взривно устройство. Беше проведен разпит на живеещите във входа. Никой от разпитаните не е видял нищо подозрително. Което е в реда на нещата. Хората не ходят пеша, използват асансьор, още повече на петия етаж, където живее Литвинов. Портиерката Милютина, която е работила едно денонощие от девет сутринта на осемнадесети до девет на следващия ден, не каза нищо съществено. Осемнадесети август беше неделя. През деня имало малко хора, повечето били на вилите. От четиринадесет до седемнадесет във входа са чистили двама младоженци от съседния вход. Те също не са видели никакви непознати. Както не са забелязали и някаква кутия над вратата на Литвинов. Вечерта живеещите започнали да се прибират. При някои идвали гости. Накратко казано, имало движение. Но тя, портиерката, не е забелязала нищо подозрително.

— Цял ден ли е седяла в портиерната, никъде ли не е излизала?
— попита Александър.

— Излизала е за двадесетина минути. Свършило ѝ кълбото с прежда за плетката. И тя изтичала до къщи за вълна. Така каза.

— По кое време я е нямало?

— Някъде в девет и половина вечерта.

— Значи по това време във входа не е имало портиер?

— Не, Милютина каза, че я е заместил електротехникът от поддръжката.

— А той какво е правил там?

— Извикали го в осми апартамент. Станало нещо с розетката. Аз проверих. Имало е такова повикване. Та значи той се връщал от повикването и тя го помолила да поседи вместо нея.

— Я постой, добри ми човече, да изтичам до двете нули — пак вметна Грязнов.

— Мисля, че тя не му е обяснявала причините, просто го е помолила да я замести за кратко. Той се съгласил. Съседи са, всички се познават, затова я отменил за петнадесет минути.

— Това онзи същият електротехник ли е, който обезвреди бомбата?

— Да, Александър Борисович. Изобщо според мен най-вероятното време, по което е поставена бомбата, е след девет вечерта. Защото в качеството на таймер е използван будилник.

— А той е бил нагласен на девет часа сутринта. Точно така, Кирил! Браво! Къде е този електротехник?

— Не можахме да го разпитаме. Електротехникът Дмитрий Семьонович Круглов е в отпуска.

— Така ли! Отдавна ли?

— От дванадесети септември.

— Между другото това е денят на покушението срещу Климович. — Турецки и Грязнов се спогледаха. — И къде е този отпускар?

— На местоработата му не знаят. Той е самотен и затворен човек. Но графикът на отпуските се съставя още в началото на годината. Така че той си е излязъл в отпуска според графика, както му се полага. И е заминал.

— Какво се получава, в службата му никой нищо ли не знае? Нали хората споделят плановете си за отпуската.

— Той не е споделял. Ние разпитахме техниците.

— Кой точно ги е разпитвал?

— Галкин.

— Кирил, по този въпрос трябва още да се поработи! Този път не е споделил, но той работи там от години! Къде е ходил преди? Има ли роднини?

— Близки — няма.

— А далечни? Може би втори или трети братовчеди? Поне някаква жена няма ли?

— Той е инвалид от афганистанската война. Контузен е. Много силно заеква. И се притеснява от това. По думите на колегите му около него няма никакви жени.

— Не ми харесват мъже, които не се занимават с жени! — каза мрачно Грязнов.

— Изобщо, Безухов, събери максимално информация за Круглов. Разпитай съседите му. Нали той живее в блока отсреща?

— Да, в седми блок. Бях там, но не заварих никого от съседите. Делник, всички са на работа. А който не работи, е на вилата. Една жена си беше вкъщи... Но тя бе абсолютно пияна. Беше невъзможно да я разпитаме. — Кирил се изчерви. — Ще доработим този въпрос. Ще се свържем с кварталния...

— Изобщо не разбирам как контузен инвалид работи като електротехник? — вмъкна Грязнов.

— Казват, че работи добре. Когато не пие — отговори Безухов.

— Значи и пие? Сигурно, когато загуби на карти?

— Не, напротив. Или пие, или играе на автоматите. Пада си по компютърните игри. Има компютър вкъщи. Така ни каза началничката на службата по поддръжка.

— Защо го търпят такъв? Контузен, ту пие, ту играе...

— Началничката ни обясни, че е взела Круглов по молба на свой познат от военната комисия. И добави, че макар и да се запива, никога не е задълго. Състоянието му е такова, че не може да пие дълго. А когато е трезвен, работи добре. Така че шефовете му нямат претенции към него.

— Александър Борисович, хайде да се свържем с военната комисия, за да разберем къде е воювал, какво е раняването му — предложи Грязнов. — Изобщо там може да има по-богат материал за него, отколкото в службата. Той как изглежда? Има ли снимка?

Безухов възприе въпроса на Грязнов като укор за зле свършена работа и още повече поруменя.

— Не сме питали как изглежда. В този смисъл, че не сме уточнявали ръст, тегло и стил на обличане. Нямахме поставена такава задача. В личното му дело има снимка. Ето. — Кирил сложи папката на масата. — Той е на тридесет и шест години. Външността му е съвсем незабележима.

— Кирил, какво пак си пламнал целият? Никой за нищо не те упреква. Днес работихте там първи ден. За няколко часа не можеш да разбереш всичко, това е ясно. В момента обменяме оперативна информация.

— Разбирам, Александър Борисович.

— Какво още научи? Говори ли със съседите на Литвинов?

— Да. С Вера Григориевна Горбунова от апартамента срещу Литвинови. Не е видяла откъде се е взело взривното устройство. Характеризира Литвинови като стабилни, уважавани хора. Александър Степанович от апартамента до тях е самотен човек. Загубил е жена си и дъщеря си. Апартаментът му е обзаведен бедно, но всичко е много чисто. Бойко е вярващ човек. Много е привързан към жената на Литвинов. Тя е заменила умрялата му дъщеря. Помага му в домакинството. Вози го по магазините, по лекари.

— Тя кара кола? — учуди се Александър, като си спомни късогледата Марина Илинична.

— Да. Бойко спомена, че Литвинова го кара с неговата собствена кола. Подчерта, че за неговите нужди в никакъв случай не се използва колата на Литвинови. От което си направих извод, че самият Литвинов не предизвиква големи симпатии в Бойко. Но не е казал за съседа си нищо лошо.

— Старецът има ли наследници?

— Не, но апартаментът му е завещан на някого. Не пожела да каже на кого. Само каза, че бъдещият му наследник не знае нищо за завещанието.

— Каза, че е вярващ? Да не е завещал апартамента на някой поп?
— предположи Грязнов.

— И попът е решил да го взриви, за да получи апартамента? — усмихна се Турецки.

— Защо не? Хората не се раждат попове. Може всякакви да са се вредили в храма Господен. Трябва да разберем коя църква посещава.

— Може да се разбере, даже трябва, обаче... Все пак взривът е бил предназначен за Литвинов. Ако Бойко беше мишена, кутията щеше да виси на друго място, на стената между тринадесети и четирнадесети апартамент. Или четирнадесети и петнадесети. Аз видях мястото, където е висяла тази кутийка. На снимките също е ясно посочено: вляво от вратата на Литвинови, почти до стълбището. На достатъчно голямо разстояние от апартаментите на съседите му.

— Александър Борисович, може ли да вляза? — На вратата на кабинета се появи съдебният лекар Таришчев.

— Влизай, Андрей.

— Експертизата за Климович е готова. Може да се издава разрешително за погребение.

— И какво има там, в експертизата? Кажете с две думи.

— Типична травма от взрив, смъртоносна. Механични и термични увреждания, предимно с лявостранна локализация, тоест по-близо към центъра на взрива. Откъснат десен крак.

— Това го видяхме на снимките. Доста впечатлява.

— Аха. По-нататък: кръвоизливи в белите дробове, разкъсване на черния дроб и далака, спукване на тъпанчетата. Пълнен комплект. Ето ви заключението, ако имате въпроси — аз съм в кабинета си.

Експертът сложи на масата пластмасова папка.

— Благодаря ти, Андрей.

Експертът си тръгна и веднага на вратата се появи Колобов.

— Вячеслав Иванович? Здравейте, ние пристигнахме. Здравейте, Александър Борисович. Здравсти на всички! — той кимна на Левин и Безухов. — Ето, запознайте се: Маргарита Сергеевна Лисовска. — Колобов направи крачка назад, предоставяйки за всеобщ оглед, като военен трофей, пълна, висока дама с развълнувано лице. Смръщил вежди, Колобов се опитваше да покаже колко е сериозен. — В навечерието на взрива Маргарита Сергеевна е видяла до входа на Климович непознат мъж. Също така е забелязала автомобил жигули,

модел ВАЗ-2101, който не е собственост на никой от живеещите в гореспоменатия блок.

Всичко това беше казано от Колобов с такъв тържествен тон, сякаш предлагаше Лисовска за присъждане на държавна награда.

ИЗ ПРОТОКОЛА ЗА РАЗПИТ НА М. С. ЛИСОВСКА (С ПРИЛОЖЕН ЗВУКОЗАПИС)

Следователят по особено тежки престъпления към Главна прокуратура на РФ, държавен съветник от правосъдието трета степен Турецки А. Б. в работния си кабинет при спазване на изискванията на чл.157, чл.158 и чл.160 от НПК на РФ разпита в качеството на свидетел по наказателно дело №... Маргарита Сергеевна Лисовска.

Въпрос. Маргарита Сергеевна, моля ви, разкажете ми какво сте видели в двора на блок номер осемнадесет на улица „Строителна“ в посочения от вас ден.

Отговор. Вечерта изведох на разходка кучето си.

Въпрос. Забелязахте ли нещо необичайно?

Отговор. Отначало нищо не забелязах. След това в двора пристигна съседът ни, Николай Свиридов от седми апартамент. В нашия двор така е прието, че всеки собственик на автомобил го паркира на строго определено място. Разбира се, онези, които не ги държат в гараж. Та значи мястото за паркиране на Николай беше заето от друга кола. Първият модел жигули. Една такава светла.

Въпрос. По-точно?

Отговор. Светлосива. Струва ми се, че този цвят го наричат „бели нощи“.

Въпрос. Случайно да си спомняте номера? Поне някоя цифра?

Отговор. Не, за съжаление. Мисля, че в това отношение може да ви помогне Коля Свиридов. Той разглеждаше колата по-внимателно от мен. Но в колата седеше един такъв пълен мъж. На мястото на шофьора. Много лошо се виждаше. Яке и кепе. Прозорците бяха мръсни, повече нищо не се виждаше. Та така. Василий

Ал... Ох, извинете, Николай започна да се възмуцава, че някой е паркирал колата си на неговото място. Че и, вика, такава бричка. Наистина в нашия блок никой няма такава кола. При нас живеят прилични хора. Николай все се ядосваше и тогава аз го видях.

Въпрос. Кого?

Отговор. Мъжът. Другият. Един такъв нисък, доста слаб. Той беше до нашия вход и сякаш чакаше някого. Седеше на пейката.

Въпрос. Какво стана после?

Отговор. Пристигна с колата си Вадим Яковлевич... Извинете, аз все не мога да повярвам... Ей сега ще се оправя, извинявайте. Да, пристигна той, значи, паркира сааба си, излезе от него и започнахме да си говорим. Моят Цент много обичаше Вадим... Яковлевич. И Вадим него — също... Стояхме и си говорехме по съседски и тогава... разбирате ли, все едно че нещо ме убоде по гърба. Знаете ли, това се случва, когато усещаш нечий втрещен поглед. Обърнах се — мъжът ни гледаше много втрещено. Аз, честно да си кажа, помислих, че гледа мен... Аз съм певица, по-рано, когато вървах по улицата, хората ме разпознаваха... Но той гледаше някак си през мен. Е, аз се обърнах. А Вадик... Тоест Вадим Николаевич, той, изглежда, също усети този поглед, защото лицето му за малко някак си се промени, само за секунда. След това отново започнахме да се занимаваме с Николай и когато след няколко минути отново погледнахме към пейката, там вече нямаше никой. Вадик... Вадим Яковлевич дори ме попита дали не знам какъв е този тип, дето се мотае тук. Аз отговорих, че не знам. И жигулата също си замина. Повече не сме я виждали.

Въпрос. Можете ли да опишете по-подробно този мъж? Неговият ръст, приблизителна възраст? Как беше облечен? Цвят на косата?

Отговор. Който седеше на пейката?

Въпрос. Да, него.

Отговор. Ръстът му беше някъде един и шестдесет и шест — шестдесет и осем. На възраст... Някъде тридесет и пет — четиридесет. Беше облечен... В нещо тъмно. Тъмен панталон или дънки. Струва ми се, с черна фланелка. Косата. Точно не помня, но според мен беше прошарена. Тъмнокестенява, силно побеляла. Не съм сигурна.

Въпрос. А вашият съсед Николай видя ли този мъж?

Отговор. Не знам. Той беше загрижен за колата си. После не сме говорили за това, тъй като Николай на другия ден замина на почивка в Испания. Сигурно ще може да допълни нещо, когато се върне.

Въпрос. На другия ден сутринта пак ли изведохте кучето на разходка? Забелязахте ли нещо подозрително във входа?

Отговор. Там е работата, че забелязах. Спънах се до входната врата и мокасината падна от крака ми. Наведох се да я обуя и от вътрешната страна на вратата, долу, почти до земята, видях кутийка. Малка, някъде десет на десет сантиметра. Пластмасова. В средата ѝ имаше кръгче с камбанка в него. Боже мой, аз дори исках да я пипна, можех и самата аз... Извинете. Ей сега ще се оправя.

Въпрос. Тази кутийка приличаше ли ви на нещо? Виждали ли сте някъде нещо подобно?

Отговор. Да ми приличаше? Май че да. При моя приятелка в антрето виси подобна кутийка. Според мен вътре са прибрани жиците на входния звънец. Но Цент, това е кучето ми, ме дърпаше навън и излязохме. Аз веднага забравих за тази кутия. Ние се разхождахме, а след това... Това стана пред очите ми. Излезе Вадик... И този ужас. Грохот, дим. И той — целият в кръв. И кракът... Отделно. Аз изгубих съзнание. След това изобщо се страхувах няколко дена да излизам. И сега нощем го сънувам... Горкият Вадик... Тоест Вадим Яковлевич...

Въпрос. Моля ви, успокойте се. Разбирам, че ви е трудно да говорите за това. Да ви донеса ли вода?

Отговор. Да. Благодаря.

Въпрос. Маргарита Сергеевна, какви бяха отношенията ви с Вадим Яковлевич?

Отговор. Кой? Аз? А... защо? Какво отношение има...

Въпрос. Всичко може да има отношение към делото. Разследваме убийство, вие трябва да го разбирате. Гарантирам ви пълна конфиденциалност.

Отговор. Ами да, ние бяхме в много добри... тоест в близки отношения. Аз съм вдовица, Вадик също... Жена му е много болнава. Тя често е по болници. И ние се срещаме. При мен. Той идваше да поправи нещо. Изобщо поводи винаги имаше.

Въпрос. Колко дълго продължи връзката ви?

Отговор. Година и нещо.

Въпрос. Климович споделяше ли с вас служебните си неприятности?

Отговор. Разказваше това-онова. Работата му беше нервна. Нали издаваше лицензи. Винаги имаше недоволни. Онези, на които не издаваха разрешение. Знаете ли, аз не се интересувах много от това. Той обичаше да ме разпитва за театъра, за хората на изкуството. Повече за това си говорехме.

Въпрос. Никой ли не го заплашваше? За това не сте ли си говорили?

Отговор. Не, не си спомням такова нещо. Знаете ли, той не беше от плашливите.

Въпрос. А не сте ли чували от него такива фамилии: Литвинов, Нестеров?

Отговор. Да, понякога споменаваше името на Литвинов. Те бяха свързани служебно по някакъв начин. Втората фамилия Нестеров ли беше? Нестеров... Това е някакъв модерен лекар, нали? Един път си говорихме нещо. Вадик спомена, че го набъркват в конфликт. Но той умееше да решава конфликтни ситуации. Даже в блока ни. При нас го уважаваха. Попитайте всеки.

Въпрос. А какъв е бил този разговор, свързан с Нестеров и Литвинов? Можете ли да разкажете по-

подробно?

Отговор. Какво каза? Не си спомням подробностите, защото не разбрах същността. Но той им направи много смешни характеристики. Това го запомних. Въпрос. Какви?

Отговор. Че Литвинов е чакал. А Нестеров е мечка, която я карат да танцува върху лед. Въпрос. Кога е станало това? Имаше ли и други разговори на тази тема?

Отговор. Кога? Струва ми се, някъде през юли. Да, точно така. Той идва веднъж при мен на вилата. Това стана в края на юли. Тогава Иночка лежеше в болницата. Повече такива разговори не е имало, щях да запомня. Паметта ми е професионална... Господин следовател, много ви моля да запазите в тайна взаимоотношенията ни с Вадик. Василий Алексеевич ми го обеща. Защо Иночка трябва да страда още? И за мен само неприятности. Аз живея в същия блок, как ще се отнасят хората към мен?

Въпрос. Не се притеснявайте, вече ви обещах. Благодаря за информацията.

Отговор. Благодарна съм на Василий Алексеевич. Той някак си ме... успокои. Даже не съм предполагала, че в милицията работят толкова чувствителни хора... Извинете, сега ще се оправя...

ГЛАВА 11

НЕПРАВИЛНО УБИЙСТВО

Когато разнищиха цялата първоначално събрана информация и приятелите останаха сами, Турецки извади от чекмеджето на бюрото скрития коняк и сандвичите и отново сипа кафе в кафемашината.

Конякът беше налят в чашите, мъжете пийнаха, запалиха с удоволствие по цигара и прегледаха документите, оставени от Левин и Безухов.

— Хайде да мислим — започна Турецки.

— Отначало ми разкажи онова, което не знам. Ти си бил при Литвинов, при Нестеров. Как ти се видяха? Какво се е случило между тях? Какъв е този конфликт?

С чаша коняк в ръка и сандвич за мезе Турецки разказа онова, което бе успял да научи за изминалото денонощие. За метода на Нестеров, за ролята на Литвинов при отнемането на лиценза.

— Литвинов е един такъв достолепен господин. Живее в много хубав апартамент, добре обзаведен. Заедно с грозната си жена, която, изглежда, безумно го обича.

— Направо приказка от хиляда и една нощ.

— Че на нас цялото ни дело е някакво измислено.

— Няма що, добре са го измислили! Разкъсан на парчета труп...

— Но не е онзи труп! Както разбрах от отчета на Левин и от разговора с Литвинов, трупът е трябвало да бъде той, Марат Игоревич. Ако правим връзка с професионалната дейност на двамата. Защото всъщност Климович наистина не е решавал на кого да се издава лиценз, а на кого не. Нали прегледахме документите. Засега няма основания да се смята, че престъпленията са на битова основа. Вярно, че нищо не знаем за личния живот на Литвинов, но Лисовска изобщо не прилича на фатална жена. Освен това ми изглежда, че е обхваната от ново силно чувство, а това не се връзва с образа на убиеца. Нито хладнокръвен, нито в състояние на афект.

— От какво такова чувство е обхваната?

— Ти не видя ли как Лисовска гледаше твоя Колобов? Топеше се като шоколад. Ето какво се нарича да работиш със свидетеля от душа! На Томилин нищо не разказа, а на Колобов — всичко. Това е любов!

— Ти ги разбираш тези работи. Краставите магарета през девет баира...

— И за какво ѝ е притрябвал Литвинов? — продължаваше Саша, като се направи, че не е чул. — Но все някой е организиран покушението срещу него. Между другото, взривно то устройство, прикрепено над вратата му, се е намирало доста високо. Странно, че изобщо го е видял. Нали когато Литвинов е излязъл от апартамента, кутията е останала зад гърба му. Той е трябвало да се обърне, за да я забележи.

— Може би е стоял на площадката, чакал асансьора, погледнал е към вратата си и я е видял.

— От асансьора тя не се виждаше. Шахтата на асансьора закрива онова място, което беше обозначено от оперативниците и посочи самият Литвинов. Разбира се, може да се е върнал за нещо при своята врата... Но той не каза нищо такова. И непрекъснато се опитва да изкара Нестеров предполагаем престъпник. Непрекъснато повтаряше за телефонните заплахи. Изобщо този господин не ми направи добро впечатление. Не беше искрен. Прекалено се суетеше. Нервираше се. Макар че се опитваше да остане любезен. И как да ти кажа... Аз, разбира се, факти нямам, но той мирише на подкупи от сто километра. Що се отнася до телефонните заплахи, жена му също потвърди този факт. Дори уточни, че се е звъняло почти всеки ден, в три часа. Каза го много искрено и убедително.

— Ами Нестеров?

— Нестеров? Никаква любезност. Дори отчасти грубост. Основно говореше за работата си. Показа ми клиниката. Болни сега при него няма, проверих го. Води ме в клиничното отделение. А после ми показва лабораторията, където правят същия този препарат — стволовите клетки. Аз в това отношение съм като индианец пред пишеща машина, но ми направи впечатление! Облякоха ме в стерилен халат, на краката ми сложиха терлици, на главата ми нахлузиха калпак и маска — изобщо това трябваше да се види! И така ме заведоха в лабораторията. Кабинетите са като операционни. Всякаква апаратура, центрофуги, нискотемпературни хладилници. Нестеров ме заведе до

монитора, а там светеха петна като звезди. Ето така изглеждат стволите клетки. Показа ми шишенцата, в които ги отглеждат. Едни такива симпатични нещица, пластмасови, като бутилчици. Само дето тапата не е по средата, както ние сме свикнали на нашите бутилки, а от края.

— Добре, стига, че ти нещо се отнесе. Твоят Нестеров каза ли нещо за Литвинов?

— Каза няколко „топли“ думи за Литвинов. Не отричаше отправените заплахи по негов адрес. Макар прекрасно да разбира, че може да попадне под подозрение. Но според думите на Нестеров това е обикновен мъжки разговор, така да го наречем. Пратил го няколко пъти където трябва и край.

Но отрича нощните обаждания. И беше искрен. Изобщо той ми хареса. Знаеш ли колко го обичат сътрудниците му? О, това е отделен разговор. Там има такива красиви жени, и всичките го обожават.

— Е, Саня, харесва ти, не харесва, но както се казва, от чувства не можеш да си свариш супа. Не можеш да ги приобщиш към делото. Жената на Литвинов е искрена, Нестеров е искрен, но някой от тях лъже. Става въпрос за нощните обаждания.

— Ти нали ме попита за моите усещания. Разказах ти. А ето какво ми направи впечатление по делото: и в двата случая е използван един и същ камуфлаж — кутия за електроинсталация. Това — първо. Може да се предположи, че взривът има отношение към електричеството. Затова би било много интересно да се видим с електротехника Круглов, който е заминал на почивка в неизвестна посока. Този специалист по всичко.

— Още утре ще се свържа с военната комисия. Сигурно има приятели от армията, с които е служил заедно. Изобщо електротехникът се издирва по пълна програма, това е очевиден факт. Какво още те вълнува?

— Почеркът и на двете престъпления си прилича. Това е направено демонстративно. Нека вземем дори кутийките за звънци. Но защо първия път тази кутийка е висяла над вратата, а втория — долу, почти до земята? Защо първия път е използван таймер, а втория — радиовзривател. И накрая, защо всичко това е трябвало да се накамари на вратата? Не е ли било по-лесно да се минират колите? И единият, и другият имат коли. И двамата редовно ги използват.

— И защo?

— Ако се минират коли, не е толкова лесно да бъде открито взривното устройство. Обикновено е свързано с ключа за запалване. Тоест експлозивът трябва да изгърми в момента, когато се включи двигателят. Трябвало е да гръмне и в двата случая\ Тогава щеше да загине и Литвинов. Или да намери взривното устройство. Но как може да се намери такова нещо в изправен автомобил? Трябва да се имитира повреда, да се провери всичко от горе до долу. Истинска лудница! А така — виси си на вратата. Ето ме и мен, аз съм вашата беля.

— Смяташ, че е инсценировка?

— Точно така! Но само първия път е инсценировка. Трябвало е Литвинов да забележи кутийката и той я е забелязал.

— Искаш да кажеш, че той е знаел къде ще виси?

— Това е само мое предположение.

— Тоест организирал е сам покушение срещу себе си? Защо?

— Засега не ми е ясно.

— Тогава излиза, че той е убил и Климович? А защo му е? Да не са били врагове?

— Съдейки по всичко — не. Засега не разбирам защo са убили Климович.

— Нещо ми се вижда много засукано. И мирише на самодейност.

— Наистина мирише! Точно това казвам — оставам с впечатление, че е работил не професионалист, а дилетант. Кой поръчва убийство на дилетант?

— Тъкмо този факт работи срещу твоя Нестеров. Може той да е избягал от болницата и да е сложил взривното устройство. Да е помолил лекарите да го пуснат вкъщи да си вземе чисто бельо например. Качил се на колата и направил тегела насам и натам.

— Той има болно сърце. Днес сам видях какъв пристъп имаше. В навечерието на атентата са го закарали в болницата с „Бърза помощ“.

— О, Саня, не бъди наивен! Доктор на доктор око не вади. Едната ръка мие другата. Извикал „Бърза помощ“, разбрал се с момчетата, те го закарали в болницата. Там имал договорка да „полежи“. Мислиш ли, че не става така? Любимият ми племенник трябваше да се изследва за гастрита си. В болницата направо му казаха: щом искаш да се лекуваш безплатно, викай „Бърза помощ“, плащай хилядарка на доктора, добре, че не във валута, и ще те докарат

където трябва, тоест при нас. А за професор по медицина да попадне когато и където му трябва — това е детска играчка... Легнал — когато поискал. Излязъл си — когато поискал. Изписал се — пак когато поискал. Как каза Лисовска: Нестеров е мечка, която я карат да танцува върху лед? Това е по думите на Климович, който е познавал твоя доктор по-добре от теб. А мечката е опасно животно. Не се поддава на дресура. И в момент на ярост може да смачка когото и да е.

— А Литвинов, най-големият враг, така да се каже, остана жив. Пък Климович, който има много малко общо с всичко, загина.

— Той все пак не е професионалист, твоят Нестеров. Може изобщо да е искал само да сплаши Литвинов. Но оня не се изплашил.

— Напротив, много се е уплашил, щом е изпратил писмо при нас.

— Обаче не е разрешил на твоя Нестеров да работи, нали?

— Нали.

— Тогава решава да изплаши чиновник с по-висок ранг — Климович. Нали той е чиновник с по-висок ранг от Литвинов?

— Да.

— Ето ти и мотива: Климович ще се изплаши от покушението и ще натисне Литвинов.

— И за да го уплашат, кутията с експлозива е скрита така, че никой да не я намери. Ако Лисовска не беше се навела, кой щеше да знае къде е била сложена кутията? Само от акта на съдебната медицинска експертиза — по характера и локализацията на раните на трупа. Нестеров има пълно алиби за времето, когато е загинал Климович. Този ден са го изписвали от болницата и непрекъснато е бил пред очите на всички. Ти това забрави ли го? А непознатата жигула в двора? Хубаво, може да е било само съвпадение. А човекът в двора? Нисък, кльошав? В навечерието на взрива, в деня на самия взрив. С джиесем до ухото. Нали разбираш, че взривно устройство от този тип се задейства с телефонно позвъняване.

— Голяма простотия — каза Грязнов след кратка пауза. — Макар още никой да не е доказал, че онзи мъж е наемник на Нестеров.

— Аха, значи не е самият Нестеров? За какъв дявол тогава този наемник не е гръмнал Литвинов? Нали с Климович всичко прекрасно му се получи!

— Гаф на изпълнителя.

— Добре, Слава. Това вече са фантазмагории. Хайде да набележим версии. Първата: поръчител на убийствата е Нестеров. Не го вярвам, но сме длъжни да отработим и този вариант. Мероприятия: да се намерят лекарите от „Бърза помощ“, които са го закарали в клиниката. Да се посети болницата, където е лежал Нестеров, още веднъж най-подробно да се разпитат лекарите за престоя на Анатолий Иванович в клиниката. Ако е имал съсед в болничната стая — да се разпитат. Да се изясни дали се е обаждал по телефона. Ако е така, да се разбере къде и защо. Това е за твоите оперативници, съгласен ли си? Те са печени в тия работи. Второ — издирване на електротехника от блока на Литвинов. И външните му данни. Може тъкмо той да е нисък и хилав, което ще е съвсем смешно. Нека с това се занимава Безухов, щом вече е започнал. Жалко, че съседът на Климович е заминал в отпуска! Николай Свиридов, ако не се лъжа, или как му беше името? Няма значение. Може би той би могъл да ни помогне да открием жигулата, която е била паркирана до блока на Климович.

— Септември, Саня. Циганско лято.

— Да, за кого лято, за кого мъртвило. Трябва да разберем кога се връща. По-нататък. Трябва да поставим на прослушване телефоните както на Нестеров, така и на Литвинов. Конфликтът между тях не е приключил. Клиниката на Нестеров е затворена. И той се кани да се бори със своя опонент. Може да чуем нещо, което да ни свърши работа. Това ще го уточня с Костя.

— Съгласен.

— Какво още?

— Още трябва да се срещнем с бившата жена на Нестеров.

— Той е бил женен?

— Да, успяхме да изясним това.

— Намерихте ли жената? Защо не ми каза веднага?

— Кога? Опитах се вчера вечерта да се свържа с теб, но си беше изключил телефона. А днес нямаше време. Ти така ме натискаш, че скоро ще ме смачкаш. Не даваш дума да кажа.

— Ти, Слава, да не можеш дума да кажеш? Я не се прави на сираче.

— Както и да е... Нестеров бил женен за своя бивша студентка. Бракът е продължил около десет години. Последните пет години са

разведени. Това е някоя си Зоя Дмитриевна Руденко. Знам къде работи. И домашния ѝ адрес. И телефонния номер.

— Дай ги тук.

Грязнов извади от чантата си пластмасова папка и я сложи на масата.

— Заповядай, миличък. Използвай чуждия труд.

— Че това сигурно изобщо не е твой труд. Да издирваш адреси не е царска работа. Имат ли деца?

— Кой?

— Нестеров и бившата му жена? Ясна работа, че не ти.

— Нямаат деца. А аз може и да имам, защо веднага така? Може просто още да не се познаваме.

— Разкарай се, Слава! Трябва да се срещнем с нея, с тази Руденко, не подлежи на обсъждане.

— Тъй като си ни голям кавалер, ти ще го свършиш. Или ще се довериш на мен?

— Ти също не си лесен. Но тъй като съм се срещал с Нестеров и имам впечатление за него, бих искал да го съпоставя с мнението на бившата му жена.

— Имай предвид, че бившите жени рядко дават на бившите си мъже положителни характеристики.

— Тъкмо това е интересно.

— Слушай, ами ако покушението е организирано от някой от клиентите на Нестеров? — Вячеслав разроши рядката си коса. — Представи си следното: богати хора искат да си купят красота, а на пътя им застава някакъв чиновник. Или дори двама. От колко време не работи клиниката?

— Два месеца.

— Колко ли народ за това време е побелял от нетърпение? А богатите не обичат да чакат.

— И какво предлагаш? Да работим по всички негови потенциални клиенти?

— Само по онези, които са си платили курса на лечение. Макар че по-скоро мутрите биха ликвидирали Нестеров.

— Нестеров каза, че връщат парите! На всички, които са си предплатили. Това може лесно да се провери. Освен това негови клиенти са предимно хора на изкуството, не мутри.

— Би трябвало да се запознаем по-отблизо с тези хора. Сигурно си имат определени места за сбирки. Там също може да изскочи някаква информация. Предимно, от друга страна, не значи „само“.

— Това е идея, да се запознаем — някак замислено отрони Александър. На лицето му се появи лека усмивка.

— Ало, ало, гражданино следовател! — Грязнов щракаше с пръсти пред замъгления поглед на приятеля си. — Ела на себе си! Казах: предимно не значи „само“.

— Ами да, разбира се. Не значи.

— Следователно сред желаещите да се подмладят може да има хора, които искат само да променят външността си, разбра ли ме? А...

— Слава, ти пак си фантазираш! — дойде на себе си Турецки. — Сега пластични операции правят на всеки ъгъл. За да си промениш мутрата, не е задължително да ходиш при Нестеров. И да убиваш Климович.

— Така е — натъжи се Грязнов.

— Засега предлагам да спрем дотук. Първите задачи ги определихме. Трябва да успее да хвана Костя, за да ми даде разрешение за прослушване.

Телефонът на масата на Турецки иззвъня.

— Ало? Костя?

— Ние за вълка, а той... — с тих глас направи коментар Грязнов.

— Да, ние с Вячеслав сме тук. Така ли? Нищо ново. Или почти нищо. Второ денонощие се занимаваме с това. Да, ама бързата работа — срам за майстора. Извинявай. Ей сега ще дойдем при теб. Може ли? Трябва? Идваме.

— Какво става там?

— Костя го дърпа Главния. Интересува се какво ново има за взривовете. За взривовете! Засичаш ли множественото число? Направо замириса на терористична дейност. И честният безкористен чиновник Литвинов трябва веднага, ама веднага да бъде ограден от зложелатели.

— Защо говориш толкова иронично? Нима Литвинов не е безкористен? — направи се на учуден Грязнов.

ГЛАВА 12

ВЕЩИЦАТА ОТ БЛАТАТА

Работният ден беше в разгара си. Десет аборта. Шест жени вече бяха минали през ръцете на лекарката — строга млада жена. Тъкмо докараха в операционната седмата, когато дежурната сестра извика Руденко на телефона.

— Сега не мога. Нали виждаш.

Медицинската сестра се доближи до лекарката и ѝ зашепна нещо на ухото. След като изслуша момичето, лекарката си свали ръкавиците.

— Ще трябва да прекъсна. Още повече че е време за обедна почивка.

— Зоя Дмитриевна, аз вече се подготвих морално, направете го по-бързо! — приплакваше младо момиче.

— Нищо, ще почакаш. Четири месеца хич не бързаше, все нямаше време. Сега ще почакаш още двадесет минути! Върнете я в стаята — заповяда тя на санитарките.

След час операциите продължиха. Към шестнадесет часа работният ден приключи.

Преди да си тръгне, Зоя Дмитриевна извика старшата сестра.

— Галина Михайловна, подготвихте ли материала?

— Да. Всичко е опаковано, лежи в хладилника.

— Добре. Утре ще дойдат рано да го вземат, мен още няма да ме има, така че вие го предайте.

— Разбира се, Зоя Дмитриевна.

— Ето ви вашите премиални — Руденко протегна плик на жената.

— Благодаря ви, Зоя Дмитриевна! Всичко ще бъде наред, не се притеснявайте!

— Аз не се притеснявам — отговори Руденко с тон на човек, свикнал да му се подчиняват.

Оказа се, че Зоя Дмитриевна Руденко е лекар-гинеколог. А нейната месторабота — акушеро-гинекологична клиника. Затова

Руденко покани следователя вкъщи. Стори ѝ се, че така ще бъде по-удобно. И тъй като разговорът се отнасяше за доста лични за Зоя Дмитриевна неща, Саша не възрази.

Вратата отвори висока червенокоса жена с чудесна фигура, подчертана от вталено сако и тясна, къса пола. Руденко изглеждаше доста по-млада от своите тридесет и пет.

— Александър Борисович Турецки — Саша протегна служебното си удостоверение.

— Ах, недейте, и така виждам, че не сте бандит. Влизайте.

Тя се обърна, демонстрира походка на манекенка и въведе Саша в хола на приятно обзаведен двустаен апартамент.

— Седнете, Александър Борисович. — Тя посочи към едно от двете дълбоки кресла до изящна ниска масичка. — Току-що се върнах от работа, ще пиете ли кафе с мен?

— Няма да откажа.

„Боже, колко литра кафе всекидневно се наливат в нещастния ми организъм! О, мой нещастен стомах, когато се пенсионирам, ще се занимавам само с теб! — обеща Турецки наум, докато поемаше от ръцете на домакинята чаша нескафе. — И това след кафето на Ирина, истинско, ароматно... Какво ли не търпя в името на работата си!“

Зоя Дмитриевна се отпусна в другото кресло, като демонстрира прекрасните си крака, обути в модерни остроноси обувки.

— При мен се пуши. — Тя изтръска цигара от пакета и изчака, докато Турецки щракна със запалката. Когато се наведе към нея, Саша усети аромата на „Vulgar“, доста скъп и модерен през този сезон парфюм.

Зоя вдигна очи към него, оказа се, че са сиво-зелени, леко дръпнати и гледаха така... примамващо.

Съблазнителна дама, отново си отбеляза Турецки.

— На какво дължа честта? — изпускаяки струйка дим, попита жената.

— Вие така ме заслепихте с красотата си, че почти забравих защо съм дошъл — Саша се усмихна с обезоръжаваща усмивка.

Зоя се засмя:

— Хайде стига! Такъв сериозен мъж, представител на такава страшна служба...

— Но преди всичко мъж, който при всякакви обстоятелства е способен да оцени женската красота.

— Нали не сте дошли при мен, за да ми правите комплименти?
— усмихна се Зоя.

— За съжаление. Моля да ме извините, сигурно сте достатъчно уморена след работния ден, та и аз да ви надувам прекрасната главичка.

— Що се отнася до прекрасната главичка, тя дори ме понаболява. Май ще пийна малко коняк. Ще се присъедините ли към мен?

— Готов съм да се присъединя към всяко занимание, което ми предложите — отзова се Александър, обвиняйки жената с поглед, пълен с тайни копнежи.

— Смело изказване — усмихна се тя.

Стана, леко се протегна, при което тясната пола още повече се опъна на бедрата, а късото сако се повдигна и Саша видя тясна ивица от голия ѝ корем.

— Днес толкова се уморих. Цял ден с болните, после с картоните им. Цялото ми тяло сякаш е сковано в лед. Организмът направо се моли за движение. В миналото се занимавах със спорт. Гимнастика.

Тя извади от барчето почната бутилка и чаши.

— Разрешете на мен. — Саша сипа коняк на дъното на чашите.
— За какво ще пием?

— Не знам, толкова малко се познаваме за общи тостове.

— Тогава нека е за запознанството, което лично за мен е истинско удоволствие!

Жената се усмихна, отново отпрати към Турецки омагьосващ поглед, мълчаливо изпи коняка и извади от кутията нова цигара.

— Та какво ви интересува? Или кой?

— Интересува ме, Зоя Дмитриевна, бившият ви мъж, Анатолий Иванович Нестеров.

— Ето какво било... — Руденко вдигна вежди нагоре.

— Учудена ли сте?

— Какво да ви кажа? И да, и не.

— Така ли? Да не би той да се занимава с нещо противозаконно?

— Не, обаче... — Тя направи пауза, след това тръсна червената си коса, сякаш се опитваше да прогони миналото. — Знаете ли,

каквото и да ви кажа, ще го сметнете за мъст на изоставена от него жена. Затова не знам дали не сте сбъркали адреса.

— Мисля, че не съм го сбъркал. Надявам се на обективната ви характеристика. Кой по-добре от жената познава съпруга? Още повече бившия. Мисля, че го познава отвсякъде, тъй като го е видяла не само в годините на любовта, но и в периода на раздялата. Как един мъж се разделя с жена си, също е важно. Затова дойдох при вас. Вие не правите впечатление на човек, обиден от съдбата. Млада сте, хубава, рискувам да допълня — много хубава, имате работа, уютен дом. Струва ми се, че всичко ви е наред. А бившият ви мъж е възрастен, болен човек с проблеми. Сигурно нямате основания да се смятате за обидена от съдбата. Отдавна ли се разведохте?

— Преди пет години.

— Аз мисля, че бракоразводните страсти вече са утихнали. Така че може да погледнете назад без гняв. Или бъркам?

— Какъв гняв, какви ги говорите! — махна с ръка Зоя. — Навремето бях влюбена в Анатолий Иванович като разгонена котка. В курса ни всички момичета бяха влюбени в него. А той беше толкова... омагьосващ. Такава експанзия, толкова емоционално преподаване на материала. Ах, как ни учеше! Най-вече момчетата, разбира се. Момчетата не ги приемаше на сериозно. Аз посещавах дори научното дружество по хирургия, за да му направя впечатление.

— По хирургия?

— Да, той беше хирург, не знаехте ли?

— Не. Моля ви, просветете ме.

— Анатолий Иванович беше доста успешен хирург. Още преди двадесетина години започна да се занимава с пластична хирургия. Тогава това още бе нещо ново, неизучено и много интересно.

— А защо престана?...

— Да оперира? Има проблеми със сърдечносъдовата система.

— Отдавна ли?

— Да, вече бяхме женени. Това започна преди... десетина години. Получаваше моментна загуба на съзнание. Само за няколко секунди. Но за опериращ хирург това е катастрофа, заболяване, несъвместимо с професията. И той остави хирургията. Отначало го понасяше много тежко. След това се пренасочи към науката, започна да се занимава с имунология, ембриология. Парите намаляха, но аз

дори се зарадвах. За мен най-важното беше, че спряха да го търсят тези ужасни личности.

— Какви?

— Бандитите. Истински бандити. Както си спомняте, началото на деветдесетте бе начало и на криминалните войни. На кого тогава в нашата страна му трябваха пластични операции? И кой имаше средства за това? Всеки ден се страхувах за живота му. Ами ако объркаше нещо и му пуснеха куршум в главата направо над операционната маса? Дори мисля, че неговата сърдечно-съдова патология се формира тъкмо през онези години. Всеки ден на нокти, няколко кутии цигари на ден...

— Виждали ли сте, познавате ли някого от криминалните му клиенти?

— Представете си, един го видях. Дойде вкъщи. С цветя, пиене. Анатолий толкова добре го беше променил, че онзи направо умираше от радост. Чак се разтанцува. Говедото игра степ!

Думата, изречена от устата на изисканата дама, поразя Александър.

— Защо степ? — Той се направи, че не е забелязал епитета.

— Защото игра степ. Малък, хилав, но танцуваше добре, това е факт. Даже прякорът му беше такъв — Танцъора. Той така ми се представи. И Анатолий го наричаше така. Та този Танцъор вдигна в апартамента ни такъв празник, че цялата улица разбра. Мисля, че съседите го помнят до ден-днешен.

— Тук ли стана това?

Саша зададе този въпрос между другото, като се стараше да не акцентира веднага на „малък, хилав“.

— Не, не тук. Тогава живеехме на Кутузовския булевард. В голям тристаен апартамент. След размяната се преместих в този.

— И какво, Танцъора идвал ли е при вас пак?

— Аз повече не съм го виждала. Но помня, той обеща, че ще изпълни всяка молба на Анатолий. Разбирате ли, всяка? Той съвсем определено каза: „Ако някой се изправи на пътя ти, само ми свирни и ще го изтрия от лицето на земята. Завинаги.“

— Малко ли неща се приказват на пияна глава. Нали е изчезнал от живота на мъжа ви?

— Не знам. Докато живеехме заедно, Танцъора винаги изпращаше за рождените дни на Анатолий цветя и коняк. Остави и телефон за връзка.

— Сигурна ли сте, че този човек, Танцъора, наистина е способен да убие?

— Не съм му светила, но Анатолий сподели с мен, че Танцъора е голям криминален авторитет, много сериозен господин. Че фактически е правил операцията под дулото на пистолет. Добре поне, че Анатолий му угоди. Между другото, след този клиент Нестеров почти веднага заряза хирургията.

— Даа, голяма история... А на каква възраст е този Танцъор?

— Тогава беше около тридесетгодишен. Сега трябва да е някъде на четиридесет.

— Ясно. А спомняте ли си дали Танцъора е имал някакви характерни белези, които не е можело да бъдат ликвидирани с пластична операция? Може би не е казвал „р“, или е фъфлел, или пък е заеквал например? Нищо такова ли не си спомняте?

Тя се замисли, опитвайки се да си спомни.

— Не. Обикновен говор. Е, с използване на криминалния жаргон. Вие Танцъора ли търсите? — сякаш се учуди Зоя. — Тогава по-добре говорете с Анатолий Иванович. Той е негов познат, не мой.

Вместо отговор Турецки зададе следващия си въпрос:

— Зоя Дмитриевна, а как стана така, че се разделихте с Анатолий Иванович? Сигурно сте били много хубава двойка. И сте го обичали, нали? А той би трябвало направо да ви е боготворял. Аз на негово място щях да правя точно това.

Зоя се усмихна и отново хвърли към Турецки омагьосващия си поглед.

— Хайде още по глътка коняк, нали нямате нищо против?

Александър нямаше нищо против. Зоя каза, докато топлеше коняка в дланите си:

— Да, той ме обичаше. Като в онази поговорка: „Попът имал куче, много го обичал. Но изяло парче месо и той го убил.“

— Това не го разбрах.

— Анатолий Иванович е патологично ревнив. Па-то-ло-гич-но — повтори тя на срички.

— Имате толкова голяма разлика във възрастта, вие сте толкова прекрасна, мога да го разбера.

— Не, това не може да бъде разбрано. Когато провеждат разпити за всяка твоя минута, прекарана извън дома, когато ти искат отчет за всяка секунда, прекарана без него, за всяка мисъл дори. За всеки познат и непознат... Той ме ревнуваше дори от жените! От приятелките, от майка ми. Търпях прекалено дълго. Търпях не само скандали. Търпях побои!

— Какви ги приказвате? — ужаси се Александър.

— Да, представете си! В работата си е душичка, всички го обожаваха, а вкъщи — тиранин, деспот и почти маниак.

— Господи, да бъде твоята воля! — потрепери Турецки. — И защо търпяхте толкова дълго?

— Обичах го! — извика Зоя.

Преиграваш, не ти вярвам, мина през ума на Турецки.

— Да, обичах го! — продължаваше тя със страст. — Но дойде моментът, когато го разлюбих. Сега ще ви разкажа. Бяхме на ресторант. Имаше официален прием. Компанията ми беше почти непозната. До мен седеше единственият човек, когото познавах. И аз помолих този човек да ме изпрати до тоалетната, тъй като не знаех къде се намира. В този момент Анатолий имаше важен разговор с един от висшестоящите. И какво мислите, че стана? Не бяхме успели още да стигнем, когато Нестеров ни настигна, събори спътника ми на земята, а на мен ми заби един шамар! Всичко това пред хората, все едно съм някоя шафрантия! Това беше... Отвратително, ужасно... И какво мислите, че направи след това? Че се е извинил? Че е пълзял пред мен на колене? Не. Той подаде молба за развод!

— Заради визитата в тоалетната?

— Да, представете си! Направо полудя след този ресторант! Така ме преби, беше непоносимо. Когато е ядосан, може да те удуши с голи ръце...

— Като Отело Дездемона?

— Да!!

— А кой е онзи човек, заради когото се разби семейството ви?

— Мили боже, то се разби заради Анатолий, какво общо има с това онзи човек? Това беше мой състудент, съвсем случайно бе попаднал на онзи прием. Аз не познавах никого от присъстващите,

седяхме един до друг, говорехме, спомняхме си младостта. След това онази тоалетна и шамар пред очите на моя състудент, представяте ли си? И аз се съгласих на развод. При неизгодни за мен условия. Исках само едно — да се отърва завинаги от този човек!

— А как е фамилията на вашия състудент?

— Господи, вече не си спомням. Сега... Литвинов. Марат Литвинов. Преди коктейла не бях го виждала сто години и след този кошмар също не съм го виждала. Не ходя дори на срещите на випуска, за да не се видя с него. До ден-дневен не мога да забравя срама, който преживях по вина на бившия си мъж, разбирате ли?

Тя започна да се задъхва, на очите ѝ се появиха сълзи.

— Мда, направо кошмарът на Елмстрийт. Горкото момиче! Толкова ми е жал за вас!

Александър протегна ръка и докосна китката ѝ.

— Недейте. — Зоя гордо се изправи, отдръпна ръката си. — На мен, както правилно забелязахте, всичко ми е наред. Той има проблеми. Правилно ли съм разбрала?

— Да, проблемите са му достатъчно — каза замислено Турецки. — Какво пък, добре, че се срещнах с вас. Вижте: Анатолий Иванович в работата му го обичат и хвалят. Оказва се, че в битата си той е съвсем друг човек! Ето я обратната страна на медала. Как смятате, способен ли е Нестеров на убийство?

— Трудно ми е да отговоря еднозначно. — Тя сведе очи, въртейки в ръка чашата с остатъците коняк.

„Кажми, мила, не ме мъчи. Много ми е интересно какво ще кажеш“ — гледаше я Турецки.

— Ако на пътя му се изправи пречка, мисля, че е способен да отнеме човешки живот — най-накрая отговори Руденко и погледна с ясен поглед Турецки в очите.

— Скъпа Зоя Дмитриевна, благодаря ви за откровеността, за това, че ми отделихте време! Конякът беше чудесен и много навреме.

Турецки стана.

— Може би ще останете да вечеряме заедно? — предложи домакинята, която също стана и толкова плътно се приближи до Турецки, че почти го докосваше с тялото си.

— За най-голямо съжаление, не мога — Александър разтвори ръце и за всеки случай отстъпи крачка назад. — По-късно имам още

две делови срещи.

— Боже! Петък е! Петък вечер! Каква работа може да има? Това културен отказ ли е? Да не би да не вярвате в кулинарните ми умения?

— Напротив! Сигурен съм, че Господ ви е наградил с всички възможни таланти. Повярвайте, имам работа! Но ако ми позволите, следващия път задължително ще вечерям с вас.

— Ще има и следващ път? — Зоя повдигна вежди.

— Защо? Надявам се, че няма да възразите, ако мина без всякакви служебни ангажименти? Само да се порадвам на очарователната ви красота. Да се обадя ли?

— Какво пък, обадете се.

Тя му протегна ръка, Саша обърна гледаната длан и я целуна по-близо до китката, гледайки със замъглен поглед към Руденко.

Жената леко се забави, преди да отдръпне ръка, усмихна се, без да отмества зелените си очи.

— Довиждане! — Турецки прекъсна играта с очи и си тръгна.

Веднага след като затвори вратата след него, Зоя Дмитриевна се хвърли към телефона.

— Ало, ти ли си? Турецки току-що си тръгна. Всичко е наред, ще издирват Танцъора.

— Сигурна ли си? — попита от другия край на жицата сочен мъжки глас.

— Разбира се. Бях много убедителна. Само да беше ме видял! Щеше да се гордееш с мен!

— Аз и без това се гордея. Каза ли му за...

— Да, казах. Всичко, както се бяхме разбрали. Той се хвана, гарантирам. Пък още и Танцъора. Анатолий няма къде да ходи. Дано всичко да свърши по-бързо. Уморих се.

— Ами аз колко се уморих? Даже не можеш да си представиш. Хубаво, ще потърпим. Може би ще се уреди да си направим малко празненство. Утре ще ти се обадя... Да, да, влизайте, вече приключвам — каза мъжът със съвсем друг, делови тон в слушалката. — Благодаря ви за съдействието, колега. Довиждане, беше ми приятно да ви чуя.

Зоя остави слушалката и погледна в огледалото, което висеше над масичката в антрето. Оправи червеникавите си коси, усмихна се и каза:

— Какво пък, господин Турецки, да видим кой кого!

През това време Турецки седеше в кафененце зад ъгъла и си водеше бележки, за да не забрави нещо от доста любопитния разговор с мадам Руденко. Само преди няколко седмици той веднага щеше да се обади на Слава, щяха да се срещнат, да пийнат и да си полафят, според израза на Грязнов. Щяха да обсъдят ситуацията. Но разговорът с Грязнов беше отложен за утре. Защо?

Защото, дявол да го вземе, той, Александър, беше уморен. И има право да си почине. Поне в петък вечерта.

Защото изобщо му беше противно да се занимава с това дело, с тези измислени и истински взривове, кавги, клюки и интриги. И не му се искаше да е сгрешил за Нестеров.

Освен това той се разбра с Грязнов за утре, защото му изглеждана направо непоносимо да виси през целия съботен ден къщи с жена си, безупречната Ирина Хенриховна.

И още, защото за днес имаше определена среща с Настя. И тази причина бе основната.

Мъжът, който приключи разговора със Зоя Дмитриевна, решаваше някои служебни въпроси, когато прекият телефон в кабинета му зазвъня отново.

— Ало? Какво? Какво се е случило? Моля те, успокой се! След малко ще ти се обадя.

Литвинов, а това беше тъкмо той, приключи разговора с един завеждащ лаборатория, който искаше нещо от него (те само това си знаят, тези завеждащи, да искат, да искат и пак да искат!), и след като буквално изхвърли учения през вратата, избра домашния си номер.

— Сега ми обясни всичко спокойно.

— Пак звъня. Следователят — каза жената уплашено.

— По телефона ли?

— На вратата. Аз не отворих.

— Откъде знаеш, че е бил следователят?

— Обади ми се Маша, от портиерната. Каза, че се качват при мен. Страхувам се...

Тя говореше объркано, като хлипаше през цялото време. Литвинов изслуша жена си и каза:

— Хубаво. Първо, браво на теб, че не си отворила, и занапред на никого не отваряй, ясно? Нека пращат призовка, официално. Не си длъжна да ги пускаш в дома си. Второ: аз ей сега ще отида дотам. Така че спокойно. Като се върна, всичко ще ти разкажа. Вземи валериан. Или нещо си пийни... Опитай се да поспиш. Почакай, ето още какво! Извикай за неделя някого на вилата. Зверев или още някого... Ти трябва да се занимаваш с нещо. И не се нервирай, мила! Аз съм с теб! Става ли?

— Става — изхлипа Литвинова.

— Ти си ми умница. Целувам те.

Той остави слушалката и се вторачи в прозореца на кабинета, мислейки за нещо.

След петнайсет минути излезе от кабинета си с дипломатическо куфарче в ръка.

— Е, Надежда Борисовна, предполагам, че вече имате право да приключите работния си ден.

— Отдавна е време, Марат Игоревич. Все пак е петък. Вече е шест часът вечерта! А вие все работите.

— И вас задържам, така ли?

— Това не съм го казала — изплаши се секретарката.

— Шегувам се. Хубаво, до понеделник.

ГЛАВА 13

ПОЧИВНА ВЕЧЕР

Тази вечер той реши да я шашне с гастрономичен разкош. Посланието беше следното: Настя вече бе разбрала, че той не е страшният чичко — Синята брада. Напротив, съвсем добродушен и не опасен мъж в разцвета на силите и средствата си. Включително и материалните. Не в границите на безкрайното, но напълно достатъчно, за да се стопли, както се шегуваше един колега.

И така, той я чакаше до метро „Кропоткинска“, разхождайки се по алеята с букет астри. Тя се появи внезапно, все едно че въздухът се сгъсти и пред него се материализира слабо момиче в къса черна рокля с тънки презрамки. Много хубавка, весела и лека. Сякаш слънцето се показва през плътните облаци.

— Добър вечер, Александър Борисович!

— Добра да е! Това е за вас!

— Ах, аз и астри толкова обичам! Откъде знаете всичко за мен?

— Усещам ви, дете мое!

— О, вие искате да си играете на добрия чичко? — В черните й очи проблесна подигравка.

— Аз искам? Вие ми предложихте тази роля миналия път, когато се видяхме. А аз реших засега да не се отказвам.

Турецки спря, за да хване такси. Докато придържаше момичето за лакътя, продължи:

— Надявам се, че не сте се навечеряли вкъщи с картофи и пържен салам? Надявам се, че сте гладна. Още се надявам, че страстно желаете да допрете до устните си чаша с истинско шампанско. Защото днес с вас ще посетим едно от любимите ми заведения.

— Ще има и пиене?

— Уви — призна Турецки, докато й помагаше да седне в таксито и намествайки се до нея. — На „Хашек“, моля ви — каза на шофьора.

Обърна се към момичето и сложи длан върху тясната й прохладна ръка:

— Вижте, Настя, разбира се, бихме могли да отидем на театър. В драматичния или операта... Обичате ли театър? Обичате ли театъра тъй, както го обичам аз? — имитирайки народната артистка Доронина, възкликна Турецки.

— Да, обичам го с всичкия плам, на който е способна възторжената младост — изплашено рапортува Настя.

— Ами операта?

— И опера обичам.

— Коя опера обичате най-много?

— „Хованщина“ — веднага изстреля Настя.

„Мда, няма да мога да се справя с този млад талант — отбеляза си вътрешно Турецки, — пък и трябва ли? За какво, Саня, се правиш на клоун? Какво се суетиш като някой маниак над жертвата си? Не си сигурен в себе си?“

Той продължи с нормален „човешки“ глас:

— Та така. Бих могъл да ви поканя на театър, но там не може да си поговорим като хората. Седналите отзад ще започнат да шъткат и да правят забележки, тези отпред — ще се обръщат и ще размахват пръстче. Макар че и на едните, и на другите ще им бъде много поинтересно да слушат за какво си шепнем, отколкото да следят действието на сцената. Хората са много любопитни. Не, най-доброто място за запознанство е масата.

— Ние обаче се запознахме в кола — засмя се Настя.

— Това не се брои. Ние се борим за задълбочени знания, нали? Между другото, как е учението?

— Всичко е наред. Засега няма да ви викат при декана.

— Много се радвам. Би било неприятно да чуя, че Анастасия Вересова е повърхностна личност, която не отделя необходимото внимание на учебния процес. Щях много да се натъжа.

— Откъде знаете фамилията ми?

— Това ли е всичко, което ви учудва?

Той обърна дланта ѝ и започна внимателно да я разглежда.

— Ето! Виждате ли тази дълга, ясно очертана линия? Ами точно тук е написано: Вересова.

— Това е линията на живота — засмя се Настя и отдръпна ръката си.

— Че какво, фамилията не е ли част от вашия живот? Всъщност с тази тема ще се заемем по-късно. Тъй като вече пристигнахме. Спрете до следващата сграда, ако обичате.

Той помогна на момичето да слезе от колата.

— Аз неслучайно заговорих за опера. Днес ние с вас, Настя, ще посетим ресторант „Росини“. Били ли сте там?

— Разбира се, че не.

— Така си и мислех. Моля.

Те се озоваха пред висока стъклена врата, която портиерът предвидливо отвори пред тях. Влязоха в просторна зала, която се стори на Настя едва ли не... въздушна. В следващия момент тя разбра, че пространството е разширено за сметка на прозорци-витрини, високи от пода до тавана. Имаше масички с големи букети живи цветя както в центъра на залата, така и покрай прозорците. Посетителите бяха доста, но сякаш се губеха в просторната зала. Стените бяха украсени с платна на съвременни художници. Звучеше музика.

— Познахте ли мелодията?

— Това е от „Севилският бръснар“, нали?

— Абсолютно правилно. Къде ще се разположим? — като видя, че момичето е смутено, Турецки се опита да намали разкоша на заведението.

— Не знам вие къде предпочитате, Александър Борисович, но аз бих избрала маса до прозореца. Това би било като в Париж. — Тя го стрелна леко надменно с черните си очи и изправи рамене.

„Голяма работа! Всякакви сме ги виждали! На нас такива не ни минават!“ — така разшифрова този жест Александър. Определено тя му харесваше все повече и повече!

— Бива! — весело отговори той и поведе младата си дама към остъклената стена.

Докато чакаха сервитьора, Турецки занимаваше спътницата си с предварително приготвени теми. Домашно приготвени, така да се каже.

— Настенка, знаете ли, че Росини чудесно е готвел? Той казвал за себе си, че Господ го е наградил с три таланта. „Аз съм гениален главен готвач, голям шегаджия и чак на трето място композитор“ — така се характеризирал маестрото. След премиерата на своя „Бръснар“ демонстративно се отказал от овации и поканил приятелите си вкъщи

на обед, като обещал, че тъкмо там всички ще разберат какво е истинско изкуство.

Настя го слушаше разсеяно и повече наблюдаваше сновящите зад прозореца хора. Турецки замлъкна. Всичко изглеждаше някак фалшиво! Защо не приличаш на себе си? Какво е това глупашко вълнение? Сервитьорът сложи пред тях папките с менюто.

— Хайде да си избираме. Доколкото си спомням, вие сте почитател на рибата. Затова като предястие предлагам карпачо от пъстърва с джинджирил. Много нежно блюдо.

— Добре — съгласи се момичето.

— А за второ... вижте какъв избор: пържена змиорка, жулиен с бузи на морски дявол, скариди с бананов сос... Не, ние ще изберем специалитета на заведението — „Росини“! Вижте, това е телешко филе в сос от мадейра с черни трюфели. Става ли?

— Става — Настя сви рамене.

— И накрая шампанско за дамата.

— О, ако дамата ви обича шампанско, дошли сте в точното време на точното място — обади се сервитьорът. — В момента при нас върви фестивал на вината от прочутия дом за шампанско „Лоран Перие“.

— Какво ще ни препоръчате?

— Изборът е страшно богат. Например, „Гран кюве“. С това шампанско са отпразнували сватбата си принц Чарлз и принцеса Даяна.

— Мда, тази история приключи доста тъжно. Страхувам се, че това питие ще ни напомня за горката лейди Ди.

— Тогава ще ви препоръчам „Александра“. Това е розово вино, много деликатно, нежно и предназначено за специални случаи.

— Чудесно, това е за нас. Имаме специален случай. Настя, съгласна ли сте?

Настя кимна и се обърна към прозореца.

— А за мен триста грама водка. „Руски стандарт“. Знаете ли, аз съм патриот.

Сервитьорът си тръгна, а Саша разтревожено погледна към момичето.

— Обидих ли ви с нещо?

— Не, но... Защо е всичко това? Поставете ме в неудобно положение.

— Настенка! Просто ми се иска малко да ви поглезя, това е всичко. Мама е далече, кой ще ви поглези тук? От какво се страхувате? Или от кого? От мен?

— Не, вие се страхувате от мен — тя най-накрая го погледна.

— Аз?

— Ами да. Страхувате се, че няма да ви харесам. Струва ви се, че може да представлявате интерес само в тази... посока? Напразно. Вие сте много интересен човек. И интересен мъж... Вие и така ми харесвате.

— Наистина ли? Господи, защо не ми казахте веднага? Щях да ви набутам в някоя кръчма, щяхме да обърнем по една водка, да си замезим с цаца, да си пообщуваме с кварталните пияници. Това щеше да бъде суперинтересна вечер. Представете си го: наоколо клошари и алкохолици, псувня след псувня, а в центъра на събитията сте вие — млада и прекрасна с цаца върху рамото. Щеше да ми се наложи да се преборя с цяла глутница желаещи да се запознаят с вас отблизо. А тук, разбира се, какво? Голяма скука...

Настя се засмя.

— Е, най-накрая! Знаете ли, щом мероприятиято е неизбежно, тъй като поръчката вече е направена — хайде да се отпуснем и да изпитаме удоволствие. Става ли?

— Става! — Настя тръсна къдрици. — Но ми обещавайте, че следващия път аз ще ви поканя!

— Че аз точно това чакам с разтуптяно сърце, точно това желая! Доколкото си спомням, вие ме поканихте във вашия бар, как му беше...

— „Холивудски ноци“.

— Аз съм почти готов.

— Не, там съм на работа, няма да мога да ви обърна внимание. Първо ще ви поканя... Но засега това е тайна.

— Вие сте били и интригантка!

— Разбира се! С какъвто се събереш, такъв ставаш. Вие знаете за мен вече толкова много, а аз за вас — нищо. Бих искала да чуя кой сте вие, мистър...

— Турецки. Но тази фамилия нищо не ви говори. О, ето го вашето шампанско.

Сервитьорът отвори бутилката и наля в чашата пенесто вино с приказен розов цвят.

— Това е като цвета на залязващото слънце! Такова никога не съм виждала!

— Ами чудесно! Ще има какво да разказвате на внуците. Е, опитайте!

Настя отпи от виното и важно кимна. Чашата беше напълнена две трети, както се полага.

Веднага се появи мезето, гарафа с водка.

— Започваме ли да празнуваме?

— Няма път назад — потвърди Настя.

Те пийнаха, започнаха да си хапват, тъй като и двамата бяха гладни, а славата на кухнята на ресторанта се носеше из цяла Москва. Постепенно неговата напрегнатост и нейната предпазливост отстъпиха и се смениха с някаква почти лудешка веселба. Той ѝ разказваше някакви случки, тя се смееше, отметнала глава, а зъбите ѝ матово проблясваха. Един от тях, преден, беше леко нацърбен, което придаваше затрогваща неравност на целия този снежнобял ред. Около осем часа вечерта засвириха музикантите — двама съвсем млади цигулари и един също толкова млад пианист. Студенти. И те като Настя, по този начин си изкарват хляба, помисли си Александър. Той покани момичето на танц. Мелодията беше тъжна и бавна. Притисна към себе си тънката ѝ снага, усещайки под ръката си деликатния ѝ гръбнак; вдишваше аромата на нейното тяло, смесен с мириса на непознат лек парфюм. Той навеждаше главата си към нея и в отделни моменти лицата им се докосваха. И усещайки върху бузата си кадифето на нейната топла прасковена кожа, Саша тихо полудяваше. Мелодията свърши, но той нямаше сили да се откъсне от нея и продължи да я притиска в прегръдката си, докато не улови върху себе си присмехулния поглед на един от музикантите. Турецки отпусна ръце. Те се насочиха към тяхната маса.

Ами да, застаряващ плейбой хваща в мрежите си глупава млада пеперудка. А тя маха ли, маха с крилца... — сякаш казваше зад гърба им младият цигулар.

Цинизмът на тази мисъл разруши целия чар на танца. „По този начин ще ни гледат навсякъде, където и да отидем“ — помисли си с

тъга Турецки. Изглежда, Настя си мислеше нещо от този род, защото погледът ѝ отново стана сериозен.

Те седнаха, сервитьорът донесе основното ястие. Няколко мига минаха в мълчание. Всеки беше зает с чинията си.

— Александър Борисович, женен ли сте?

Ето го и него, мига на истината. Саша вдигна глава. Настя не се хранеше, а бодеше с вилица невинните изящни трюфели. Ту един, ту друг. Погледът ѝ беше насочен през прозореца.

— Да, женен съм. — Той вдигна очи към профила ѝ. — Женен съм доста отдавна и много стабилно. За жена, която никога няма да изоставя. Защото тя не заслужава това. И защото имаме дъщеря, която много обичам. Бих могъл да ви излъжа и да се направя на някой разведен господин, който всеки ден вечеря по ресторанти, без да знае къде да се дене и как да си изхарчи парите. Но това би било лъжа. Би било подлост по отношение на вас. Аз не искам да ви лъжа. Вие също не го заслужавате, защото ми се струвате много чист и целеустремен човек. Аз не съм някой новобогаташ, а работя от сутрин до вечер, работата ми е много отговорна и имам съвсем малко свободно време.

— Защо тогава го пилеете за мен? — тихо попита Настя.

— Защото съм влюбен във вас като момче, нима не виждате? — също толкова тихо отговори Турецки. — Отдавна не ми се е случвало толкова нещо... Тоест, разбира се, имало е жени, които съм обичал, но повярвайте ми, не толкова много, колкото изглежда. „Аз седя до прозореца, зад прозореца трепетлика. Обичал съм малцина, обаче силно“ — тъжно се усмихна той. — Знаете ли чии са тези стихове?

Без да се обръща, Настя само отрицателно тръсна къдравата си глава.

— Оказа се, че има неща, които не знаете дори вие. Това е Бродски. Та значи, всички мои истински влюбвания завършваха или трагично, или с безнадеждна раздяла. Така че имате възможност веднага да станете и да си тръгнете от живота ми. Аз ще го разбера и, надявам се, ще го преболедувам.

Той запали цигара, като се стараеше да не поглежда към момичето. С крайчеца на окото следеше неподвижния ѝ профил, капризно издадените устни и острата упорита брадичка. Мълчанието изглеждаше безкрайно. Най-накрая тя се обърна към него:

— Може ли и за мен една цигара?

— Разбира се! — облекчено въздъхна Александър.

Той я изпрати до тях, дълго стояха във входа и се държаха за ръцете. Саша тихо целуваше косата ѝ, очите, челото, упоритата брадичка — цялото ѝ лице, страхувайки се да докосне устните. Тя сама леко ги отвори към него, към неясния утрешен ден... Защото утре, не, вдругиден (утре съм на работа, поправи се Настя), тя ще го покани къщи при себе си. Разбира се, няма да има всякакви „турнедо с фуа гра“, но...

На това „но“ Саша затвори устата ѝ с безкрайно дълга целувка.

Вилното селище вече беше доста празно. В къщите светваха лампи там, където се канеха да вечерят или вечеряха пристигналите на вилите летовници. Литвинов пристигна доста късно. Излезе от колата, за да отвори гаража. На съседното вилно място възрастен мъж събираше ябълки.

— Добър ден, Владимир Семьонович! — поздрави съседа си Литвинов.

Онзи се изправи и заситни към него.

— Здравсти, здрасти, Марат Игоревич! Днес идвате много късно.

— Ами много работа. Искях да дойда по-рано — не стана. Пристигнах да нагледам нашия работник. Донесох му заплатата. Той как е тук?

— Ау, че трябва ли му на него заплатата? Аз наминах при вас вечерта, но той нищо не прави, вашият работник. Само пред телевизора седи.

— Е... Няма да работи и ден, и нощ, я. Кой се занимава вечер с електроинсталации? Тъмно е.

— А какво е направил за цяла седмица? Разби стените и край. Аз даже мислех после и при мен да го извикам, ама видях, че е голяма мърда, не! Че е и някакъв странен. Все мълчи. Аз му викам — „здрасти“, той само си клати главата. Нито дума. Да не е ням?

— Не. Просто си е мълчалив. По принцип той обича да пие. Може би тайно си пийва, а пък не говори, за да не се издаде. Но, от друга страна, кой от тях не го обича? Откъде да намеря такъв, който не пие?

— Пиян не съм го виждал, няма да лъжа — сви устни старецът, — но той все някак... се мота без работа. Ходи напред-назад из градината, бере цариградско грозде. Той защо ще ви бере цариградското грозде?

— Марина му разреши.

— Ах, тази вашата Маринушка, тя последната риза от гърба ще си даде. Но вие къде гледате?

— Ами тъкмо затова съм дошъл, да видя какво става тук — засмя се Литвинов. — Освен това в неделя сме поканили приятели на гости. Така че съм докарал продукти. За да не мъкнем всичко наведнъж.

— Ами хубаво, хубаво...

Литвинов паркира колата в гаража и отиде в къщата, натоварен с две чанти. По стените на терасата, през която се влизаше за стаите, висяха срязани жици и отворени розетки. На масата стоеше отворена кутия с инструменти.

В една от стаите, която изпълняваше ролята на гостна, на дивана срещу телевизора лежеше нисък хилав мъж.

— Здравсти, Дмитрий!

— П-п-при-в-вет!

Мъжът се надигна и погледна към Литвинов.

— К-как-в-во?

— Нищо. Дойдох да те видя. Докарах ядене. Помогни ми да разтоваря чантите.

Дмитрий се доближи до масата. Марат Игоревич измъкна от чантата салам, кашкавал, пушено пиле, месо.

— Така, занеси месото в хладилника. Ще си свариш супа. И ще си сготвиш някаква манджа.

Дмитрий Круглов не откъсваше поглед от втората чанта, откъдето стърчаха гърлата на многобройни бутилки.

— Какво, да пийнеш ли искаш?

— Н-н-не м-м-ога д-да п-пия м-н-но-г-го.

— Защо много? Не трябва много, а по малко от всичко дори е полезно. Още повече ако питиетата са качествени. А при мен други няма. Така че, аз ти разрешавам като лекар. Още повече че трябва да си поговорим.

— А-а-аз т-тук с-с-съв-с-сем оз-звер-рях. С-с-сам.

— Тъкмо. Хайде, слагай масата.

Дмитрий се засуети, извади от шкафа чинии, чаши, вилици. Започна нетърпеливо да подрежда докараните деликатеси.

Марат Игоревич сложи на масата еднолитрова бутилка „Руски стандарт“.

— М-м-много-г-го — изплаши се Дмитрий.

— Някой кара ли те да изпиваш всичко? — В противоречие с думите си той наливаше в доста обемистите чаши догоре. — Е, хайде!

Пиха, без да се чукнат.

— С-с-суп-пер водка — оцени Круглов и като невидял се нахвърли върху храната.

Литвинов си мезеше, без да бърза, по малко.

— Ти защо, образ такъв, не се занимаваш с електроинсталацията? Съседът се чуди какъв работник съм си взел.

— Д-да не си п-пъх-ха носа в к-къщат-та, педал с педал.

След изпитата чаша той почти спря да заеква. Затова толкова обичаше да си пийва. Като пийнеш, ставаш човек. Само дето не можеше да спре. И освен това след едно-две шишета цялото му тяло се изкривяваше от жестоки гърчове, а главата се пръскаше от болка.

Литвинов отново напълни чашите.

— К-какво става в града?

— Какво? Нека сега да пийнем, пък аз ще ти разкажа какво става.

Пиха отново. Дмитрий се напиваше пред очите му.

— Значи така. Търсят те. И пожарникарите, и милицията. Само фотографите още не те търсят — съобщи Марат Игоревич, наблюдавайки Круглов.

— Виж ги ти, колко са бързи.

— А ти какво си мислеше, че са глупаци? Като ти свърши отпуската, какво да те правя?

— Какво ме интересува? А-аз съм контузен. Имам справка.

— Това, че си контузен, не предизвиква съмнения. Тебе, кретена, някой молил ли те е да убиваш човека?

— Някой... Ти да не би да не знаеш кой? — усмихна се Дмитрий.

— Помолиха те да го изплашиш. Лекичко да гръмне, едва-едва. Само да го одраска, а не да го разкъса на части.

— С-стана г-грешка, предозирах — нахално се ухили Круглов.
— Ще сипеш ли още или как?

— Ще сипя, няма да пестя от това чудо. — Литвинов напълни чашите.

Пиха отново. Круглов следеше с пияни очи Литвинов. Онзи демонстративно пиеше не по-малко от електротехника.

Следи ме, следи ме, шибан детектив! Ти мен не можеш да ме надиграеш. Образованието е голяма работа. Плюс възможностите. И сорбента, който изпих половин час преди алкохола, ще запази мозъка ми ясен. Но твоя... Литвинов взе пилешка кълка, откъсна от кафявото месо и продължи:

— Грешчица, казваш? Хубава работа! И кой ще плаща за твоите грешчици?

— Т-ти — ухили се електротехникът.

— Тоест?

— Я стига, Игорич, стига си се правил на девственица. Не ме ли нае преди около два месеца да насоча т-твоя-та Маринка към нужната мисъл, да я пос-съветвам, че и изпълнител да стана, а? Вече да не си за-забравил? Затова тя все баеше в кухнята: горкият ми Марат! Смазаха го, измъчиха го, чудовища! Звънят, заплашват. Ние се оплакваме, а никой не ни обръща внимание! Да полудееш! И какво трябваше да я посъветвам? Хайде, Мариночка, да си организираме нещо като взрив. Ще сложим пакетчето с взрива и сами ще си го открием... Тогава ще се изправят на нокти тия пожарникари и ченгетата! И ще започнат да рият: кой обижда нашия Марат? Да се арестува! А пък тя: че кой ще го сложи? Аз ѝ казвам: аз ще го сложа. Защото не мога да гледам как страдате. Защото безкрайно ви уважавам за вашата добрина. Сам ще го сложа и сам ще го обезвредя... Така и стана. А когато не арестуваха онзи, когото ти искаше да приберат, отново трябваше да навивам Мариночка: хайде да повторим, Илинична! Първия път не реагираха, но втория няма начин да не се паникьосат! Ние сега ще гръмнем другия, дето седи по-нависоко.

— За какъв дявол му видя сметката, тъпанар такъв? — наведе се Литвинов към Дмитрий.

— Защото ти го искаше! Няма какво сега да даваш на заден. Сам ми каза: и да пукне, не е голяма работа. Каза ли го?

— Не помня. За всичко лъжеш.

— Каза го, скъпи. И когато ме караше н-насам, също не беше много опечален. Сега си ми в ръцете. Защото аз съм само изпълнител, при това контузен инвалид от войната. А пък поръчител излиза, че си ти.

— Не, не съм аз.

— Ами кой? Жена ти? Нима ще я натопиш? — учуди се пияният Круглов.

— Никой никого не се кани да топи. Виждам, че вече си забравил колко време те издържах. Че чрез Маринка аз ти давах пари да играеш. За автоматите, на които прекарваше цели дни. И харчеше моите пари. Две години продължи така. Все ти заемах. Ами кой ти даде пари за компютър? Ти какво си мислеше, че пари се дават ей така? За черните ти очи?

— Че аз ги отработих! Нали с това ме държиш, гадино мръсна! С порока ми!

— Край, край, стига рита! Стига сме придиряли един на друг. Трябва да мислим какво да се прави нататък. Марина се нервира. Ченгетата едно през друго пристигат вкъщи.

— И какво от това? Като се разберем, никой нищо няма да научи.

— Хубаво, хайде да се разберем.

Литвинов напълни чашите.

— Изчакай, ще отскоча до кенефа. Трябва да пусна една вода.

Дмитрий стана и поклащайки се, отиде в кухнята, зад която се намираше санитарният възел.

Марат Игоревич отдавна чакаше този момент. Той извади от вътрешния джоб на самото си носна кърпа, в която имаше ампула безцветна течност. Литвинов счупи върха и изсипа съдържанието в чашата на Круглов. Празната ампула с парченцата стъкло отново уви в носната кърпа и прибра всичко това в джоба си.

Това беше забележително фармацевтично средство. Анестезиолозите го използваха за други цели, но комбинирано с алкохол, предизвикваше спиране на сърцето. Най-хубавото на този препарат бе, че действаше не веднага, а след време. Другото му предимство беше, че се разлагаше в организма и не можеше да бъде открит в кръвта при аутопсия. Този приказен препарат бе изпробван преди година с участието на Литвинов. Дори го включиха за съавтор! Юнаци! Препаратът получи „зелена светлина“, а той като съавтор

придоби няколко десетки ампули. Ето че свършиха работа! „Все пак хубава професия си избрах навремето“ — усмихна се Литвинов. Круглов се върна и едва не падна на стола. Очите му бяха мътни.

— Та какво?

— Мисля, че хилядарка на месец ме урежда.

— Нашенски?

Круглов пияно се захили и помахаша с пръст:

— Не, не нашенски. Зелени.

— Ти си откачил. Откъде ще взема толкова пари? И освен това, какво значи на месец? За колко месеца напред? До края на живота ти, така ли? Ти наистина си идиот.

— Може двадесет бона наведнъж. И аз ще изчезна. Просто ще се из-з-паря.

— Десет.

— С-с-седемнайсет.

Те се пазариха още около пет минути, след това Литвинов се предаде:

— Стига, майната ти. Утре ще ти донеса парите. И вдругиден изчезваш от живота ми.

— Става!

— Хайде по още една, последна.

— Защо да е последна? — Круглов вдигна чашата си, обърна я и набодеше с вилицата парче салам. — Сам казваш, че когато е качествено, може... Я сипи още.

След две минути той вече спеше, отпуснал глава върху масата. Литвинов си изми чинията, чашата и прибора всичко на мястото му. Пликът с бутилките изнесе в кухнята.

Почти празната бутилка от „стандарта“ остана да стои на масата до склонената глава на Круглов. Литвинов два пъти изплакна с водка чашата, от която беше пил Дмитрий, държейки я с носна кърпа. След това внимателно я изтри отвътре. Осъществява огледа масата. Остатъци от храна, трохи, чаша, почти празно шише от водка. И заспалят завинаги електротехник.

Струва ми се, че всичко съм предвидил, реши Литвинов, след като огледа за последно стаята.

След като лапна едно хапче „антиполицай“, Марат Игоревич си тръгна към къщи.

ГЛАВА 14

ИСТОРИЯТА НА ВЪПРОСА

Приятелите се срещнаха в „Узбекистан“, където за тях винаги имаше запазена маса в отделено от основната зала сепаре.

— Е, с какво ще започнем? — попита Грязнов, след като изпиха две-три чаши и хапнаха. — Вчерашния ден съм го отработил по пълна програма. Моите момчета ходиха и в местната „Бърза помощ“, откъдето са пратили кола при Нестеров, и в болницата. Посетиха и военната комисия, където се води на отчет нашият Круглов, изчезналият електротехник. Откъде ще започнем? — повтори той.

— Хайде с болничните неща.

— Значи така. Нестеров е викал „Бърза помощ“ на осемнадесети, както си спомняш. Това е станало в седемнадесет и четиридесет. При тях всяко повикване се записва на магнетофон. Така че моите орли са прослушали записа. Нестеров се оплаквал от силни болки в гърдите, които продължавали вече няколко часа. Споменал е, че самият той е лекар. И обикновените лекарства не му помагат. Към него тръгнал екип, който пристигнал след двадесет минути. След това извикали реанимацията. Диагнозата на първата „Бърза помощ“ била инфаркт. Реанимационният екип променил епикризата, но го закарали в Първа клинична болница с диагноза остра сърдечна недостатъчност. Това всъщност е прединфарктно състояние. Така са обяснили лекарите. Докторът, който е пристигнал на повикването, твърди, че Нестеров бил много зле. Според него можел да хвърли топа. Сам помолил да го закарат в Първа клинична болница, защото там имал познати лекари и вече се бил лекувал при тях. Аз какво ти казах?

— А реанимационния екип също ли си го е уредил с връзки?

— Не, разбира се, че не. Но в местната „Бърза помощ“ Нестеров го познават. Той доста често ги вика. Оказа се, че има сърдечно-съдова склероза. И получава някакви си там спазми.

— Какво казаха лекарите в болницата?

— Какво казаха? Че е постъпил в много тежко състояние и прекарал три дена в интензивна терапия. Започнали да тикат кардиограмите в мутрите на моите орли. Ето, виждате ли този зъбец и коляното по-долу? Все едно че оперативниците разбират нещо от зъбци. Те и от колена разбират само ако са женски. Накратко казано, докторите в болницата са категорични, че Нестеров никъде не е излизал. Той лежал в отделна стая тих като зайче и при него имало персонална медицинска сестра. Бих искал и аз така да си полежа, честна дума!

— Говорихте ли със сестрата?

— Да, с диктофон. Предупредихме я за даване на неверни показания, всичко както си трябва.

— И какво каза тя? Нестеров обаждал ли се е на някого?

— Каза, че никъде не се е обаждал. Че лекуващият лекар дори му е прибрал джиесема. Че от работата му идвали да го видят, но не ги пуснали. И че самият той, Нестеров, е много недисциплиниран болен. Веднага щом му станало по-добре, се стегнал да си ходи.

— А какво каза лекуващият лекар?

— Ами същото. Аз нали това казвам, все едно че са се наговорили. Изобщо не им вярвам.

— Какво искаш да постигнеш, Слава? Защо постоянно се опитваш да представиш Нестеров като някой гангстер, който по нощите се опитва да се промъкне в апартаментите на жертвите си? Всичко това са глупости, сам го разбираш. Има поръчители на убийства, има и изпълнители. Ако поръчител е бил Нестеров, значи двата взрива са били планирани и времето за изпълнение е било уговорено предварително.

— Затова е легнал в болницата! Точно за три седмици. Влязъл в навечерието на първия атентат и се изписал в деня на втория.

— Това е просто съвпадение. Той наистина е бил болен. Лекарите не могат да лъжат едно и също. Освен това аз самият го видях с пристъп, когато бях при него в работата му. Друго ми е интересно: кой е звънял на Литвинов със заплахи, когато Нестеров е лежал в болницата „тих като зайче“? Литвинова каза, че са звънели почти всеки ден, по-точно, всяка нощ. Самият факт не е проверен от никого, но какво излиза? Или Литвинова лъже, или се е обаждал някой друг. А що се отнася до изпълнителя...

— Почакай, нека да приключа. С болницата всичко е ясно. Смятаме, че докато е бил на лечение, Нестеров не е имал контакти с никого. Сега за електротехника Дмитрий Круглов. Във военната комисия добре познават този боец. Казват, че момчето в Афганистан получило доста сериозна травма, дълго се търкалял по болници. Не е много добре с главата. Страшно заеква. Това вече и така го знаем. След лечението почнал много да пие. Едва не хвърлил топа. На работа го уреждал самият шеф на комисията. Казва, че го съжалил. Уредил го чрез позната в общината. Външно Круглов изглежда по следния начин: ръст — сто шестдесет и осем. Слаб, деликатна костна структура. Тъмноруса коса. Сиви очи. Това май е всичко. Няма роднини.

— Да не е от сиропиталище?

— Не, не е. Просто е бил един син на майка си. А майка му умряла, докато воювал в Афганистан. За далечните му роднини там нищо не знаят. Обаче ми дадоха адреса на един от бойните му другари — московчанин. При него също ходихме.

— Какво научихте?

— Че Дмитрий Круглов бил незабележим младеж. Но такъв... Като котката, която обича да се разхожда сама. Не бил приятел с никого. Обаче много обичал да пие. Когато се напиел, ставал агресивен и злобен. След уволнението не са се виждали. Както вече казах, Круглов дълго се е лекувал в болница. Той и преди контузията не бил много контактен, а след това изобщо се затворил. Не ходел на другарските срещи. Няма никакви предположения къде би могъл да замине през отпуската си. А какво каза твоят Безухов? Какви са новините на този фронт?

— Безухов вчера се обади, докладва ми. Успял е да изясни, че Круглов доста често ходел при Марина Литвинова.

— При жената на Литвинов?

— Да. Тя в техния вход е нещо като Майка Тереза. Грижи се за всички сираци и луди.

— А защо е ходел при нея?

— Казват, че го черпела с чай и си говорели за живота. Тя е единственият човек, от когото той не се притеснявал. Не можахме да разпитаем Литвинова. Не ни отвори вратата. Във връзка с отпуската Безухов е разпитал съседката на Круглов. Онази, с която заедно пиели. Този път дамата била махмурлия, но в състояние да говори.

Потвърдила, че всяка година Круглов ходи в някакво вологодско село да бере гъби и горски ягоди.

Турецки направи пауза и сипа водка в чашите.

— Е? Не ме мъчи! Какво е това село? Тя спомни ли си името?

— Да. Нарича се Звоница. Някакво затънтено селце. Най-близкият административен център, където има телефон, районно управление на милицията и други блага на цивилизацията, е на тридесет километра. Безухов се е обадил дотам, шефът на районното е обещал да отиде до Звоница и да разбере дали този Круглов е в селото. Но предупредил, че обратна връзка ще има най-рано в понеделник. Докато отиде натам, пък после насам...

— Ами да. Трябва и водчица да си пийне, и на баня да отиде. Добре, Саня, понеделник е вече вдругиден. Ще почакаме. Ако изпратим Безухов, все едно, ще стане по-бавно. Виж, ако Круглов е там — това е друго нещо. Тогава ще пратим експедиция.

— Тук ми прозвуча друг мотив, ако продължаваме да разработваме тази версия.

— Че поръчителят е Нестеров? Или имаш други версии?

— Конкретни засега нямам. Та така... Вчера се запознах със Зоя Дмитриевна, бившата съпруга на Нестеров.

— Давай, свали си греха от душата.

— Нашата Зоя Дмитриевна е мадама, та дрънка! Всичко си има. И външност, и жилище. И ми разказа суперинтересна история. Оказа се, че преди Нестеров е бил пластичен хирург. Сред клиентите му имало някакъв криминален авторитет с прякор Танцъора. Който от благодарност за направената операция обещал на нашия доктор да се оправя с всички, които го обидят. През целия му останал живот. Сам по себе си този Танцъор е нисък, хилав господин. Сега е около четиридесетгодишен. Нямам никакви говорни дефекти.

— Тъй-тъй — оживи се Слава. — Кога е било това?

— Отдавна, преди десетина години. Но Танцъора не се отказвал от дадените обещания, за което ежегодно съобщавал на Анатолий Иванович с поздравителни картички с приложения към тях визитки. Ако има нещо, значи, обаждай се, няма да позволим да те обиждат. Това е според думите на прекрасната Зоя, разбира се. И тя наблюдавала всичко това до момента, в който Нестеров се развел с нея. И тъй като

не контактуват през последните пет години, тя не знае нищо за по-нататъшните взаимоотношения на Нестеров и Танцъора.

— Нестеров сам ли се е развел с нея? С младата и красивата? Заради какво?

— Тук стигаме до най-интересното. Хайде да пийнем като за основно ястие.

— Е? — измуча Слава, след като обърна чашата и сдъвка непретенциозното мезе.

— Нестеров, както се оказа, бил много ревнив господин. И ревнувал горката Зоя от всеки уличен стълб. Дори я побийвал. Това пак според нейните думи. А непосредствената причина за разрива била вечеря в ресторант в компанията на важни особи, където нашата Зоя срещнала състудент. Била толкова непредпазлива, че дори оживено си бърборила с него, а след това станали от масата и се насочили към тоалетната. Дамата не знаела къде се намира това богоугодно заведение, а състудентът знаел, да ме прощаваш за тавтологията. Нестеров ги настигнал точно пред кенефа и в пристъп на ревност залепил шамар на нашето момиче.

— И тя подала молба за развод?

— Ти забрави: молбата я подал той. Но най-интересното е друго. Да казвам ли фамилията на състудента, или сам ще се досетиш?

— Литвинов?! — възкликна Грязнов след кратка пауза.

— Йес!

— Ето ти още един мотив — ревност! — Слава разроши косата си.

— Какво да ти кажа... Зоя твърди, че се е срещнала там с Литвинов съвсем случайно и след тази вечер повече не са се виждали. Минали са пет години. Бих разбрал, ако тогава беше сменил физиономията на господин Литвинов, но да му слага бомба след пет години...

— Но това е допълнителен мотив, а не основен! И откъде всъщност бихме могли да знаем какво е станало там наистина? Те може да са се целували до кенефа или той да ѝ е бръкнал под полата. Защо Нестеров е подал молба за развод? Обикновено на ревнивците бързо им минава. Може да е имала роман с Литвинов. И Нестеров да е запомнил тази обида. А към това добави още и работен конфликт.

Жената му задигнал, не му дава да работи — да се премахне, по дяволите, този Литвинов.

— Че къде я е задигнал? Литвинов е женен, и то стабилно. Марина Илинична няма да даде мъжа си на никого, бъдете спокойни! Господи, с какви лайна се занимаваме ние с теб, Слава! Нечии изневери, интриги, клюки... Ако си говорим честно, това дело изобщо не ми го вдига...

— Има една такава дума „трябва“ — чувал ли си я?

— Чувал съм, чувал. В някакъв филм... Аз все превъртам наум разговора си с Нестеров. Нали го питах дали имат с Литвинов мотиви за лична вражда. Той каза: не. А изобщо нищо не ми разказа за бившата си жена.

— А защо е трябвало всичко да ти разказва? Ти какъв си, да не си му изповедник? И защо, Санечка, толкова ти е легнал на душата този доктор? С какво те е омагьосал?

— Изобщо не ме е омагьосал. Повярвах му, да. Ние с теб, Слава, не сме за сефте женени. Все пак виждаме различни хора, едно-друго. Поне дали човекът те лъже, или е искрен, това с носа си го подушвам. Ето на Литвинов не му вярвам, а на грозната му жена — вярвам! На прекрасната Зоя Дмитриевна не вярвам, а на грубия Нестеров — вярвам! Но всичко това е вътрешно, разбира се.

— Вярвам — не вярвам... Голям „полиграф“ си се извъдил! Не можеш ли да сбъркаш?

— Мога. И възможно е да съм сбъркал. Макар че, все едно, тези две престъпления не ми се връзват! Не мога да разбера защо са убили Климович!

— Точно така! Не забравяй, че са убили човек! И ние трябва да намерим убиеца! Или убийците.

— Много ти благодаря, че ми напомни! Хубаво, дай да се върнем при нашите си работи. При нас се появи нов фигурант — Танцъора. Този хипотетичен бандит би могъл да бъде изпълнител на престъплението. Така че, докато Безухов издирва Круглов, ще трябва да се заемем с Танцъора. Аз мисля, че в тази работа няма да минем без Кротов.

— Ами можем да мръднем към „Глория“ още сега. Те нямат почивни дни. Ей сега ще разберем къде е този Кротов.

Вячеслав извади джиесема и защрака с копчетата.

— Ало, племеннико! Здравсти! Как си? Гастритът как е? Това е добре. А ние с Александър Борисович седим тук на едно място... Позна, в „Узбекистан“. Много си досетлив! Къде е твоят Кротов? На мястото си? Това е добре! Имаш ли нещо против, ако вземем сега бутилка коняк и пристигнем на „Неглинка“? Но защо само Кротов? И теб искаме да те видим! Ама си станал докачлив като девойче! Хубаво, чакайте ни, скоро пристигае!

Частната охранителна агенция „Глория“ се намиреше в района на Сандуновските бани. Грязнов обичаше да ходи там. Повечето сътрудници в „Глория“ бяха бивши негови подчинени, дето се вика, проверени в бой. Как биха могли да бъдат непроверени, като именно той, Грязнов, навремето беше събрал колектива на агенцията, та дори и самата „Глория“ бе създадена от него. В живота му имаше такъв период, когато Грязнов тръсна след себе си вратата на МУР. Но животът е дълъг. В него всичко минава — и доброто, и лошото. Ново завъртане на колелото на съдбата беше върнало Вячеслав Иванович на „Петровка“, а „Глория“ премина в ръцете на племенника му Денис. Какво пък, племенникът напълно се справяше. Личният състав се запази, а това беше най-важното. Защото, както всички знаят, кадрите решават всичко.

Алексей Петрович Кротов беше доста забележима фигура сред сътрудниците на „Глория“. Бившият офицер от ГРУ донесе от миналия си живот своя собствена агентурна мрежа, изтъкана от представители на най-различни социални групи. В нея имаше доста заможни хора, дори богати. Кой знаеше по-добре от Кротов, че някои от днешните новобогаташи преди някакви си петнадесет-двадесет години бяха предавали на органите своите приятели — учени, артисти, художници — по един и по няколко наведнъж. Същите онези „интелектуалци“, които псуваха властта в кухните си и правеха наколенки пред нея, когато им махаше от трибуната.

Сред осведомителите на Кротов имаше и дейци от престъпния свят. За дългите години, откакто ги познаваше, някои незабележими в миналото личности бяха пораснали до лидери на големи групировки, та дори бяха придобили и статуса на „признати бандити“. Генералски чиновци, така да се каже. В интерес на истината много от младите

вълци, нахлули в престъпния бизнес, бяха разрушили старите основи и въведоха свои собствени правила. Но и сред бандитите, отпаднали вече от класацията, Кротов имаше хора, на чиято информация можеше да разчита. Накратко казано, Алексей Петрович Кротов при определени обстоятелства беше незаменим човек.

Посрещнаха ги с искрена радост както винаги. В агенцията бяха Денис Грязнов и търсеният от тях Кротов. Сева Голованов, който ръководеше детективите на агенцията, заедно с бригадата си бе по задачи. Компанията беше малобройна, затова се настаниха в кабинета на Денис, около бюрото на директора на агенцията. Турецки извади от дипломатическото си куфарче бутилка коняк и я добави към тази, която вече стоеше на масата. След бутилката се появиха маслини, нарязана риба и салам. Всичко това бе подредено в пластмасови чинии. Поради липсата на жени в щата сътрудниците предпочитаха да използват прибори за еднократна употреба. След две-три чаши и споделяне на последните новини Денис не издържа:

— Чичо Слава, каква работа имате за нас?

— Работата е лайнена, племеннико, както го характеризира Сан-Борисич.

— И защо така, чичо Саня?

В отсъствието на външни хора Денис наричаше хората от по-възрастното поколение по стария начин, както беше свикнал още като дете.

— Така си е. Помниш ли как беше при Хармс: излязъл граф Лев Толстой по долна риза и с нощно гърне в ръка и казал: сътворил съм тук нещо, нося да го покажа на народа...

Денис и Кротов се изхилиха.

— Така и нас с чичо ти ни натовариха с пълно гърне с чужди лайна, а ние трябва да се оправяме с тях. Но не можем да си избираме работата. Затова хайде да си говорим по същество. Това засяга конкретно теб, Петрович. Като голям познавач на престъпния свят. Познаваш ли криминална личност по прякор Танцъора?

— Танцъора? — Кротов се замисли. — Нещо не мога да си спомня. Той от кои е? На кого е човек?

— Може изобщо да не е човек на някого, ами бос. От кои — това не знам. Ориентирувката е следната: около четиридесетте. Нисък, със

слабо телосложение. Преди около десет години си е направил пластична операция. Още какво? Танцува степ.

— Степ казваш? Преди десет години...

Кротов замислено мърдаше устни.

— Ха! Ами не е Танцър, а Степаджия. Имаше такъв. Казваш операция? Да! Този е от питерските, от малишевските. Вярно, нисък, слаботелесен. Имаше огромен нос като на Сирано де Бержерак. Точно така! Разправяха, че си е скъсил носа. И че изобщо си е сменил физиономията. — Кротов направи дълга пауза, за да се наслади на всеобщото внимание. — Спомням си го този. Той не беше дребна риба, това е сигурно.

— Какво по-точно си спомняш?

— Какво ли? Веднага не мога да кажа. Трябва да се върна доста назад във времето. Да се разровя в тайниците на паметта. Мда. Искате ли екскурзия в историята през вековете?

— Може — съгласи се Турецки, защото усещаше, че Кротов иска да се поглезе със собствените си „записки на ловеца“. — Почвай, Петрович. Както се казва, повторението е майка на знанието. И ние не си спомняме всичко, и на Денис ще му е полезно да послуша.

Кротов предложи първо да пийнат. След което, без да бърза, си замези и пак така бавно си запали цигара. И чак когато Грязнов започна нетърпеливо да потропва с обувка по пода, започна да разказва:

— Вие, разбира се, си спомняте, че Александър Иванович Малишев беше един от основателите на питерската организирана престъпност. Един истински Йоан Предтеча на днешните мутри. През осемдесет и осма той зае водещо място на небосклона на Северната Палмира, като организира Мамаев бой в покрайнините на града, в Девяткин. Срещу него стоеше страшно много народ. Всички питерски групировки бяха против бандата на Малишев. Загинаха борци безчет. Между другото, тъкмо в този бой Степаджията се изяви като безстрашен жесток боец. Казваха, че за него не е никакъв проблем да убие човек. Та значи Малишев победи и подчини почти всички райони на града. Взе контрола над хазартния и ресторантския бизнес. Интимните услуги, изкупуването на цветни метали. Много неща. Тъкмо той започна да влага парите си в бизнес, да изкупува акции на предприятия, а най-важното — да набира кадри, тоест да изпраща

подчинените си да учат в престижни висши учебни заведения. Не бил стиснат. Подготвял собствени юристи и икономисти. Каквото и да си говорим, Малишев е умен мъж със силна воля. Нали тъкмо той промени цялата психология на престъпния свят?!

Кой ръководеше преди? Признатите бандити. Какви били първите заповеди? Да нямаш взаимоотношения с ченгетата, с властта изобщо, да нямаш семейство, да не работиш, да не живееш нашироко и така нататък. А Малишев имал взаимоотношения с властта, при това доста тесни, работеше, защото бизнесът е работа, и то не от най-леките. Живееше в разкош. И така нататък. Та значи Степаджията бил „наблюдаващ“ на Малишев за няколко района на града. Първото образование на Степаджията било организатор на масови прояви. Завършил е „кулъок“, тоест Институт за култура. Казват, че невероятно танцувал степ, занимавал се с препродажба на крадени вещи, успял дори да си почине на наровете, но не задълго. И всичко това преди Малишев. Александър Иванич го накарал да се изучи за икономист и му доверил част от „касата“. Онова, което се събирало в контролираните от Степаджията райони. Всичко било наред, но през деветдесет и трета Малишев и всички негови хора ги прибрали на топло. Всички, освен Степаджията. Казваха, че той си имал свой, отделно от патрона си, осведомител в РУОП. Нашият герой успял да се скрие преди арестите. И както сигурно се досещате, взел със себе си част от „касата“. Покрил се и затихнал. Скоро след това за ръководството на РУОП пристигнала видеокасета, на която старши лейтенантът, който според слуховете предупредил Степаджията, бил заснет в компанията на малишевските борци. И старши лейтенантът получил присъда.

— Къде са променили физиономията на Степаджията?

— Тук, в Москва. Да, човека си го бива. Вместо да драсне някъде зад граница, където с неговия огромен нос мутрите, все едно, щяха да го открият, той си променил външността. Разбира се, и данните в паспорта. От дългоносия Буратино се превърна в незабележим Пиеро и се стопи във въздуха. Все едно че никога не го е имало.

— Все пак е странно, че неговите хора не са го открили.

— Сигурно са го търсили по горещи следи. А той тъкмо заради това е мимикрирал. Променил си вида, замрял на ствола на дървото като хамелеон. А след това кой ще тръгне да го издирва? Малишев

стана инвалид в СИЗО. И това е правилно между другото... Тогава нашите си ги биваше... Това го казвам, защото в съда цялото дело се провали. Цялата компания я пуснаха от залата на съда. Но самият Александър Иванович вече беше много болен човек с изсъхнал крак. И спешно отпътува за Испания, където живее и сега. А Кума подчини неговите хора. Така че нямаше кой много-много да се занимава със Степаджията. В Питер започна втората криминална война. „Казанците“ срещу „тамбовците“. Скоро след това беше застрелян лейтенантът от РУОП Тихоненко. Подир това питерските руоповци направиха генерално прочистване на града. Тогава вкараха стотици мутри в „Кръстовете“. Така че Степаджията изчезна съвсем навреме. Мдаа. Какви времена бяха, исторически... — въздъхна Кротов. — Кой му е направил този подарък с външността на Степаджията?

— Нашият фигурант — отговори Грязнов, — пластичен хирург, на когото Степаджията е обещал закрила до края на дните му.

— Какво пък, това, разбира се, е справедливо. За такъв подарък — живота и портфейла, като портфейлът да е добре натъпкан — за такова нещо трябва да си благодарен. Но той ви интересува във връзка с конкретни обстоятелства?

— Разбира се, че не питаме от празно любопитство. Саня, ще разкажеш ли?

Турецки изложи фактите за двете покушения и всичко, което бяха успели да научат до този ден.

— Всъщност ние току-що започнахме следствието. Но шефовете ни ръчат. Натискат Костя. А той нас.

— Много са ви странни покушенията — каза Кротов, — едни такива... некадърни.

— Защо? — хвана се Турецки.

— Доколкото разбрах, в основата е конфликтът на двама души: професора и онзи, който не му дава да работи, нали така?

— Да, на Нестеров и Литвинов.

— И каква е цената на въпроса?

— Там става въпрос за стотици хиляди долари. Връщане на парите на клиентите, които са записали курса на лечение — това едно. Стоене без работа във връзка с отнемането на лиценза — второ. Разходи за приготвянето на препаратите за провеждане на лечение — трето. Може и за милиони да става въпрос.

— И реално казано, този въпрос го решава Литвинов, правилно ли съм разбрал?

— Да. — Турецки отвори втората кутия цигари и си запали.

— Пък са убили онзи, който не решава този въпрос?

— Климович? По принцип да, той нищо не е решавал еднолично.

— И къде е логиката?

— И аз се питам същото — отговори Турецки.

— Защо вечно във всичко търсите логиката! — избоботи Грязнов старши. — Като намерим изпълнителя, ще изтръскаме показания от него, тогава и поръчителят ще обясни всички свои логични мотиви. Или тяхното отсъствие. Шерше ла фам.

— Вячеслав е сигурен, че съществува допълнителен мотив — ревността. Някога бившата жена на Нестеров му е дала повод да я ревнува от Литвинов. Но това е епизод с петгодишна давност.

— Това е отворен въпрос, за давността — добави „своите двадесет копейки“ Слава.

— Всичко това няма никакво отношение към Климович. Хубаво, дотук само празни приказки. Сега кое е важно? От показанията на съседите, свидетели на убийството на Климович, следва, че в навечерието на взрива и непосредствено в момента на неговото осъществяване в двора на блока е бил засечен около четиридесетгодишен мъж с незабележима външност.

— Мислиш, че това е бил Степаджията?

— Засега нищо не мисля. Трябва да отработим тази версия. Да предположим, че е Степаджията. И какво? Нима не е обещал подкрепата си Нестеров? Според думите на бившата жена на професора Танцъора, както тя го наричаше, в прав текст обещавал да изтрие от лицето на земята всеки, който попречи на Нестеров. Затова молбата ми е към теб, Петрович, да издириш по твоите канали Степаджията. Къде е сега, какво прави. Ясно е, че вече е с нов нос и се казва по друг начин, не както преди десет години. Но никой не може да спре слуховете. Поради давност много е опростено. Изобщо повечето неща сега изглеждат по друг начин. Бившите „наблюдаващи“ вече в по-голямата си част са бизнесмени. Да вземем например Киржач. Въртеше „касата“ в търговските банки, докато търкаше нарове. А когато излезе, самият той стана бизнесмен, вицепрезидент на някаква си там „Лимитед“. Сега се казва Владислав Василевич Болшаков.

Голям човек, уважаван. Може би същото се е случило и със Степаджията. Трябва да разберем как стоят нещата. С този въпрос не ми се иска да се навираме в службата на Вячеслав, не се обиждай, Слава...

— Че какво му е обидното? Има си продажници, какво да се прави. В пазвата на всяка широка гръд се топли по една змия.

— Много си самокритичен, чичо Слава — засмя се Денис.

— А ти да мълчиш! Да не мислиш, че като си станал началник тук, можеш да се подиграваш на по-възрастните? На себе си мога да се подигравам само аз и още Турецки. А теб, племеннико, както съм те създам, така и ще те...

— Добре, добре, Вячеслав Иванович, защо се палите толкова? Ние толкова ви уважаваме, другарю генерал — с престорена кротост отговори племенникът.

— А така... Че я ги виж...

— Е, Кротов, ще се заемеш ли? — прекъсна семейната дразга Турецки.

— Добре, ще опитам — кимна онзи. — Но нещо се съмнявам по повод на благодарността. Бандитите не са много благодарни хора, както и всички останали граждани между другото. Щом Степаджията е минал в нелегалност, за какво му е да излиза на светло? Докторчето могат да го открият същите онези борчета, да го хванат за топките и да питат: къде е нашето момче? Макар че... в живота всичко се случва. И изключенията само потвърждават правилата. Хубаво, щом получа информация — ще се обадя.

Той се обади на джиесема на Турецки същата вечер.

— Значи така. Фигурантът се е легализирал преди пет години. Сега е бизнесмен. Има пет магазина „Компютърен рай“. Живее тихо, не се показва. Адреса ще си го намерите сами. Запиши името и фамилията...

ГЛАВА 15

КРИМИНАЛНИЯТ ТРУП

В ранната септемврийска неделна сутрин в РУВД на Източния административен окръг застъпваше на дежурство денонощен наряд на СОГ — следствено-оперативна група. В състава на СОГ влизаха следовател, дознател и експерт-криминалист. В дадения момент в кабинета на подполковник Рябой се намираха по няколко представители на гореспоменатите професии. Подполковникът провеждаше съвещание, задължителна тридесетминутна оперативка, посветена на приемането и предаването на дежурството. В напълно мъжката компания се забелязваше млада служителка на закона в новичка, плътно прилепнала по фигурата униформа, с пагони на лейтенант.

Подполковникът вече беше „набил канчето“ на всеки от присъстващите, като най-много бе псувал дознателя, изгубил протокола от огледа на местопрестъплението, и... „добре, че чистачките ни са бдителни, та вдигат след вас, говедата, всичко, което губите из коридорите на връщане от местопрестъплението. А знаете ли защо губите документите? Защото ръцете ви са заети с пликове с пиене, така се връщате от местопрестъпление, мамицата ви... Аз лично ще проверявам всеки кабинет за наличие на пиесици и замезващи... И само утре сутринта някой да ми замирише вместо на «Рондо» на вчерашен алкохол...“

И така нататък, и така нататък. Младата лейтенантка със сини очички, гримирани мигли и тънки ленени коси слушаше подполковника с израз на свещен трепет на лицето. Това беше първото ѝ дежурство, което също бе отбелязано от подполковника с характерната за него непосредственост:

— Тук при нас е младата ни смяна, лейтенант Морозова. Станете, лейтенант!

Морозова стана и присъстващите в стаята мъже още веднъж с удоволствие огледаха тънката фигура в униформено сако.

— Морозова е завършила с отличен успех милиционерската школа и постъпи в наше разпореждане.

Кабинетът се огласи от мъжко цвилене.

— Аз нямах предвид онзи смисъл, а този! Седнете, дознател Морозова! Та така — за всички присъстващи нерези! Да не сте посмели да ми разваляте момичето. Тя, може да се каже, още е стажант. А пък след това...

— Какви ги приказвате, другарю подполковник!

— Защо ни излагате пред Морозова!

— Ама наистина, какво ще си помисли?!

— Че тук сме някакви изнасилвачи...

— А при нас всичко е доброволно...

— Млък!!! — изкрещя Рябой. — Предаващите смяната да оставят служебното си оръжие! Поемащите дежурството — да приемат служебното оръжие! Край! Всички по местата, започвайте да работите!

Хората станаха и напуснаха кабинета на началника, като се хилеха и си подмятаха шегички.

Експерт-криминалистът капитан Владимир Шчеглов, строен млад мъж с буйни мустаци, получи служебното оръжие и се насочи към своя кабинет заедно с партньора си, експерта Георги Янушко, също много импозантен господин, освен това майор.

Пред тях по коридора се движеше на тънките си крачета дознателката Морозова.

— Слушай, Вова, трябва да хванем момичето, докато не са го развалили — прошепна на приятеля си Янушко. — Правото на първа нощ и така нататък...

Капитан Шчеглов кимна и извика на момичето със строг глас:

— Лейтенант Морозова!

Морозова потрепери и се обърна.

— Елате в кабинета на експертите!

— Защо?

— Без приказки! Как говорите със старши по звание?

— Слушам, другарю капитан!

Янушко отвори широко вратата и пусна пред себе си уплашената Морозова. Мъжете я последваха, вратата се затвори.

Морозова стоеше в поза „мирно“, поглеждайки страхливо по-старшите по звание.

— Седнете, Морозова! — Шчеглов посочи стола.

Морозова седна. Приятелите си взеха по един стол и седнаха от двете ѝ страни.

— Значи сте завършили милиционерската школа с отличен, така ли? — със страшен глас се осведоми Янушко.

— Да. — Момичето въртеше глава, пърхайки с мигли ту към Шчеглов, ту към Янушко.

— И на какво са ви научили там?

— Как на какво? Всичко по програма. Всичко, което трябва.

— А учиха ли ви там да пиете бира? — гледайки изпитателно в сините очи, попита Шчеглов.

— Не — изплаши се момичето.

— Как така не! — ревнаха приятелите в един глас. — На какво изобщо са ви учили?!

При тези думи Янушко извади от спортния сак двулитрова пластмасова бутилка с бира.

Той мълчаливо отви капачката. Шчеглов извади от чекмеджето на масата три пластмасови чаши.

Съскане, гъста пяна, пълзяща по стената на бутилката, пълни чаши.

— Божичко, колко ме уплашихте! — с облекчение въздъхна Морозова.

— Ти как се казваш, дознател?

— Катя.

— Хайде, Катя-Катерина, да пием за първото ти дежурство!

— Ах, какви ги приказвате! Как може? Подполковникът така се кара! Пък може да има и повиквания...

— Не „може да има“, а задължително ще има, радост наша! — възкликна Янушко. — Но да се пие може. Кой е казал, че изобщо не може? Само трябва да се знае: къде, кога, за какво и колко. Кой е казал това?

— Не си спомням — призна си Катя.

— Добре, за това после. За бойното кръщение на Катерина! Докато не е изсвирила тръбата!

Но едва успяха да пийнат по две-три чаши, и тръбата ги привика с гласа на дежурния в РУВД, който съобщи по високоговорителя, че нарядът на СОГ е повикан на „криминално трупче“.

— Стягай се, Жора — уж със съжаление в гласа каза Шчеглов.

— Може би ти? — без да вярва, че предложението му ще бъде прието, си направи устата Янушко.

— Не, остави ги тези работи. Дадена дума — хвърлен камък. Днес е твой ред да отработиш първото повикване.

Янушко въздъхна, обърна още една чаша бира и многозначително погледна Морозова.

— Катерина, аз съм принуден да ви оставя насаме с този никаквец. Недейте да вярвате на нито една негова дума. Той е женен, има деца, внуци и хронично венерическо заболяване. Надявам се, че ще дочакате моето завръщане.

— Я се махай! — изрева на приятеля си Шчеглов.

Но Янушко и така вече беше тръгнал, слушайки за довиждане кръшния смях на Морозова.

— Катя, аз съм само на тридесет години, за внуци и дума не може да става, както и за болести, да чукна на дърво. Да, женен съм, но не обвинявам никого за това. Изобщо това е недомислица. Но нека не говорим за тъжни неща. Знаете ли в чия компания се намирате?

— В компанията на никаквец.

— Дете мое, всички сме малко коне, както е казал поетът. Нямах предвид това. За друго говорех. Можете ли поне да си представите ролята на експерта-криминалист в разследването на престъпление? Не, виждам, че не разбирате каква е тази роля. Това е ролята на Хамлет в тъмното царство!

— Струва ми се, че в тъмното царство е била Катерина — вметна Морозова.

— Да не би това да сте вие? — Шчеглов леко приближи стола си към момичето.

— Искахте да си поговорим за експертите — напомни му Морозова и малко се отдръпна назад.

— Разбира се! Но само след чаша бира. От десет минути нищо не пиете.

— Не мога толкова често!

— Тоалетната е до нас. Не виждам други причини да ми отказвате! Моля ви, пийнете!

— Ще ни направят на нищо!

— Кой, дете мое?

— Шефовете.

— Добре, да почнем пак отначало: тук шефът съм аз, ясно ли е? Бързо пий! — заповяда той.

Тя пи. Шчеглов изпразни чашата си, веднага наля отново и продължи:

— Вие, разбира се, поради своята наивност си мислите, че следователите разкриват престъпленията. Или такива красиви дознатели като вас. Това е заблуда! Без експерт следователят е нищо. Да не говорим за дознателите. Това е като лекар в районна болница без рентген, без анализи, без всякакви там томограми и ендоскопии. Има подозрения, а доказателства няма. Доказателствата ги осигурява експертът. От смачкана, мръсна хартийка, прогизнала под дъжда, се извличат писмени знаци, сочещи престъпника: върху лепкавата, мръсна повърхност на чашата откриват „пръстчета“; ами следите от обувки? О, колко много могат да разкажат те на търсещото око! Всичко, ама всичко зависи от експерта. Всички тичат при него, събрали ръце като за молитва, и питат: „Какво става, Володечка? Изкопа ли нещо?“ А аз царствено им отговарям: не! Или пък да. Според настроението. Защото, което е разрешено на Юпитер, е забранено на бика. Искам да кажа, че на експертите са позволени някои слабости, свободи и дори прояви на страст. Защото даже замполитите, които разбират винаги от всичко, си признават, че в криминалистиката са гола вода. И добре правят! Никой не ще да си има работа с експерт. Защото той е магьосник, който утре ще разкрие „висящо“ дело, което разваля отчета на целия отдел. И така, правя резюме: вие се намирате в привилегирована компания, в която не ви грози нищо от страна на шефовете. Разбираш ли, пиленце? — Шчеглов стремително премина на „ти“.

— Тъхъ — кимна с глава вече немного трезвата Морозова.

Шчеглов отчете промяната в състоянието на момичето, доближи стола си и прегърна крехките раменца. Морозова се опита да се отмести, но с по-малък успех, отколкото миналия път.

— Защо не пийнем пак?

— Наистина — защо? — учуди се момичето.

Те пиха.

— Катюша, ето ние с вас ще отидем заедно на местопрестъпление, пък аз дори не знам дали сте омъжена —

изведнъж се огорчи Шчеглов.

— Не съм омъжена. От две години. — При тези думи Катя огледа Шчеглов със съвсем друг, изучаващ поглед. — Кога ние с вас ще отидем на това... място?...

— Скоро! Това вълнуващо събитие може да настъпи на следващото ни съвместно дежурство.

С тези думи Шчеглов се опита да притисне Морозова в прегръдката си. Но онази се изплъзна от ръцете му.

— Почакайте! По-добре ми разкажете нещо интересно...

— Само след тост! — отговори Шчеглов, без да губи надежда, че ще овладее дознателя преди завръщането на колегата си. И без да се бави, напълни чашите. — Тостът е следният: на брудершафт!

— Че това тост ли е?

— А какво е? Молитва за помен?

— Не.

— Тогава какво има? Някакви възражения? — учуди се Шчеглов.

— Наистина — учуди се и Морозова.

Владимир промуши ръката си под лакътя на момичето, накара я да си вдигне чашата и... те все пак отново пиха. След което неуморният Шчеглов се залепи към меките, миришещи на бира, устни. И се залепи задълго. Изглежда, Морозова я беше хванал алкохолът. Защото тя се притисна към експерта и онзи успя доста подробно да опипа малките ѝ гърди.

На вратата на кабинета се почука. Морозова отскочи от Шчеглов като попарена. На вратата стоеше дежурният следовател Зайко.

— А вие какво правите тук? — попита той с глас на дете-дебилче.

— Провеждам с лейтенант Морозова курс на младия боец — отговори Шчеглов, а злият му поглед беше в състояние направо да пробие дупка в Зайко.

— А къде е Янушко?

— Замина на „криминален труп“.

— Аа. Това е задълго. Оглед, снимки, температурата на тялото през задника... Имате ли нещо за пиене?

— Има бира — отговори глупавата Морозова, преди Шчеглов да успее да изхвърли колегата си от кабинета.

— О! Много добре! Бирата е тъкмо онова, което иска моят организъм.

Без да чака покана, Зайко седна на празния стол и вдигна празната чаша на Янушко:

— Сипвай!

— Нещо не разбрах, ти какво искаш? Донесъл ли си нещо? — започна Шчеглов.

— Добре де, какво толкова? Ей сега ще допием и ще отида за още. Защо правиш цирк пред лейтенанта? — той кимна към зачервеното момиче.

— Наистина — погледна с укор към Шчеглов вече готовата Катерина. Толкова готова, че направо на гръб да си я носиш. А този Зайко изскочи като някой дявол от кутийка!

— Добре де, хайде да пийнем! — светнаха очите на Шчеглов.

Наляха останалата бира по чашите.

— Сергей Зайко, следовател.

— Екатерина Морозова...

— Много ми е приятно! За запознанството! — Зайко се чукна с Катерина.

— Много се радвам — тя се опита да се усмихне.

— Между другото, и аз съм тук — напомни Шчеглов и също се чукна с Катя.

Пиха. Зайко извади пакет цигари.

— Ще разрешите ли, Катенка?

— Да, аз също няма да откажа — стана съвсем смела Катерина.

— Дай и на мен — намеси се Шчеглов.

Запушиха.

— Е, Катюша, разправя ли ви нашият експерт врели-некипели? — започна светска беседа Зайко.

— В какъв смисъл? — намуси се Шчеглов.

— В какъв? — учуди се Катерина.

— За незаменимост и други такива... А не ви ли разказа как събират фасове на местопрестъплението?

— И какво толкова? — извика Шчеглов. — Не, вие само го чуйте, Катя! — От вълнение той отново мина на „вие“. — Има указание: експертът трябва да донесе нещо от всяко местопрестъпление! Улика, мамка му... Ето ти ситуация: кражба на

кола. А собственикът е бил в командировка. Връща се след една седмица — колата я няма. Вика милиция. А през седмицата е валил дъжд. Какво да се вземе оттам, от това място? Затова стоиш и чакаш, докато някой минувач хвърли пресен фас. Слагаш го в пликчето и го докарваш в отдела. От кражбите на коли винаги докарваме фасове. Това какво, да не съм го измислил аз, че винаги трябва поне нещичко да се донася? Измислил го е някакъв, а сега ние сме виновни!

— Не псувайте — помоли Катя, която все още не можеше да реши дали да се напие като казак и да последва повелята на сърцето, или да изтрезнее и да опази честта си.

— А разказа ли за образците от почвата? — продължаваше безжалостният Зайко.

— Ами да, от кражбите на коли донасяме и образци от почвата.

— Те, Катюша, почвата я взимат ей от онази саксия — посочи към прозореца Зайко.

Катя погледна към прозореца. От почти празната саксия стърчеше хилаво растение с пожълтели листа и напълно определено казваше: крадат ми почвата!

— Представяте ли си, Катюша — не можеше да се успокои Зайко, — вече им се обади госпожицата от лабораторията, където изследват тези образци, помоли ги да престанат да я правят на луда. При нея излиза, че в тридесет различни местопрестъпления почвата е абсолютно идентична! — Зайко се разхили.

— Какво си се разцвилел? Дойде тук, пиеш за чужда сметка, че и ме излагаш! А един по мутрата?

— Каквоо? — надигна глас Зайко.

— Ох, моля ви, недейте! Хайде да отидем за бира, че вече свърши.

— Аз с него няма да отида! — отрязва Шчеглов.

— А аз с тебе не само няма да отида, ами...

— Другарю Шчеглов, хайде да отидем заедно с вас?

Владимир погледна във вперените в него с молба сини очички, на молитвено съединените пред гърдите тънки ръце...

— Разбира се, Катенка. Ние с вас ще се разходим до магазинчето. Не е далече. До метро „Измайлово“. Дотам и обратно — няма и десет минути. Хайде, Зайко, махай се, че трябва да заключа вратата.

Зайко се усмихна с крива усмивка и излезе. Когато Катя и Владимир останаха сами, той нетърпеливо я стисна в прегръдката си и се впи в устните ѝ. Ръката му ровичкаше отдолу под униформената пола.

— Какви ги... Почакай, недей, той сега ще се върне, ще видиш! Хайде да излезем, ще донесем бира, а после...

— На масата, нали?

— На масата? Аз не мога...

— Аз ще те науча, момиченце! На всичко ще те науча! — възбудено и радостно шепнеше Шчеглов и гъделичкаше вратлето ѝ с мустаците си.

Когато те излязоха в коридора, Зайко стоеше на вратата на кабинета си. Той многозначително гледаше Катя.

„И този не е лош“ — успя да си помисли Морозова, докато Шчеглов я влачеше надолу по стълбите.

Обаче, когато се върнаха, възбудени, изяждащи се един друг с очи, пак не можаха да утолят телесната си жажда. Високоговорителят вече двадесет минути се дереше с гласа на дежурния на РУВД.

— Експерт-криминалист Шчеглов, мамка ти... На повикване в състава на групата! Експерт-криминалист Шчеглов...

— Чакай ме, ще дойда аз — прошепна Владимир на момичето.

— Аха. Ще съм в кабинета си — отговори тя, поемайки тежката чанта от ръцете му.

Евгений Леонидович Акопов се събуди както обикновено в седем часа. Без да отваря очи, разходи ръката си по топлото тяло на двадесет и две годишната Таточка. Бивш топмодел, сега законна жена.

Таточка беше първата официална съпруга и единствената любима жена напоследък. Евгений Леонидович усети признаците на характерното сутрешно желание и обръщайки Таточка на една страна, полупрегърнал вече стърчащото, твърдо коремче, пристъпи към действие.

— Женя, аз още спя — промърмори капризно Таточка.

— Ти спи, миличка, спи си — разреши съпругът, продължавайки вече започнатото.

След успешния край на мероприятиято Евгений Леонидович се насочи към банята. Сутрин той предпочиташе контрастен душ. Ваната и другите отпускащи процедури бяха за вечерта. А сутрин — лека сексгимнастика, след това загревка под острите струи вода. Отначало леден, после парещо горещ душ.

Той повъртя глава, раздвижвайки мускулите на врата; размърда рамене, размачка ръцете си, направи няколко приклякания, като се държеше за ваната. Не защото не можеше да мине без помощта на ръцете. Силните му крака на танцъор спокойно удържаха лекото тяло. Но за да не се плъзне на мокрите плочки и, не дай боже, да не си счупи главата. Това би било глупаво. Всъщност гимнастика можеше да прави и в стаята, но Евгений Леонидович не обичаше да показва, че съхранява прекрасната си физическа форма с каквито и да било усилия. Най-малко за това трябваше да се досеща Таточка. Разбира се, тя беше длъжна да го обича всякакъв, дори да беше дебел, плешив и куц. Той ѝ плащаше достатъчно скъпо за нейната любов. Жената, както всички знаят, излиза много по-скъпо от любовницата. Но той беше влюбен и искаше да ѝ се харесва.

Когато приключи с гимнастиката, Евгений Леонидович се избърсна и остана още няколко минути под душа, за да си събере мислите.

Животът му бе напълно благополучен, в него всичко бе разграфено по месеци, дни и часове. Изобщо той обичаше стабилността. Прекалено бурните пубертет и младост го бяха научили да цени липсата на промени. Акопов дори на жени се беше наситил, което изглеждаше доста странно, имайки предвид все още младата му възраст: наскоро бе празнувал четиридесет. Нима за един мъж това е възраст на пресищане? Но в миналия му живот имаше прекалено много жени. Безгрижно летящи пеперудки-еднодневки, приемащи с усмивка честно изкараните две стотачки в зелено; разведените с трудна съдба, взиращи се в очите на мъжа с преданост и страх на изоставено куче; еманципирани дами, които предпочитаха гордо да обърнат глава в момента на раздялата; любопитни момиченца тийнейджърки. Колко много бяха те по времето на страстното му юношество, на буйната му младост! Колко ги изостави по време на своята нелегалност! Колко много бяха, мама миа!

Но вътре в душата си копнееше за съвсем друго. Искаше, като се влюби, да се ожени, а не да върти романи някъде навън. Романчетата са нещо грозно и създаващо много грижи. Освен това той предпочиташе секс сутрин, когато би следвало да бъде съпругата, а не любовницата. Но... животът не му го разрешаваше. Разделите с бившите любими минаваха по една и съща добре отработена схема, с пълно материално осигуряване на пострадалата страна. А тъй като всички те, неговите пиленца, бяха още доста млади и задължително красиви, сериозни претенции нямаше. Той просто ги пускаше на свобода от златната клетка. И примамваше вътре ново пиленце, още по-младо и по-прекрасно. И ето че днешната Таточка, изглежда, е тъкмо това, което му трябва. То се подразбира от само себе си, че е хубавица, но освен това мило и послушно момиченце. Така че в тази насока животът напълно го задоволяваше.

И бизнесът се развиваше чудесно. Евгений Леонидович винаги благодареше наум на съдбата, че го изхвърли от лагера на чейнджаджиите и културномасовиците в съвсем друга, много сериозна среда. Там, където го научиха да удря пръв, и не само да удря, ами да убива. Където го научиха да не съжалява никого, на никого да не вярва. И където, колкото и да е странно, му дадоха отлично икономическо образование. Благодарение на своите способности, на своята преданост към водача и лютата жестокост към враговете, благодарение на знанията си, в края на краищата благодарение на всичко това той стана доверено лице на много умен и прозорлив човек. Но даже неговият патрон не можа да види каква съвършена комбинация изгражда в ума си най-близкият му помощник.

И когато му дойде времето, той изигра партията си.

Направи го блестящо. Нито веднъж не сбърка. Той плати скъпо за своето благополучие. Работата не беше в парите, които никак не бяха малко, дадени на хирурга-вълшебник за превъзходно направената операция. Той плати за благополучието си с нещо много по-голямо: пълното отричане от миналия си живот. Десет години не беше виждал близките си: майка си и сестра си. И нямаше да ги види. Защото за тях той беше безследно изчезнал, потънал в кървавите престрелки на деветдесетте. Дълго време той изчакваше в нелегалност в провинцията. И едва преди пет години си разреши да се появи в столицата, да започне свой бизнес, да създаде семейство.

Не смееше да създаде дете, тъй като се страхуваше, безумно се страхуваше да не бъде открит. Детето му можеше да стане заложник, страшно оръжие в ръцете на враговете му. И чак сега, когато някои негови връстнички се канят да станат баби, той си позволи тази радост. Разреши на Таточка да забременее. И опипвайки стегнатото ѝ коремче, мислеше, че това късно бащинство дори е правилно. Нима щеше да чака появяването на сина си (а те вече знаеха, че ще имат син) преди десет, даже преди пет години със същия трепет, както чакаше това днес?

Той си мислеше, че за десет години времето бе покосило ако не всички, то поне повечето от онези, които можеха да му потърсят сметка. Някои вече не са между живите, а други са далече. Но се оказа, че не всички, които искаше да бъдат мъртви, лежах под мраморните плочи.

Преди три дена телефонът в офиса му иззвъня.

— Евгений Леонидович, търси ви някой си Сидорчук — събщи секретарката по телефона за вътрешна връзка. — Ще говорите ли с него?

Сидорчук! Акопов помнеше тази фамилия. Как би могъл да забрави старши лейтенант Сидорчук, сътрудник на РУОП от миналия си живот.

— Свържи ме — каза Акопов, като се стараеше гласът му да звучи спокойно. — И отиди до аптеката да ми купиш баралгин. Боли ме главата.

— Добре, Евгений Леонидович. Свързвам ви.

— Здравсти, Степаджия! — чу той пресипнал глас. — Отпрати ли секретарката? Добре си направил. Защото секретарките са любопитни хора, а разговорът ни е сериозен.

— Кой сте вие, защо ме наричате с този странен прякор? — Той вече разбираше, че е безсмислено да се преструва.

— Нима си забравил? Не мога да повярвам. Сигурно си мислел, че никога няма да те намеря? Че почивам на топло, където ти си ме напъхал? Мислил си, че вътре са ме утрепали, защото сега им е паднало проклетото ченге? Лъжеш се, аз също съм държелив като теб. Мислил си, че няма да те намеря, щом си променил лицето си? Лъжеш се! Дълго търсих, но те намерих! Обаче гласа ти си го спомням много добре. Гледам си аз телевизия: ха, познато лице! Всъщност лицето

беше непознато, но гласът бе твой! Каквото и да правиш, каквото и да струваш...

— Евгений Леонидович, донесох ви баралгин. — В процепа на вратата се показва продълговатото лице на секретарката.

— Вън! — изкрещя Акопов.

Вратата се затръшна.

— Въпросът ви, господин Сидорчук, ще бъде решен положително. Моля ви да ми се обадите утре. Запишете си номера на моя джиесем...

— Ще се обадя. И без номера.

— Всичко хубаво.

Акопов се предаде. Кой дявол го беше накарал да се появи в предаването „Светът на бизнеса“! Бяха поканили няколко успели бизнесмени, включително и него. И той не можа да откаже: такова предаване — това си е безплатна реклама по телевизията, че и по първа програма, че и в праймтайма. Появи се, тъпанар с тъпанар! И получи Сидорчук, който сега щеше да го шантажира и да му иска пари. Работата не беше в сумата, която щеше да му поиска това бивше ченге, мильото гаден. Проблемът беше, че сега никога нямаше да го остави на мира. Ще се залепи като кърлеж от този ден и до края на живота му. Трябваше веднага радикално да си оправи сметките със Сидорчук.

Евгений Леонидович се изтри с пешкира, наметна хавлията и излезе от банята.

И веднага, сякаш беше очаквал този момент, извън джиесемът му. Акопов го взе и отиде в кухнята.

— Степадгия? Е, какво реши?

— Трябва да се срещнем. И спри да ме наричаш с този прякор. Друг живот, други интереси. Ако искаш да се впишеш в моята тема — има варианти. Никак не са лоши. Готов съм да ги обсъдя днес вечерта. Аз добрините не ги забравям.

— Колко си ги спомняш, го разбрах в пандиза.

— С това нямам нищо общо. Изобщо не знам кой те е хвърлил на вълците. И стига вече за това.

— Бива — съгласи се Сидорчук. — Къде и кога?

— В осем вечерта, по-рано не мога. Кажи сам къде. Няма да те вода на кръчма, може да не се разберем, защо да хвърлям пари на

вятъра. Така че в някоя градинка ще поседнем на някоя пейчица и ще си поговорим. Къде — ти избери.

Сидорчук се замисли:

— Амии... Хайде в Измайлово. До метро „Измайловска“.

— Добре.

— Само че имай предвид, разговорът е на четири очи. Никаква охрана.

— Надявам се, че и ти ще дойдеш без корпуса за бързо реагиране — ухили се Акопов. — Не е в твой интерес.

— Какъв е моят интерес, знам по-добре от теб — измърмори Сидорчук и затвори телефона.

Тоест последната дума да е негова. Ще видим...

Смешно изкривена на една страна, в кухнята влезе Таточка.

— Женечка, да ти сервирам ли закуската? — Тя беше по-висока от мъжа си с една глава и го гледаше от горе на долу като щъркел жаба.

— Сервирай, пиленцето ми.

Той погали жена си по рамото, свали ръката си надолу и я притисна към корема ѝ, усещайки как там, вътре, шава синът му.

— Бие се — съобщи Таточка.

— Казва „здрости“ на татко си — поправи я мъжът ѝ.

И да позволя на този изрод да се навре в живота ми? Сега? Когато чакаме дете? Лъжеш се, Сидорчук! Лъжеш се, гадино!

— Е, къде ми е сокът, къде ми е омлетът, къде ми е кафето? А целувката? — каза той на глас.

Дежурният следствено-оперативен екип пристигна на улица „Долна първомайска“. Висока изнервена жена посрещна милиционерите на прага на апартамента.

— Бях в командировка — започна тя. — Върнах се, а в апартамента са влизали крадци! Прозорецът е счупен. Изнесли са касетофона, златото. — Тя изхлипа.

— Един момент, ако обичате, хайде да влезем вътре.

Младият следовател, дознателят и експертът-криминалист влязоха в апартамента. Всичко беше ясно: крадците бяха се промъкнали на балкона през прозореца на стълбищната площадка,

разположен толкова близо, че дори дете щеше да се покатери на неостъкления, без решетки балкон.

— Разбирате ли, забравих да затворя горното прозорче.

— Кога заминахте в командировка? — Младият неопитен следовател явно не знаеше откъде да започне.

— Преди три седмици.

„Да бяха ни извикали след година!“ — сърдито си помисли изтръгнатият от прегръдките на Катерина Шчеглов. Той беше успял да се поразходи из апартамента и да оцени дебелината на слоя прах по пода и отдавна бе разбрал, че няма да изровят никакви пресни следи от това местопрестъпление. Мълчаливо и съсредоточено той извади от дипломатическото си куфарче листове бяла хартия и я разхвърля по пода.

— Това пък за какво е?

— Събирам образци от прахта. Листовете ще полежат и по тях ще полепне прахта от пода — отговори сериозно Шчеглов, мислейки си само как по-бързо да приключи и да се прибере в кабинета си.

— По тях може ли да се ходи? — попита следователят.

— Разбира се, даже трябва. По-добре ще се залепи прахта — дружелюбно отговори Шчеглов.

— Изчезнало ли е още нещо? — разпитваше следователят.

Дамата започна да изброява изчезналите дреболии.

— Пили са в кухнята водка. В хладилника имаше бутилка...

Шчеглов отиде в кухнята и внимателно прибра чашите в найлонов плик. После се разходи из апартамента още веднъж.

— Ами всъщност това е всичко, повече нямам работа тук — съобщи той, събирайки от пода листовете със следите от обувки на дознателя и следователя. Тези листове „с ясни фрагменти на следи от обувки“ заедно с чашите Шчеглов се канеше да опише в графата „взето от местопрестъплението“. Разбира се, нито следователят, нито дознателят си имаха хабер, че точно те могат да станат заподозрени за извършването на кражбата. „Нищо, следващия път ще мислят малко повече“ — помисли си Шчеглов, който по принцип не харесваше следователите. И за какво да ги харесва един експерт? Експертът провеждаше цялата черна и най-важна работа, а пък похвалите и премиите от шефовете ги получаваха следователите.

Затова Щеглов никога не изпускате случая да направи някоя мръсотийка на колегите си. Той можеше да измисли още някаква чудесия, но бързаше: на Катерина сигурно ѝ беше писнало да го чака!

— Аз приключих, а вие, както виждам, още дълго ще изкарате тук. Така че Михалич ще ме хвърли до районното и ще се върне да ви вземе, става ли?

Следователят неопределено кимна, а Щеглов побърза да изчезне.

ГЛАВА 16

ДУЕЛЪТ

Вечерта в една от алеите на Измайловския парк на пейка, закрыта от ниско склонена върба, седяха двама мъже: як набит шатен с насечено от бръчки лице, облечен в дънки и леко лятно яке, и нисък брюнет с изключително правилни черти на лицето, в строг делови костюм. И двамата бяха някъде около четиридесетгодишни. Не беше късно, по алеята се разхождаха хора, така че мъжете говореха тихо, за да не бъдат чути. По-точно, говореше само единият, ниският и благообразен. Другият мълчаливо слушаше.

— Така че, Сидорчук, остави тези работи. На мен номера не ми минават. Какво само ме заплашваш? Кой стои зад гърба ти? Никой. А зад моя са мангизите, парите. Аз съм отвикнал да работя за тоя, дето духа, и нямам намерение да свиквам отново.

— И какво, от никого ли не се страхуваш?

— А от кого да се страхувам? Саня е далече, пък и ми прости. Той самият много неща отнесе. При мен останаха трохичките. Братлетата ги няма вече, лека им пръст. От какво да се страхувам? Ти даже на органите не можеш да ме предадеш, гълъбче мое. Защото по моите дела е изтекъл срокът за давност.

— А жена ти знае ли що за птица си? С прекроената си мутра?

Това беше удар по най-болното място, но на Акопов дори не му мигна окото.

— На жена ми ѝ е през оная работа какво имам зад гърба си. Нея я интересува какъв съм сега, разбра ли, боклук? Така че спри да ме плашиш. Хайде да говорим по човешки. Ти някога ми помогна, а аз добрините не ги забравям. И твоята обида я разбирам. Ти седя на топло, макар и не по моя вина, Господ вижда. Излязъл си, от органите отдавна те изритаха и няма да те вземат пак, ясна работа. А нищо друго не можеш да вършиш, освен да обираш и шантажираш гражданите, нали? Точно така. Доколкото разбирам, и сега си дошъл при мен да искаш пари. Но аз на здрави, прави мъже милостиня не

давам. Но мога да те взема при мен на работа. Службата за безопасност. Имам голяма мрежа от магазини, ще се намери място и за теб. Ще имаш и за хлебче, и за масълце. И за почивка в Турция...

Докато си казваше монолога, Акопов се оглеждаше на всички посоки. Настъпи моментът, когато алеята опустя.

— Какво ще кажеш, съгласен ли си? — Акопов се обърна към събеседника си.

Онзи седеше замислен.

— Недей много дълго да мислиш, два пъти няма да ти предлагам. Ето ти адреса, утре ще дойдеш, ще си поговориш с началника на службата, а аз днес ще му съобщя...

Акопов мушна ръката си във вътрешния джоб на самото и направи някакво незабележимо движение. Чу се лек пукот. Сидорчук с изненада погледна левия си хълбок. Оттам течеше кръв. На устните му изби розова пяна. Той започна бавно да пада върху пейката.

Акопов вече го нямаше. След като заобиколи пейката отзад, той мина през плътна редица от дървета, излезе на паралелната алея и с бърза крачка се насочи към булеварда, за да си хване такси. Вече се мръкваше, но лампите още не бяха запалени. Заради гъстата зеленина на короните на дърветата алеята изглеждаше почти тъмна.

„Колко правилно, че всичко реших сам“ — мислеше си Акопов.

Да премахне тъпанаря Сидорчук би могъл и шефът на службата за охрана, и някой друг от неговите хора. Но той оставаше верен на старата бандитска максима: не вярвай на никого!

Когато видя двамата милиционери, които се насочваха към него с бързи, но някак нестабилни крачки, Акопов вътрешно се стегна, но се постара да върви с предишното темпо, без да се суети и без да поглежда към милиционерите.

Щом латвията спря пред районното, Шчеглов изскочи и полетя на крилете на любовта към втория етаж.

Капитанът, усещайки нарастващото в него желание и вече представяйки си Катерина върху бюрото, отвори вратата на кабинета на дознателя. Картиката, която се разкри пред очите на Шчеглов, направо го потресе. В стаята нямаше никаква Катерина, смирено очакваща завръщането на обичния за днес капитан. Ами имаше: бюро

и на него една празна и една наполовина пълна бутилка водка! Почти празно двулитрово шише бира, което, както и водката, беше купено с неговите капитански пари! Две керамични чаши със следи от червило върху едната. Отворена консерва „сайра“ с две сиротливи парченца в мазна течност. А пък „сайрата“ между другото в огромни количества я мъкнеше Зайко, който я предпочиташе пред всички други мезета. Аха, ето го и почти празния пакет цигари „LM“. Онези, същите, които пуши коварният Зайко. В гърдите на капитана като студена змия се размърда лошо предчувствие. Той си сипа водка, изпи я на екс, после си наля чаша бира и изпи и нея. След като постоя една минута, вслушвайки се вътрешно в себе си, повтори мероприятияето в същата последователност. Водка повече нямаше. Но в главата му най-сетне нещо помръдна и ясната като сутрешен изгрев мисъл се въплъти в три думи:

— Ще го убия!

Капитанът излезе в коридора и се насочи към кабинета на следователя Зайко. Лекичко помръдна дръжката. Вратата беше заключена. Като се заслуша, Шчеглов съвсем ясно чу мъжко грухтене и тихо женско хлипане.

„Ама той я изнасилва! Разбира се, тя не може да откаже на старши по звание! И това животното...“ — с тези мисли Шчеглов се отдръпна на две-три крачки и изби вратата от пантите с якото си рамо.

На бюрото на следователя лежеше Катерина, преметнала краката си на раменете на стоящия до бюрото Зайко. Всичко, всичко до най-малките подробности на това долнопробно зрелище се отпечата завинаги в мозъка на Шчеглов: навирените нагоре тънички крачета с черни чорапи с дантелени ластици и висящите, неясно защо, на един от глезените бели бикини. Тези крака прегръщат (да! да! прегръщат!) биволския врат на следователя! А казваше, че не го можела върху бюрото, мръсницата! Униформената пола беше навирена едва ли не до гърдите. Потреперването на слабото тяло при всеки натиск на Зайко, който и не мислеше да спира да изнасилва (не да изнасилва, ами най-елементарно да чука — безжалостно си помисли Владимир) момичето. Той съвсем мимолетно погледна към Шчеглов с пияната си мутра и разтвори устни в гадна усмивка. И дори му намигна, на Шчеглов. Владимир погледна смъкнатите панталони на следователя и ръчищата, хванали Морозова за бледия задник. И най-накрая видя най-

страшното: отнесеното и също пияно лице на сладострастно хлипащата Катерина!

— Ще те убияаа, гадино! — изръмжа Шчеглов.

— Разкарай се... дай да свърша... после... ще убиваш — изхриптя Зайко.

В този момент Катерина извреця с тъничко гласче.

Шчеглов изскочи в коридора, затръшна вратата, подпря се на нея в безсилна ярост, слушайки как измуча Зайко. След минута той отново влетя вътре. Катерина стоеше, поклащайки се до бюрото, и суетливо придърпваше полата си. Зайко си дигаше ципа.

— Куче мръсно! Какви ги вършиш! — Шчеглов се хвърли към Зайко.

— Тпруу! Я по-тихо! Тя сама се съгласи! Това е нещо доброволно!

— А ти, мамка ти, си много добра, няма що! Не успя да дойдеш на работа и веднага курвенски номера в колектива! Я марш на работното си място!

— Я по-леко на завоите! Ако се чука с теб, не са курвенски, а когато е с мен, са... Хич не я пипай! Тя е в моя кабинет, а не в твоя!

— Че нали с мен първа се целува! — крещеше Шчеглов, дърпайки Катерина за ръката и усещайки, че алкохолът го хваща все повече и повече и го прави безстрашен самурай.

— Остави на мира жената, като искаш да се разправяш — разправяй се с мен! — Зайко дърпаше момичето за другата ръка. Катерина като гумена кукла се клатеше от едната страна на другата. — Е какво, ще се бием ли?

— Да се бием? — засмя се Шчеглов, гледайки колегата си с побелели от злоба очи. — Не, лъжеш се! Искаш да минеш със смачкана мутра? Аз те предизвиквам на дуел, разбра ли? Ние с теб ще се стреляме!

— Ау! Изплашил таралежа с гол гъз! Че аз ще те застрелям като зайче!

— Недееейте! — разрева се с пияни сълзи Катерина. — Капитане, аз те обичам, но теб... толкова дълго... те нямаше...

— Ах, ти го обичаш? — изсъска Зайко.

— Ах, значи ти ме обичаш? — изсмя се мръсно Шчеглов.

— Да се стреляме! — изреваха и двамата в един глас.

След като заключиха Катерина в стаята на следователя, съперниците се ометоха от районното. И за да не се разпилее лютата омраза, с бързи крачки се насочиха към най-близката алея на Измайловския парк.

Мръкваше се. От гъстите корони на дърветата алеята изглеждаше тъмна като през нощта. След като отброиха тридесет крачки, мъжете извадиха пистолетите от кобурите и ги насочиха един към друг. И двамата вследствие на изпитото се поклащаха. Подпирайки дясната ръка, държаща пистолета с лявата, Шчеглов стреля. Но хитрият Зайко рухна на земята, преди да прозвучи изстрелът, Шчеглов го видя съвсем ясно, независимо от тъмнината и шумящия в мозъка алкохол.

— Защо падаш, куче мръсно? Изплаши ли се? Това не ти е като да чукаш чуждата мацка! — изкрещя Шчеглов, тичайки към следователя. И замря. Защото от посоката, където лежеше Зайко, се чу тих стон.

— Какво ти е, Зайко? — Шчеглов започна да изтрезнява. — Да не съм те одраскал нещо?

Зайко скочи на крака и взе страхливо да се оглежда. Той също започна мълниеносно да изтрезнява. Стонът се повтори.

— Оттам идва — сочейки зад гърба си, прошепна Зайко.

Изтръпнали, бившите съперници се насочиха в дълбочината на тъмната алея. И там изтрезняха окончателно: на земята лежеше добре облечен дребен господин. От гърдите му се стичаше тънка струйка кръв.

Шчеглов се наведе. Лицето на мъжа се сгърчи. Той затихна.

— Убих човека... — прошепна с побелели устни Шчеглов.

Експертът Янушко се върна в районното след отработване на „криминалния труп“ в отлично настроение. Следващото повикване е за Шчеглов, така че ще може да пообщува с новичката, хе-хе, отблизо, така да се каже. След като мина през кабинета и не намери там приятеля си, Янушко отиде в стаята за почивка, където имаше телевизор и в момента свободната от повиквания част на дежурния екип гледаше футбол.

— А къде е Шчеглов?

— Шчеглов? — обади се някой, без да се обръща. — Отиде да се стреля със Зайко. Така, давай, давай, още малко... А, мамка му, такава топка да изпусне!

— Как — да се стреля? Къде?

— В сърцето сигурно...

— Заради какво? — учуди се Янушко.

— Ами заради тази, новата колежка — отговориха му, все така без да се обръщат.

— Ама къде са отишли? Ей, хора, поне някой нека се обърне!

— Гоол! — изреваха с пълно гърло присъстващите.

Като разбра, че тук няма да научи повече нищо, Янушко се насочи към кабинета на Зайко. Зад вратата се чуваше женско хлипане.

— Кой е вътре? — Янушко дръпна дръжката. Вратата беше заключена.

— Аз съм, Морозовааа — изви момичето.

— Отвори ми! Аз съм Янушко.

— Даа, отвори — заплака девойката, — те ме заключиха и отидоха да се стрелят.

След като проведе стремителен разпит и изясни, че, изглежда, са отишли в първата алея на Измайловския парк, а като цяло е изпито литър водка и три литра бира, Янушко реално оцени ситуацията и затича към Измайловския парк, като не забрави да вземе и фенер.

Намери ги доста бързо. Дуелиращите се седяха на една пейка, пушеха и гледаха тъпо лежащото на земята неподвижно тяло.

— Вие какво правите тук? Това пък кой е? — посочи към тялото Янушко.

— Не знам — апатично се отзова Шчеглов. — Утрепах го, без да искам.

— Защо седите така? Може би е жив?

— Това — едва ли — промълви Шчеглов.

Янушко се зае да прави оглед на тялото. Пулсът не се усещаше. Ако се съдеше по малкото количество кръв, куршумът бе улучил директно сърцето. Като разтвори сакото, Янушко бръкна във вътрешния джоб, извади документите на убития и буквално се вцепени.

— Ей, ало, тоя има пищов в джоба!

— Какъв пищов? — не разбраха любителите на дуели.

— Сега ще видим.

Янушко извади носна кърпа и след като обви с нея дланта си, измъкна оръжието.

— „Тетешник“.

Той помириса ствола. Миришеше на барут.

— От него скоро някой е стрелял!

— Кой? — учуди се Шчеглов.

— Сигурно убитият — сви рамене Янушко. — Ти нали не си стрелял с неговото пушкало?

— Не, с моето — съвсем изпадна в почуда неволният убиец.

В този момент зад плътната стена от дървета, в дълбочината на парка, се чу вик.

— Стойте тук! — Янушко хукна по посока на звука.

Той се върна след пет минути.

— Значи така. Там на пейката лежи мъртъв човек, изглежда, гръмнат от ей този, дето ти, Вова, си го гръмнал. Минувачи открили трупа. Извикали са милиция. Аз звъннах и разбрах: пристигат от „Убийства“. Докато още не са пристигнали, хайде да разработим версия. Нашата версия е следната: ти, Вова, си излязъл заедно със Зайко да купиш сладки за чая. И си забелязал подозрителен гражданин с издут джоб. Благодарение на своята непрестанна бдителност ти, Вова, си заподозрял нещо нередно. И си помолил гражданина да ти покаже документите си. А пък гражданинът вместо документи извадил „Тетешник“ и го насочил към теб. Ти си бил принуден — ясна работа, след предупреждение — да стреляш. Стрелял си в крака му, но заради тъмнината си улучил сърцето. Зайко, имаш ли възражения по тази версия?

— Нямам възражения — отговори стегнато Зайко.

— Много добре. Сега ще пристигнат хората и ще започнем да работим по труповете.

— Ама какъв е този мъж? — Зайко вече с известно любопитство погледна към дребния господин.

— Тепърва ще се заемем с изясняването на този въпрос. Това никъде няма да ни избяга — въздъхна Янушко.

ГЛАВА 17

ВЪНШНО НАБЛЮДЕНИЕ

Той беше поканен някъде към дванайсет. Но изчезна от къщи рано сутринта, докато домашните му още спяха. Напусна апартамента на пръсти, за да не срещне погледа на жена си. Реши да не взима колата, а да се разходи пеша из града, нещо, което не беше правил хиляда години. Късното лято, престъпило всички отредени от времето срокове, все още грееше гражданите с топли слънчеви лъчи. Но по улиците имаше малко граждани. Неделя. Ясна работа, всички са заминали по родните места. Събират реколтата. За пръв път през последните няколко години Александър слезе в метрото и пътува с него до „Смоленска“, поглеждайки непрекъснато указателите като някой провинциалист, за сефте пристигнал в столицата.

Той с удоволствие се разходи по Стария Арбат, все още свободен от безцелно бродеща публика, придошла от провинцията, като се канеше да отиде пеша до „Кропоткинска“, където имаше много прилично магазинче, а след това да излезе на улица „Мансуровска“. Турецки усети наситената миризма на кафе. Той седна на една масичка в откритото кафене, оградено от тротоара с ниска чугунена решетка, и направи поръчка. Докато се наслаждаваше на двойното еспreso, чашата коняк и първата сутрешна цигара, гледаше как група улични музиканти, прозявайки се мързеливо, вадят инструментите си от калъфите. Стараеше се да не мисли за предстоящата среща, но мислеше само за нея.

Той например не знаеше дали ще присъства момичето, с което Настя наемаше апартамента. Срам го беше да попита, пък тя не каза нищо. Мислеше за това, как да ѝ говори: на „ти“ или на „вие“? От една страна, вече бяха се целували и това обстоятелство предвиждаше поинтимна форма на общуване. Но неясно защо беше сигурен, че когато отвори вратата, Настя ще каже: „Здравейте, Александър Борисович.“ Тоест ще го поздрави както си трябва. И как да отговори? „Здравей, Настя“ — така ли? Все едно учител се здрависва с ученичката си? И

по-нататък трябва да последва: „Е, покажи, Настя, как живееш, бършеш ли прах? Затруднява ли те домашното?“ Пълни глупости. А пък на „вие“ също е неестествено, тъй като целувките бяха се случили... И той няма намерение да се прави, че ги е нямало.

Той си мислеше, че е задължително да купи шампанско. И най-добре не една, а две бутилки. И коняк за себе си. И плодове. И мезе. Какво ли могат да си позволят момичета студентки? И два букета цветя. Ако приятелката на Настя все пак си е вкъщи. Не че искаше да е така, но едновременно сякаш го искаше, защото не можеше да си представи как ще се пристраши да докосне Настя, ако са насаме.

Но нали вече беше я докосвал! И вече я беше целувал! Но това бе толкова отдавна! Преди цяло денонощие. През това време тя напълно би могла да се влюби в някой друг, много по-млад и свободен от брачните окови...

Като си изпи кафето, Турецки стана и за да се отърси от безполезни мисли, се насочи към другата страна на улицата, където току-що беше отворила врати антикварна книжарница. Тайната му мисъл беше да изнамери за Настя нещо интересно в областта на интересувания я древен свят с неговите философи.

Докато разглеждаше книгите, от време на време Саша поглеждаше към улицата. Музикантите бяха започнали да си изкарват хляба, като свиреха нещо на „Бийтълс“. Появиха се някакви хора. Арбат оживяваше.

Неочаквано зад гърбовете на музикантите в същото улично кафене, което току-що беше напуснал, Саша видя самия господин Литвинов. Мъжът седеше в профил и Саша не можа да го познае веднага. Не останаха никакви съмнения чак когато той се обърна с лице към музикантите. Да, това беше той. Само дето вместо със строг костюм бе с дънки и фланелка. Литвинов разпалено говореше на някого, седнал срещу него. След това с жест повика един от музикантите. Саша се премести надясно и видя визавито на Литвинов. Това беше самата Зоя Дмитриевна Руденко. С лека рокля и жакет.

Те ти, булка, Спасовден!

Изглежда, Литвинов бе поръчал някаква песен за дамата си. Тъй като някаква банкнота се премести от ръцете на Марат Игоревич в джоба на китариста. Саша чу и самата песен: „Очарована, омагьосана, някъде някога венчана с вятъра в полето...“ — прекрасните стихове на

Заболоцки, придружени от мелодията на непознат за Саша композитор, без всякакво съмнение прозвучаха именно за Зоя Дмитриевна.

Много интересен филм! Защо са тук? Ах, да, Литвинов живее съвсем наблизо — на „Староконюшена“. А какво общо има Зоя? Значи има общо! Ето, той ѝ стисна ръката и я гледа с изразителен поглед направо като някой цигански барон. Въпреки всичко в него има нещо оперетно. Хубаво, това не е важно. Защо са точно тук, до блока на Литвинов? Ами ако ги види Марина Илинична? Саша извади джиесема си, тефтера и набра домашния телефон на Литвинов. Дълго слуша продължителните сигнали. Литвинова не си беше вкъщи. Ами нали е неделя! Тя сигурно още вчера е заминала на вилата. А пък Литвинов е останал в града... и какво? Довел си е вкъщи жена?! Да не би тя да е ношувала при него? А сутринта са излезли да пият кафе? Като в Париж. Не може да бъде! Защо? Нали тя беше казала, че не е виждала състудента си пет години след грозната сцена в ресторанта! И какво, като е казала...

Обаче се оказва, че Грязнов през цялото време е бил прав. Но... Дори и да са любовници, как той е посмял да я заведе в къщата на жена си? Какъв е този човек, от нищо ли не се страхува? Добре, това ще го мисля после.

Турецки избра телефонния номер на оперативния работник Фонарев.

Сашенка още спеше, както събщи възпитаната мама (а не беше духнал някъде извън града, което щеше да е напълно според закона на Мърфи!). На Фонарева старша ѝ бе заповядано да събуди сина си. Турецки чу на другия край на жицата тежка въздишка, изпълнена с ням укор, и само след минута прозвуча бодрият глас на Шура:

— Слушам ви, Александър Борисович! Добро утро!

— Здравей! Шурик, хвани едно такси и ела на Стария Арбат. Веднагически. Знаеш ли къде е магазинчето за антикварни книги?

— Знам го.

— Чакам те тук. Лети като куршум. Облекло — спортно. Не си забравяй джиесема.

— Слушам!

Саша извика по телефона още един оперативник, като за място на срещата определи все същото кафене. Само „сладката двойка“ да не изчезне преждевременно, молеше се наум Турецки. Но двойката,

изглежда, не бързаше. На масата цъфна бутилка вино, чиния с мезе. Добре си похапват. Времето минаваше непоносимо бавно. Най-накрая вратата на магазина се отвори и усмивката на Фонарев засия пред погледа на Турецки.

— Най-накрая, Шурка! Защо толкова се забави?

— Ами задръствания! Неделя, всички вече са наизлезли. Половин час чакахме.

— Успя ли да закусиш?

— Не.

— Няма нищо. Виждаш ли кафенето отсреща, може би ще успееш да хапнеш. Виждаш ли онази двойка, дето е седнала там?

— Той е с черна фланелка, а тя със синя рокля? Тъхъ.

— Оперативната ви задача е следната: външно наблюдение. Цял ден. Аха, ето че и Чесъна дойде.

И наистина на една от масичките седна оперативният работник Чесноков, фамилията на когото колегите за по-лесно съкращаваха.

— Отивай при него, имате среща. Накратко, какво да те уча как се провежда външно? Ето ти пари за предвидени и непредвидени разходи. Тичай!

Фонарев внимателно прибра банкнотите в портфейла си, козирува с два пръста около невидимата фуражка и се изпари. След минута той вече седеше до Чесноков и оживено обсъждаше нещо. Саша изчака момента, когато Литвинов и Руденко станаха от масата. Те тръгнаха по посока на „Смоленска“, говореха си за нещо, без да забелязват вървящите след тях двама весели младежи, които закачаха минаващите момичета.

След като цялата компания изчезна, Турецки се насочи към „Староконюшена“. На поста си бдеше все същата млада портиерка, покрай която беше минал толкова успешно при първото си посещение, но този път с едно строго „При кого отивате?“ се опита да го спре. Но той сам се спря и извади служебното си удостоверение. Жената внимателно разгледа книжката и вторачи напрегнат поглед в лицето на Турецки.

— Име и фамилия? — попита строго той.

— Мария Белих.

— Ще бъдете извикана в прокуратурата, за да дадете показания. А сега ми отговорете на следния въпрос: Литвинов днес излизал ли е

от къщи?

— Да — отговори портиерката.

— Кога?

— Горедолу около десет сутринта.

Така беше, той дойде в кафенето някъде към десет и нещо.

— Сам ли беше?

Жената запецна.

— Повтарям ви, ще бъдете извикана в качеството на свидетел. Нали знаете за наказателната отговорност, която носите при даване на лъжливи показания?

— Той беше с някаква жена, но не я познавам. Тоест...

— Какво тоест?

— Днес сутринта поех смяната от Михайловна, тоест от Татяна Михайловна. Тя каза, че Марат Игоревич вчера вечерта е довел вкъщи жена. Било късно, около полунощ. Те минали тихо, тя лежала на диванчето, това ни е разрешено. Цяло денонощие не може само да седиш. Та те си помислили, че е задрямала. Но тя ги видяла.

— А къде е жена му?

— Михайловна каза, че Марина Илинична е заминала вчера през деня на вилата. А той вечерта докарал... По принцип той никога никого не е водил тук. Това е за първи път.

— Той какво, да не се е скарал с жена си?

— Май че не. Михайловна каза, че той я изпращал. Товарил в колата продукти и всякакви други неща... Целунал я и я помолил да кара внимателно. А на Михайловна казал, че самият той с радост би заминал на вилата, но имал много работа. Аз повече нищо не знам!

В този момент вратата на входа се отвори и той се сблъска с Марина Илинична Литвинова. Косата на жената беше събрана криволяво на кокче, покрай лицето ѝ висяха кичури руси коси. Самото това грозно лице изразяваше пълна обърканост. Очилата се бяха смъкнали на върха на носа ѝ, но тя изобщо не смяташе да ги оправя. Жената погледна към Турецки като на празно място, мина покрай него и едва кимна на портиерката.

— Здравейте, Марина Илинична! — викна Турецки след нея.

Тя се дръпна като от удар, обърна се и вкопчи ръка в перилата.

— Какво? Кой е това? — попита с треперещ глас Литвинова, докато си наместваше очилата.

— Турецки. От Главна прокуратура. Бях един път у вас, не ме ли помните?

— Аз... Да. Не. Аз няма да говоря. Тоест много ме боли главата, извинявайте.

И едва ли не презглава жената се втурна към асансьора. Качи се в него и изчезна.

— Госсподи, какво става с нея? Нима ги е видяла? — прошепна портиерката.

Саша отвори вратата на входа. Отпред беше паркиран мерцедес.

— Техният ли е?

— Да — поглеждайки към двора, потвърди портиерката.

Значи тя си беше пристигнала с колата. Това изключваше да се е срещнала с мъжа си и неговата дама. Бе минал половин час, откакто те бяха изчезнали по посока на метрото. Да не би да е блъснала някого? Александър огледа колата. Отвън всичко бе наред. Тогава защо толкова се вълнуваше гражданката Литвинова? Той се свърза по джиесема с Фонарев и разбра, че следената двойка е стигнала до метрото, където са се сбогували. Дамата влязла в метрото, Чесъна тръгнал след нея. Литвинов си купил продукти в магазина и вървял по посока на дома си.

— Вече се приближава — съобщи Фонарев.

И наистина в двора се появи Литвинов с плик в ръка. Турецки едва успя да се скрие в съседния вход. След като изчака пет минути, Александър се върна, мина покрай портиерката и се качи на петия етаж.

След позвъняването му дълго никой не отваряше вратата. Турецки отново натисна звънеца.

Най-накрая вратата се отвори, на прага стоеше Литвинов.

— А, това сте вие? — студено се осведоми той. — На какво дължа честта?

— Марат Игоревич, появиха се въпроси, които бих искал да обсъдя с вас.

— Съжалявам. Сега не мога да ви приема. Случи ни се нещо. И изобщо смея да ви напомня, че днес е неделя. И ви моля, ако трябва да обсъдите нещо с мен, да ме извикате с призовка. Официално. Не мога да си губя времето с безкрайни разговори. Довиждане.

Вратата се затръшна.

Хубава работа! — оцени Александър. Той слезе долу. Портиерката изплашено се втренчи в Турецки.

— С какво толкова съм ви изплашил? — мило се усмихна той.

— Вие мен? Какви ги говорите? С нищо! — Онази още повече се уплаши.

Зад гърба ѝ висеше работният график за септември.

— Кой беше дежурен на дванадесети септември? — попита Саша.

— Миронова — изпелтечи портиерката, като погледна графика.

— А на единадесети?

— Аз.

— Аха. Мария Белих, точно така. Спомняте ли си, Маша, в онзи ден, на единадесети, Литвинови заминавали ли са някъде?

— Не помня.

— Постарайте се да си спомните. Минало е само седмица и половина. Беше четвъртък.

Жената се напегна и се опита нещо да си спомни.

— Не, знаете ли, така веднага не мога да си спомня нищо. Сигурно е бил обикновен ден.

— Ами добре. Ще ви оставя телефонния си номер. Ако си спомните нещо, моля ви да ми се обадите, много е важно, разбирате ли?

— Да, добре.

— И още: ако Литвинови днес напуснат апартамента, също ми се обадете на този номер.

Саша написа номера на джиесема си и подаде листа на момичето.

— Казвам се Александър Борисович.

— Аха.

— И последно: разследвам дело за убийство, ясно ли е? И искам да ви предупредя, че за разгласяване на тайни на следствието законът предвижда наказателна отговорност. Превеждам на разбираем език: за нашия разговор никой не трябва да знае. Нито един жив човек. Разбрахте ли?

— Да — кимна Маша. — Господи, ама аз не знаех... — изломоти тя.

— Сега знаете. И аз се надявам на помощта ви. Довиждане.

Турецки излезе на улицата. Оперативният работник Фонарев се беше подпрял на най-близкия стълб.

В джоба на Турецки иззвъня телефонът.

— Ало, Александър Борисович? Следената стигна до... — Чесноков каза адреса на Зоя Руденко. — Седи си в апартамента. Какво да правя по-нататък?

— За днес това е всичко. Свободен си.

— А аз какво да правя? — попита Фонарев. — Затова ли пристигнах чак от Медведково, да се разходя от Арбат до метрото и обратно?

— Какви ги приказваш? Я се стегни.

— Между другото един часът на обед е. Проваля ми се единственият почивен ден...

— Как така един? — Турецки си погледна часовника.

Стрелките сочеха един и пет. Господи! Няма що! Как стана? Кога мина времето?

— Добре, Шура. Можеш да смяташ, че засега си свободен.

— Тоест?

— Ами почивай си някъде в границите на достъпа. И не си изключвай джиесема. Аз ще ти се обадя в случай на нужда. Това е, чао!

Турецки изтича до най-близката уличка, хвана първото минаващо такси и се тръшна на седалката.

— На „Кропоткинска“, после на „Мансуровска“.

— Колко?

— Ще останеш доволен, натисни газта, приятелю, че ми е пламнала главата!

След като избута Турецки през вратата, Литвинов изтича в спалнята. Жена му лежеше на кревата и се тресеше от плач.

— Какво ти е? Какво? — Той хвана раменете ѝ и я раздруса. — Той да не ти е роднина? Какво толкова се тръшкаш?

— Това... беше толкова ужасно. Аз пристигам, а пък той на масата... Вече студен... аз бях сама... Ти не дойде...

— Не можех да дойда! Имам работа! И освен това вече беше станало късно. Нали ти казах по телефона какво трябва да направиш.

— Ами да, извиках „Бърза помощ“. Те го прибраха. Но ми се наложи да ношувам там сама... в къщата, където...

— Марина, стига истерия! Седни и ме слушай!

Тя послушно седна. По подутото ѝ лице течаха сълзи.

„Божичко, колко е грозна!“ — помисли си Литвинов и за секунда се обърна. След това я притисна към гърдите си и започна тихо да говори:

— Мариша, това, че той е умрял, разбира се, е ужасно. Но аз не можех и да си помисля, че този дебил ще изпие литър водка. Но от друга страна... Всяко зло за добро. Сама си помисли, на кого беше притрябвал този изрод? На никого, даже на самия себе си. И после... момиченцето ми, ти заради мен се реши да извършиш такива луди, безразсъдни неща...

Тя пак заплака на глас.

— Аз... това не го исках... Той казваше, че всичко щяло да бъде наужким...

— Наужким... Господи, като в някаква детска градина.

— Не можех да гледам как те измъчват. Да чувам това звънене по телефона...

— Е, край, това е, успокой се. Заради мен си готова на всичко, аз го зная и безкрайно го ценя. Този идиот ни създаде цял куп проблеми. Именно на нас. Защото, макар той самият да беше идиот, разбираше, че никой няма да го закача. Може би той дори нарочно го направи така. За да ни шантажира до края на живота ни. Но не му мина номерът!

Марина рязко се отдръпна и погледна мъжа си в очите.

— Какво? Защо гледаш така? Какво ти се върти в главата? Ти какво, да не си полудяла? — извика той. — Точно ти, а не аз реши да извършиш тези тъпанарски покушения. Точно в твоята глава изобщо не е ясно какво става!

Тя падна на леглото и отново заплака.

— Хайде стига!

— Не мога да живея с това! Все едно, ще се издам! Те пак ще дойдат или ще ме повикат с призовка...

— Значи така. Ей сега ще се обадя на личния ни лекар. Тя ще ти даде болнични от утре. Ще си седиш вкъщи. Дигнала си кръвното, ето — усещам го по пулса ти. Сега ще го измеря. — Той взе апарата и започна да нагласява маншета. — Ама разбира се! Сто и осемдесет на

сто! Трябва да лежиш, разбра ли? И на никого няма да отваряш вратата, ясно? На никого! От къщи няма да излизаш. Купил съм всички продукти. Нито крачка навън, ясно? Това е заповед!

— Ами ти?

— Веднага заминавам на вилата. Там всичко трябва да се оправи. И още утре ще се заема с погребението. Трябва да се погребее, нали така? Няма роднини, така че аз ще се нагърбя с това. Записа ли си в коя морга го закараха? Помолих те всичко да си запишеш. Записа ли?

— Да.

— Много добре. Аз ще си взема три дни неплатен отпуск. Смятам, че ще оправя за три дни. Ще трябва да се охарча, за да ускоря процедурата, но това е мой дълг пред покойния и аз ще го изпълня.

Марина плачеше, забила глава във възглавницата.

— През тези три дни ти трябва да се оправиш — каза Литвинов така, сякаш не забелязваше сълзите ѝ. — Защото те рано или късно могат да те извикат.

— Господи, но той беше при нас. Умря в нашата вила!

— И какво? Сега не искам повече да те натоварвам. Когато се върна, ще обсъдим този момент. А сега изпий някакво сънотворно. Хайде, повдигни се малко. Аз не мога да те вдигна, хипопотамче мое.

Марина се усмихна през сълзи, седна, взе от ръката на мъжа си чаша с вода и хапче.

— Марат, ако ме изоставиш, ще се самоубия — изведнъж каза тя, гледайки към него с подутите си късогледни очи.

— Какви са тези глупости? — отвърна ядосано той.

След като изчака жена му да се успокои, Литвинов се обади където трябва и бързо се стегна за път.

Долу го повика портиерката.

— Излизате ли, Марат Игоревич?

— Заминавам, Маша, за два-три дни.

— Марина Илинична днес беше толкова...

— Дигна кръвното. Едва се прибра от вилата.

— Ау, с кръвно и да кара кола?...

— Това е то.

— Че как ще остане сега самичка?

— Дадох ѝ лекарства. Просто ѝ трябва покой. Тия следователи направо ѝ взеха здравето. Целия блок луди ни направиха. Когато без

малко да ни вдигнат във въздуха — тях ги нямаше. Мина цял месец — сетиха се!

— Ах, така си е!

— Това е, Маша, довиждане.

— Може би трябва да занеса нещо на Марина Илинична? Да отида до магазина...

— Благодаря, тя си има всичко — вече на вратата отговори Литвинов.

Момичето посегна към телефона веднага щом вратата се затвори зад гърба му.

Литвинов караше колата със сигурна ръка и обмисляше ситуацията. С Круглов, изглежда, всичко беше наред, да чукне на дърво, да не чуе дяволът. И добре, че там беше отишла Марина, а не той. И че тя е повикала „Бърза помощ“. Всичко е станало така, както бе замислено. Наистина Марина съвсем загуби самообладание. Това, от една страна, е добре, а, от друга — лошо. Добре, защото в такова състояние тя е способна на най-невероятни постъпки. Например да се нахвърли върху Нестеров с нож, ако той, Литвинов, каже на жена си: дръж! Това с ножа, разбира се, е пресилено. Но по принцип... лошото е, че в такова състояние тя може да реши и да се покае пред милиционерите. А за това още не е настъпил набеязаният от него срок. Затова за начало трябва да погребее Круглов. Въпреки че сипаният от него препарат трябваше да се разтвори напълно в кръвта на клиента на неопределими съставки, но кой знае какво могат да правят днешните криминалисти. За всяка гайка си има свой болт. Накратко казано, трябва да приключва с Круглов, няма начин.

После пък Нестеров. Този Нестеров само му бяга. Ти го чукаш, а то се не пука. И тук имаше един, но доста съществен пропуск: те със Зоя не знаеха, че „Бърза помощ“ е откарала Нестеров в болницата. Ясна работа, че за това никой не ги беше информирал. И нощните позвънявания в Литвинови продължаваха, докато в същото време Анатолий се е търкалял в болничното легло. Но какво да се прави! Не може да няма някакъв пропуск. Хубаво, че все пак бяха замазали очите на Турецки с Танцьора. А той е клиент на Анатолий. Прозвуча и мотив на ревност... Нима всичко това е малко? Можеше да се надява, че звъненето по нощите ще мине на заден план. Трябва да се обади и на баща си, нека още веднъж да натисне главния прокурор. Чак тогава ще

е дошъл редът на Марина. Той, разбира се, ще ѝ уреди психиатрична експертиза. Да бъде мъж на престъпничка — това е невъзможно. Ще удари и по неговата репутация. Но да бъде мъж на безумна жена, намираща се на принудително лечение... Мъж, който не изоставя нещастната си съпруга, грижи се за нея... това е красиво. Ще предизвика уважение. И никакъв развод с подялба на имоти. Не за това беше влягал парите си в този апартамент. Марина дълго ще се лекува... Това той ще го уреди.

И ще може да докара Зоя при себе си. В такава ситуация това ще е прилично. А онова, което направиха миналата нощ: нощната ѝ визита — това беше на границата на фала.

Но тъкмо в това беше чарът на Зоя, че тя обичаше риска, обожаваше остри ситуации. Сигурно затова толкова дълго продължава техният роман, защото е невъзможно да ѝ се наситиш.

Обаче тази нейна страст към остри усещания понякога ѝ струва прекалено скъпо... Той си спомни за ресторанта... Усмихна се. Животът е много интересно нещо, ако си позволяваш да правиш това, което ти се иска. Но за всичко се налага да плащаш.

Турецки натисна звънеца, като едва задържаше с една ръка букета цветя и чантата с продуктите. Зад вратата цареше тишина.

„Край! Тя се е обидила и е излязла от къщи. Това е!“ — отчаяно си мислеше Александър. Вратата тихо се отвори. На прага застана разплаканата Настя.

— Какво? Какво ти се е случило? — изплаши се Саша.

— Аз... Аз си помислих, че ти си ме изоставил — изфъфли тя и заплака.

Саша влезе, затръшна вратата, свали си якето, почти хвърли плика на пода, метна цветята на нещо, което стоеше в коридора, и я притисна към себе си. Тя трепереше.

— Какво ти е? Какво ти е, детенце? — Той целуна косата ѝ. — Как си могла? Нима бих направил такова нещо? Какви си ги мислиш! Ти си най-доброто момиче в Москва и Московска област — той се опита да се пошегува.

— Ти закъсна с... два... часа... Може ли такова нещо?

— Това е заради работата, проклетата да е! Недей да плачеш, аз те обичам!

— Няма. Просто си спомних за татко... Той също ни изостави...

— Защо — също? Какво говориш? Недей така, малката ми! Нима съм те изоставил? Толкова бързах да дойда при теб...

Настя високо изхлипа и го прегърна за врата. Той я вдигна на ръце и я занесе в стаята.

След това тя отиде в банята, чак сега Турецки реши да се поогледа. Почти празно пространство. Два надуваеми дюшека, поточно легла — големи, почти квадратни, едно срещу друго. Леглото до другата стена беше застлано с кувертюра.

Самият Турецки седеше сред куп яко колосани, но вече смачкани чаршафи. Частта от стаята срещу прозореца бе оградена с щора. Мека тъкан, на която синият цвят преминаваше в светлосин и после в бял. Едно такова домашно море.

До прозореца стоеше малка масичка с лампа с щипка. На стените бяха закачени няколко снимки в рамки. Над леглото на Настя висеше семеен портрет: мъж, жена и две малки момиченца. Жената приличаше на Настя. По-точно, Настя много приличаше на майка си. А мъжът... Ами да, приличаше на него, на Турецки. Тоест обратното. Ето това беше...

Вратата скръцна. Той я видя увита в голяма хавлия.

— А какво е това, зад щората?

— Това? Там ни е гардеробът.

Настя се обърна и дръпна щората. Дългият прът беше закрепен за двете стени и на него нагъсто висяха закачалки с момичешки тоалети.

— А ти, както се оказа, си бил любопитен! — Тя дръпна щората, пристъпи към Саша, придържайки хавлията на гърдите си.

— Ела тук. Махни това — помоли той.

Настя разви кърпата и тя падна в краката ѝ.

— Боже мой, колко си хубава! — Александър можа да каже само толкова.

— Отивай в банята, а аз ще сложа масата — каза момичето и се направи, че не забелязва неговото възхищение.

— Затвори си очите. Не искам да ме гледаш.

— Гол ли? Но вече те видях! — засмя се тя. — Имаш чудесно тяло.

— Няма значение.

Тя послушно си затвори очите, той я заобиколи отзад, внимателно целуна врата ѝ, вдигна падналата на земята хавлия, наметна я около бедрата си и се насочи към банята.

— Ей, това е моята хавлия, дай ми я! Аз там съм ти приготвила друга.

— Не искам да те виждам с хавлия — извика той през вратата.

— Тогава и аз не искам да те виждам с нея!

Докато Турецки се плацикаше в банята, тя изми плодовете и започна да ги подрежда в голяма чиния. В коридора нещо продължително звънеше. Настя се заслуша и разбра, че това е джиесем. Тя отиде в коридора, извади апарата от джоба на якето на Александър и го изключи.

Ето така! За да не им пречи никой!

След това седяха голи на леглото. Между тях лежеше поднос, на който се бяха побрали чаши, блюдо с плодове, маслини, чиния със сирена. До тях на пода стоеше бутилка с шампанско. Те пиеха, бърбеха и се обичаха.

ГЛАВА 18

ДОЗНАНИЕ

Понеделник сутринта в РУВД на Източния административен окръг започна необичайно. Рябой беше в приповдигнато настроение, което изобщо не отговаряше на обикновено мрачното лице на подполковника, а още повече в понеделниците след тежко прекараните почивни дни. Но в този ден Рябой оглеждаше подчинените си с любовен поглед на баща командир, като по-дълго го спираше на Щеглов.

— Е, какво, другари! Когато искаме — можем да работим! Мисля, че вече всички сте чули за успешната операция по задържането и обезвреждането на опасния престъпник, която проведеха капитан Щеглов и майор Зайко. Бдителността и зоркото око на криминалиста позволиха на Щеглов да види в приличния господин килър изпечен бандит рецидивист! Щеглов влезе в единоборство с него и победи. Престъпникът, който пет минути преди това беше убил човек с пистолет ТТ, сам падна под тежката наказваща ръка на закона — пееше подполковникът. — Както ми съобщиха в министерството, убитият килър и убитият от него убит... — подполковникът се запъна и се разкашля — накратко казано, „пръстите“ и на двамата клиенти се пазят в картотеката на МВР. Знаете ли кого обезвреди нашият Щеглов? Един от членовете на малишевската престъпна групировка, която преди десет години държеше в страх целия Питер! И не просто член на групировката, ами дясната ръка на самия Малишев! Този деец, с прякор Степаджията, десет години се е криел от правосъдието. Даже е променил външността си! Но крушката винаги си има опашка! Ще помоля без глупави усмивчици. И ето че справедливата ръка на закона на лицето на капитан Щеглов го застигна! В смисъл — престъпника!

Подчинените, седящи в плътни редици в тесния кабинет на Рябой, душеха с носове. Подполковникът съвсем явно понамирисваше на коняк. Всъщност на коняк миришеха и Щеглов, и Зайко.

— Знаете ли, тази сутрин ме поздрави самият генерал Семочкин, нашият общ началник. Това е приятно. Аз поканих преди оперативката Шчеглов и Зайко при себе си. И вече ги поздравих от името на генерала.

— Усеца се — чу се реплика от по-задните редове.

— Не разбрах?! — намуси се Рябой.

— А какъв е сега този Степаджия? Какъв е станал в цивилния живот?

— Засега не е ясно. Той нямаше в себе си никакви документи.

— А кой е вторият? Когото онзи е застрелял?

— Вторият е опознат. Имаше документи. Тоест обратното. Накратко казано, това е бивш сътрудник на питерския РУОП, свързан с престъпниците. Наливал им информация. Лежал в затвора. Пуснали го. И намерил смъртта си — обрисова накратко ситуацията Рябой. — Шчеглов и Зайко, станете! Нека младата смяна ви види.

Младата смяна в лицето на дознателката Морозова мигаше с очи по посока на Шчеглов.

— Капитан Шчеглов! Изказвам ви благодарност за проявената бдителност и смелост при изпълнение на служебния дълг. И на вас, майор Зайко. И двамата ще получите премии.

— В какъв размер? — поинтересува се мълчалият до този момент криминалист Янушко.

— Това после, ще се уточни допълнително.

Шчеглов погледна към верния си приятел Янушко, намигна му в смисъл че всичко, получено във вид на премии, ще изпият заедно. Глупавата и вече омразна Морозова той не удостои дори и с поглед.

Рано сутринта в понеделник Марат Литвинов беше в моргата на болницата, където вечерта бе докаран трупът на Дмитрий Круглов. Той отиде направо при началника на заведението. Представителната външност, визитната картичка, на която беше обозначено, че нейният притежател, освен че заема доста значителна длъжност, още е и лауреат на някаква премия и член-кореспондент на някаква неизвестна академия, направиха необходимото впечатление. А още по-голямо впечатление направи пликът, непринудено и даже чаровно предложен на началника на моргата. На тялото беше направена аутопсия без ред (а

чакането там си бе доста дълго), заключението за причината на смъртта бе предадено в ръцете на господин Литвинов, който имаше толкова пряко участие в обърканата съдба на починалия.

Всички необходими документи бяха набавени в течение на един-единствен ден — понеделник. След което Литвинов замина в градския крематориум, където се разпореждаше негов бивш състудент.

Там също не мина без плик плюс леки четки и спомени за младостта.

Във вторник сутринта тялото на Дмитрий Круглов беше кремирано.

Все пак навремето бе избрал правилната професия! Сега можеше и да си почине. Имаше на разположение повече от едно денонощие. До утре беше свободен от работата и жената!

Напред, при Зоя Дмитриевна, при Зайо!

Все пак понякога животът се подрежда много странно. Те учеха заедно, в един курс. Явно си бяха симпатични един на друг. Но нещата стигаха дотам. Зоя е жена с големи амбиции. За какво ѝ е Марат, студентът от Тамбов? Тя самата бе дошла от провинцията, за да покори столицата. Столицата, а не Тамбов. Той го разбираше. Целият курс наблюдаваше с интерес как Зоенка омагьосва недостъпния Нестеров. Заклет ерген. Хващаха се на бас, правеха залагания. И накрая какво? Хвана го. Тури му халката. Марат ѝ ръкопляскаше наум. След това и самият той сви гнездо на „Староконюшена“. Разбира се, Марина изобщо не бе добра партия, но за онези времена — съвсем подходяща. Единствена дъщеря на престарели родители интелегенти. Докато родителите ѝ бяха живи, се налагаше да бъде внимателен. Естествено, и тогава изневеряваше на жена си, как иначе да живееш като затворник? Но това бяха дребни изневери, набързо, много тайно. Затова пък след смъртта им той си позволи истински роман. Защото онова, което не забелязваше влюбената като разгонена котка жена, задължително щеше да забележи тъщата.

Всичко започна в ресторанта, където се срещнаха за пръв път след завършването на института. Те седнаха един до друг, бърбеха и Зоя направо го омагьоса със своите зелени очи и напирашото в нея желание. Без да обръща внимание на присъствието на мъжа си в компанията, тя предложи да се усамотят. И къде? В мъжката тоалетна! Не, няма друга жена като тази дяволица! Това беше вълшебно: в

заклучената тоалетна, тя — върху него, като ездачка, пръхтяща с ноздри, отмятаща червеникавите си къдрици от влажното чело... Това беше прекрасно, но завърши ужасно. Тъй като мъжът на Зоя, техният бивш преподавател Нестеров, ги хвана точно там.

На него, на Литвинов, тогава му се наложи буквално да избяга от кенефа. Беше невъзможно да се върне на масата, сякаш нищо не се е случило... И трябва да си признае, че тогава силно се изплаши. Изплаши се от отмъщението на Нестеров. Тогава той, Марат, беше почти никой. Тепърва се гласеше за длъжността заместник-директор. И страшно, ама страшно се страхуваше от скандал. Още повече че след тази случка се разчу за развода на Нестеров и жена му.

Но Нестеров не предприе никакви наказателни акции срещу него. Той изобщо се държеше с Литвинов така, сякаш нищо не се беше случило. И това бе още по-лошо. Дотолкова ли го презираше, че не искаше даже да се занимава с него? Дали беше толкова благороден, че не искаше да си отмъсти? След време страхът изчезна и остана само омразата. Защото най-много ненавиждаме онези, които са по-благородни от нас.

След няколко месеца Зоя сама му се обади. Каза сякаш на шега, че щом той, Марат, е виновен за развалянето на семейството ѝ, сега трябва да прикрие амбразурата със собственото си тяло. И ето че той я прикрива вече пет години. И го прави с удоволствие. Те са от една кръвна група: той и Зоя. От едно племе са. И е дошло времето тайното да стане явно. Всичко тайно да е явно за всички.

Но за целта трябваше да се премахнат двама души, които им пречеха: Нестеров и Марина.

В понеделник сутринта Турецки още с влизането в кабинета си се обади в службата на Литвинов.

— Добър ден, аз съм Турецки от Главната прокуратура. Свържете ме с Марат Игоревич.

— Марат Игоревич днес го няма и няма да идва — докладва секретарката.

— Така ли? Ами утре?

— И утре няма да го има. Марат Игоревич си взе три дни неплатена отпуска.

— Да не се е случило нещо?

— Да, някакво нещастие. Някой е умрял. Той се занимава с погребението.

— Някой от близките? От семейството?

— Не, не е от семейството. Но аз не знам подробности. Обадете се в четвъртък.

Турецки благодари и остави слушалката. Обади се в дома му. В Литвинови никой не вдигаше телефона.

Тъй-тъй-тъй. Кой ли е умрял при тях?

Неговите мисли по този повод бяха прекъснати от телефонно позвъняване. Обаждаше се Безухов от сградата на следственото управление, тоест от улица „Благовещенска“.

— Александър Борисович! Имаме данни във връзка с Круглов. Оттам, от районния център, се обади началникът на местната милиция.

— Е? Казвай бързо! — Турецки от време на време се дразнеше от прекалената стриктност на Кирил. — Какви са сведенията?

— Круглов го няма в Звоница. И не е бил. Не е ходил там, макар че се е канил да го направи. Дядото, при когото Круглов живеел всяка година, съобщи, че Круглов е написал в писмото си, че ще дойде, както обикновено, през септември. А по-точно, на четиринадесети септември. Но не е отишъл.

— А кога е написано писмото?

— През юли. Московският печат е от втори юли, а пък там, в местната поща, е отбелязано осми юли.

— Добре. Браво.

Макар и стриктен, но работи внимателно и подробно, за кой ли път си отбеляза Александър.

Някой почука на вратата. Влезе млад мъж с папка в ръка.

— Кирил, ще ти се обадя по-късно. Какво е това? — попита той влезлия.

— Разпечатка с телефонните разговори на Литвинов и Нестеров. През почивните дни.

— Има ли нещо интересно?

— Според мен нищо. При Литвинови — вилни работи, гости, пазаруване. Вторият фигурант изобщо е почти на нула.

Отново зазвъня телефонът.

— Добре, благодаря ти, Валера.

Турецки взе протегнатата папка и едновременно с тона вдигна слушалката на телефона.

— Саня, аз съм! — избуча Грязнов. — Намерихме адреса на Акопов, прякор Степаджията, пак той — Танцьора. Обадохме се у тях. Жена му казва, че бил изчезнал.

— Как така изчезнал? Кога?

— Вчера сутринта тръгнал на работа...

— Почакай. Вчера беше неделя.

— Да. Тя каза, че той често работи през почивните дни. Та значи... Заминал сутринта и повече не се върнал.

— И това ли е всичко? Може да е останал при някого?

— Тя казва, че това не било характерно за него. Пригответи заповед за обиск и хайде да мърдаме натам. Трябва да пратим някого и в работата му. Адресът на офиса му е...

— Добре! В офиса ще отиде Девин, а ние с теб ще отидем в дома му — отговори Турецки, прибирайки папката с разпечатките в сейфа.

Вратата на апартамента им отвори висока млада жена със стърчащо напред коремче.

— Вие ли сте съпругата на Евгений Леонидович Акопов? — попита Грязнов. — Аз съм от МУР. Казвам се Грязнов. Ето удостоверението ми. А това е Александър Борисович Турецки от Главна прокуратура.

Очите на жената се разшириха.

— Да не се е случило нещо с Женя? — едва промълви тя.

— Разрешете ни да влезем — каза вместо отговор Турецки.

— Заповядайте. — Жената се отдръпна, за да им направи място да минат.

Те влязоха в стаята, оглеждайки скъпото обзавеждане. И на двамата им беше ясно, че господин Акопов не е беден и може да си позволи и скъпо обзавеждане, и хубава млада жена.

— Ако позволите, ние ще седнем.

— Разбира се. Заповядайте, ето тук, на масата.

Мъжете седнаха. Турецки извади диктофон. Жената седна на един стол, прегръщайки коремчето си, сякаш притискаше до себе си още невидимото дете.

— Моля ви, представете се — каза Турецки.

— Татяна Андреевна Акопова. Какво се е случило? Нещо с Евгений? Аз цяла нощ не съм спала. Знаете ли нещо за него?

— Тъкмо затова сме дошли, за да изясним къде би могъл да изчезне мъжът ви. Това на раклата сватбената ви снимка ли е?

— Да.

В дървената рамка сияеше усмивката на нагиздената булка, хванала под ръка чаровен чернокос господин, с красиво, добре гледано лице. Младоженецът, както е прието, беше в строг черен костюм. Той едва стигаше до рамото на младоженката.

— Татяна Андреевна, аз разследвам дело за убийство. Мъжът ви...

— Женя са го убили? — изкрещя жената.

— Не, това е друго убийство. Мъжът ви ни интересува като възможен свидетел или...

— Убили са го като свидетел?

— Успокойте се, не съм казал нищо подобно. Сега ще включа диктофона. Моите въпроси и вашите отговори ще бъдат записани. Това е официално даване на показания. Трябва да знаете, че според действащото законодателство...

Изговаряйки задължителния текст, Турецки натисна копчето.

— Татяна Андреевна, кажете, моля ви, кога излезе от дома ви вашият мъж, Евгений Леонидович Акопов, преди да изчезне?

— Вчера. Около девет сутринта.

— Къде отиде?

— На работа.

— Той работи и през почивните дни?

— Да. Доста често. Евгений притежава верига от магазини „Компютърен рай“. През почивните дни търговията е най-активна. И той смята за необходимо, както се изразява, „да държи ръката си върху пулса“.

— Той казал ли ви е, че ще се забави? Имаше ли някакви планове за вечерта?

— Обади ми се от работата и каза, че ще се върне вкъщи към девет вечерта. Но не се върна. Не знам защо, но не беше си взел джиесема. Обадох се в работата му. Охраната ми каза, че Евгений Леонидович си е тръгнал в седем и тридесет вечерта. Не си взел колата. Казал, че иска да се разходи.

— Къде и защо, не е ли споменавал?

— Не, разбира се. Защо му е да споделя с охраната.

— А на вас?

— И на мен не ми е казал нищо такова. Аз обаче чух, че иска да се види с някого.

— Така ли? Разкажете за това по-подробно.

— Това стана сутринта същия ден, тоест вчера. Женя беше в кухнята, а аз тъкмо ставах. И чух, че той говори по телефона. И се кани да се срещне с някого вечерта, към осем.

— С кого? Не нарече ли събеседника си по име?

— Не.

— А вие не сте ли го питали за това?

— Аз само го попитах кога ще се върне. И той каза, че вечерта има служебна среща, но тя няма да продължи дълго. Така че към девет часа се канеше да се прибере. А с кого точно е имал среща?... Не, не съм питала. При нас това не е прието. Аз не се бъркам в неговите работи. Господи, тази нощ звънях във всички болници... В „Справки за нещастни случаи“... Тази нощ едва не полудях.

— Вашият мъж има ли роднини, при които евентуално би могъл да отиде?

— Не. Женя е изгубил всичките си роднини.

— Кога?

— Не знам.

— Ама как така? Ако те са починали, значи трябва да има гробове. Които трябва да се наглеждат. Не ви ли се струва логично?

— Това са негови гробове. И си е негова работа.

— Отдавна ли сте омъжена?

— Трета година.

— А как се запознахте?

— Аз работех като манекенка в модната къща на Заклунни. Женя идваше там на дефилета. И се запозна с мен. След два месеца се оженихме.

— А знаете ли нещо за миналия живот на мъжа ви?

— В какъв смисъл?

— Къде е израсъл, къде е роден, къде е учил, с какво се е занимавал. Обикновени работи, които съпрузите винаги знаят един за друг.

Жената сведе очи.

— Опитвах се да го разпитвам за миналото му още преди женитбата ни. Той каза, че това е забранена тема. И ако искам да си имаме уважението, да не си пъхам носа там.

— Това нормално ли ви се стори?

Татяна вдигна очи към Турецки.

— А кое изобщо е нормално в нашия живот? Да живееш с минималната заплата на даскалица като майка ми — това ли е нормално? Да си лягаш с всеки козел, защото от него зависи кариерата ти на подиума — и това ли е нормално? Човекът ми предложи брак. Той е богат, не е стиснат, обича ме. Какво още? Какво ме засяга неговото минало?

— Наистина — въздъхна Турецки. — Тогава да поговорим за настоящето. Татяна Андреевна, какво прави мъжът ви на дванадесети септември? Това е четвъртък. Как прекара сутринта. Вие казахте, че той излизал от къщи около девет. А онази сутрин?

— Не си спомням...

— Постарайте се да си спомните.

Татяна се замисли:

— Според мен всичко си беше както винаги. В девет без десет идва да го вземе шофьорът. Ако е излязъл по-рано, шофьорът сигурно си спомня по-добре.

Грязнов се спогледа с Турецки и отиде в кухнята, откъдето се свърза по джиесема с Левин.

— Олег, попитай шофьора на Акопов кога е минал да го вземе за работа на дванадесети. По кое време. И какво става при теб? Как са нещата?

— Засега нищо. В дневника за дванадесети са били планирани ред срещи. Първата — в десет сутринта. Всички срещи са се състояли. Проведохме разпит. Секретарката каза, че тези дни му се е обадил някакъв мъж и Акопов сякаш е реагирал на това позвъняване много нервно.

— Аха! Разпитай за всичко с подробности.

— Без вас, Вячеслав Иванович, изобщо нямаше да се сетя — изръмжа Левин.

— Добре де, не се ядосвай. Разпитай шофьора.

— Слушам, другарю генерал!

— И не ми мрънкай!

Грязнов се върна в стаята.

— Вие изпращате ли мъжа си на работа? — попита Турецки.

— Различно. По някой път се стяга сам. Понякога не ми е добре, той ме съжالياва.

— А този ден изпращахте ли го?

— Не си спомням.

— Добре. А на деветнадесети август? Това е понеделник.

— Бяхме на вилата. Аз прекарах цялото лято на вилата. Женя идваше там след работа. Но точно на деветнадесети... Не си спомням! — жалостиво изпищя жената. — Защо ме измъчвате? Аз и така не съм на себе си!

— Един момент! — намеси се Грязнов. — Вие сама се измъчвате, Татьяна Андреевна! Заровили сте чаровната си главичка в пясъка: не искам нищо да знам! А животът навсякъде ще те намери. Ето, мъжът ви изчезна, може да е заминал при някого. При майка си, при сестра си?

— Не би го направил.

— А откъде знаете какво би направил?

Турецки правеше някакви знаци на Грязнов, като се опитваше да спре приятеля си. Сочеше с очи към корема на Татьяна Андреевна. Но онзи вече беше набрал скорост.

— Вие знаете ли, че в миналото си мъжът ви е бил член на една от най-големите престъпни групировки?

— Не, не съм го знаела... И какво от това? Нали това е в миналото! Щом е на свобода, значи няма в какво да го обвинят, нали така? — разпалено извика Татьяна.

Грязнов се обърка, разроши косата си.

— Да... какво съм тръгнал и аз? С кого и за какво? Да се омъжиш за бандит е все едно да улучиш шестица от тотото. За това мечтае всяка... манекенка...

— Да! Представете си! Защото те могат да издържат достойно жените си! А не така, както...

Тя хвърли към Грязнов презрителен поглед.

— По принцип аз не съм женен — отговори обърканият от този отпор Слава.

— Нищо чудно — изкриви устни Акопова.

— Ние много се отвлякохме от темата — прекъсна двубоя Турецки.

Той отново включи предвидливо изключения диктофон.

— Татяна Андреевна, може би съседите ще потвърдят присъствието на гражданина Акопов във вилата на осемнадесети и деветнадесети август?

— Ами по принцип ние живеем много усамотено. Но може съседите да са видели колата ни. Макар че излиза, че това е било преди месец, даже повече. Аз не мисля...

— Все пак ни кажете адреса на вилата.

— Това е по Рубльовското шосе...

Хубаво местенце, отбеляза си Турецки.

— Още ще ви помоля да намерите снимка на мъжа ви. Най-добре, ако е любителска. Не с делови костюм, а със спортни дрехи. С дънки, нещо такова...

— Убили ли са го все пак?! — жената го каза с почти утвърдителен тон и отново се хвана за корема.

— Успокойте се! Нали вече ви казах, че нямаме такива данни. Моля ви, намерете снимка.

Татяна свали от лавицата два-три албума, подаде ги на Турецки, взе шала, уви се в него и се сви на стола. Докато Александър изучаваше снимките в семейните албуми, Грязнов отново се свърза с Левин.

— Какво става там?

— Шофьорът даде показания, че на дванадесети е минал да вземе шефа си, тоест Акопов, в девет без десет, както обикновено. А предния ден, на единадесети, са сновали заедно по фирмените магазини до осемнадесет и тридесет. След това Акопов е пуснал шофьора си, като казал, че има среща.

— Аха! Значи някъде около двадесет часа напълно е можел да се намира на улица „Строителна“, до блока на Климович — помисли си на глас Слава.

— Възможно е — отзова се невъзмутимият Левин.

Най-накрая Турецки избра подходяща снимка. На нея Евгений Леонидович, наричан още Танцъора и Степадгията, беше с дънки и избеляла черна тениска на фона на собствения си вилен имот. Направо

да ти се прииска веднага да занесеш снимката за опознаване от Лисовска.

Какво пък, ксерокопието на снимката на Круглов от личното му дело от местоработата и любителската снимка на Акопов ще бъдат предадени на старшия оперативник Колобов, който с невероятен служебен хъс курираше гражданката Лисовска.

— Татяна Андреевна, разговорът ни приключи. Сега ще проведем тук обиск. Ето заповедта, вижте я. — Турецки протегна лист хартия.

Докато Татяна, седейки на стола, държеше с треперещи ръце хартията и се опитваше да прочете текста, придружен от необходимите подписи и печати, Грязнов махна с ръка на бойците си, които скучаеха в служебния микробус под прозорците на апартамента на Акопов. Набързо намериха и свидетели в лицето на портиера и чистачката на стълбищата. Четиримата муровци и свидетелите влязоха в апартамента. Веднага стана шумно и даже някак си тясно.

— Татяна Андреевна! Моля ви, не се притеснявайте, за съжаление това е необходима процедура — опита се да успокои жената Александър. — Обадете се на майка си или на някоя приятелка. Нека да дойде някой да ви подкрепя.

— За да гледат как във вещите ни се рови... милицията?

— По принцип този живот не сме ви го измислили ние. Сама сте си го избрали. И трябва допълнително да ви натъжа: когато приключи обискът, тук ще остане един от нашите хора. За съжаление така трябва. Всъщност дори ще бъде по-добре както за вас, така и за бъдещото ви дете тук с вас да има някой.

Жената вдигна очи към Турецки:

— Това сериозно ли го казахте? Нима мислите, че милиционерската охрана е най-доброто нещо за една бременна жена?

— Аз още веднъж ви...

— Добре. Стига. За мен най-важното е да разбера час по-скоро какво се е случило с бащата на детето ми. Къде е той и какво става с него, разбирате ли?

— Разбирам. Веднага щом научим нещо, ще ви позвъня.

— Благодаря.

Двамата с Грязнов седяха на задната седалка на служебния мерцедес.

— Първо ще закараме Александър Борисович на „Солянка“, а след това — в МУР — даде команда на шофьора Слава.

В джоба на Турецки звънна джиесемът.

— Да?

— Здравсти! Аз съм! — чу се високо момичешко гласче. Толкова високо и звънливо, че Вячеслав чак се отдръпна и се загледа през прозореца. — Събудих се! Как вървят работите при теб?

— Ще ти се обадя по-късно — сухо отговори Турецки и изключи телефона.

Само това му липсваше! Тя сега какво, ще му звъни на всеки час и ще дава отчет какво е направила за изминалото време? Но звънливото гласче все пак стопли сърцето му. Лошо направих, че й дадох номера на джиесема си. Че кой пък трябваше да й дам? В служебния кабинет? Или вкъщи? Никой, отговори вътрешният глас. Но след вчерашния ден той трябваше да й остави някакъв телефон за връзка. Как иначе? Иначе какво излиза, направил си кефа и си отишъл?

Вячеслав мълчеше, демонстративно гледайки през прозореца. Турецки небрежно прибра телефона в джоба, показвайки, че позвъняването е нещо между другото, глупости. Направо му се е сторило.

— Напразно, Слава, толкова силно я притисна. Все пак е бременна жена — укори приятеля си Александър.

— Нея ще я притиснеш друг път! Озьби се като вълчица. Бременна била. Хич не я съжалявай. Може би тя най-много от всичко иска да е вдовица.

— Ето така, сред игри и шеги, се раждат нови версии. Акопов убил Климович, след което бил ликвидиран от собствената си жена, влязла в сговор с Нестеров.

— По повод на Нестеров не бих си правил шегички. Нашият Танцьор все пак някъде се е покрил. Не го е сгазила кола, жена му вече е проверила. Бандитски куршум да го е улучил — едва ли — разсъждаваше Вячеслав, без да подозира колко близо е всъщност до истината. — Може би твоят Нестеров го е ликвидирал? Както знаем, изпълнителите ги премахват. При всички случаи не открихме нищо, което да изключва Акопов от ролята на изпълнител на престъпленията. Напълно е можел рано сутринта на дванадесети септември да мине през улица „Строителна“. Взривът е избухнал в осем часа сутринта.

Така че в осем и половина Танцъора, след като си хване такси, е можел да си бъде вкъщи. И да излезе при шофьора си с делови костюм и вратовръзка. Момчетата сега ще направят там обиск и току-виж, открият и пластичен експлозив. Така че, Саня, вземи да натиснеш твоя доктор. А аз ще се заема с издирването на Танцъора. Може пък да изплува отнякъде някакъв труп. Едва ли ще стане толкова бързо, но все пак...

— Не знам, не знам... Ти видя ли на снимката мутрата му?

— Хубаво го е прекроил твоят доктор, няма какво да се каже.

— Работата не е в това. Обърна ли внимание на погледа му? Аз прегледах два албума. Той навсякъде гледа еднакво: с поглед на властен, сигурен в себе си човек. Не ми прилича на изпълнител на чужда воля.

— Добре, ти първо поговори с твоя професор, а след това ще продължим дискусията.

ГЛАВА 19

ИЗПОВЕД

Турецки слезе до сградата на клиника „Възраждане“ и влезе вътре.

Професор Нестеров провеждаше съвещание с ръководителите на филиалите на клиниката, както съобщи Изабела Юриевна.

— Това задълго ли е? — мрачно попита Турецки.

— Току-що започнаха. Мисля, че ще продължи не по-малко от час.

— В такъв случай ще ви се наложи да влезете в кабинета на професора и да му докладвате за моето идване. Ще трябва да прекъсне съвещанието.

— Но... Вие не сте си записали час при него за днес — опита се да възрази секретарката.

— Вие разбирате ли с кого говорите? — с леден тон се осведоми Турецки. — Пред вас е старши следовател по особено важни дела от Главна прокуратура.

— Да, да, извинете... Аз просто не знам как по-добре да съобщя на Анатолий Иванович...

— Кажете му, че ако сега не ме приеме, след половин час тук ще пристигне служебна кола, която ще го закара на работното ми място. Ако така ще му бъде по-удобно — моля.

Изабела Юриевна пребледня и без да поглежда към Александър, влезе в кабинета на шефа си.

След около пет минути вратата на кабинета се отвори, от нея започнаха да излизат хора в бели халати, които хвърляха към Турецки, меко казано, недружелюбни погледи.

Когато потокът свърши, Александър влезе вътре и затвори плътно вратата зад гърба си.

Нестеров стоеше до бюрото намусен и червен като сварен рак, гледайки към Турецки изпод вежди.

— Здравейте, Анатолий Иванович — спокойно каза Александър.

— Това да не е някакъв нов метод на работа с клиента: опозоряване пред подчинените му? — процеди вместо поздрав Нестеров.

— Спокойно, Анатолий Иванович. Не сме във фризьорския салон и вие за мен не сте клиент, а следствен. Аз съм дошъл не да пия чай, а да си свърша работата. Съжалявам, че работното ни време съвпада. За да не си го губим, предлагам да започнем. Дошъл съм, за да проведе официален разпит. Със запис на диктофон. Седнете, моля ви.

Саша седна пръв, без да чака покана, посочвайки на Нестеров мястото срещу себе си. Онзи седна, гледайки мрачно Турецки с острите си очи и слушайки как следователят изрежда някакви членове от НПК. Тези подробности минаваха покрай ушите му.

Турецки извади от чантата си две снимки и ги сложи пред Нестеров.

— Анатолий Иванович, познавате ли хората от тези снимки?

Нестеров побутна снимките към себе си, сложи очила. Саша внимателно го наблюдаваше. Снимката на Круглов професорът отмени доста бързо. И заби очи във втората снимка. След това ги вдигна към Турецки. Лицето му беше преbledняло.

„Ето, сега пак ще вземе да получи сърдечен пристъп — и край с разпита“ — ядосано си помисли Александър.

— Повтарям въпроса: познавате ли хората на тези снимки? Напомням ви, че сте предупреден за отговорността при даване на неверни показания.

— Този човек никога не съм го виждал — отговори Нестеров с равен глас, посочвайки отместената снимка, — а този едно време съм го оперирал. Но не мога да кажа, че го познавам.

— Кога е било това?

— Това беше... — той се замисли — преди десетина години.

— Как се казва?

— Не му знам името. Представи ми се като Танцъора.

— Моля ви, разкажете ми за този човек по-подробно.

— По-подробно? Деветдесет и трета година. Аз бях пластичен хирург, ръководех частна клиника. И при мен дойде пациент.

— Но за него е трябвало да бъде отворен картон, нали така? С име, фамилия.

— Вместо картон към мен бе насочено оръжие. С него имаше още двама. Охрана. Оперирах го под дулото на пистолета. Вие изобщо спомняте ли си деветдесет и трета година?

— Спомням си я. Но въпросите ги задавам аз. И какво, този Танцър нищо ли не ви е разказвал за себе си?

— Не. То и така беше ясно, че е бандит.

— А защо той се обърна точно към вас?

— Този въпрос го задайте не на мен, а на него. Сигурно защото бях добър хирург.

— А може би защото в криминалните среди ви се е носела славата на човек, който помага на бандити?

— Не знам. Нямам вземане-даване с криминалните среди. При мен идваха пациенти и си плащаха. Аз ги оперирах. Това е всичко.

— Всичко? А след операцията Танцъра не е ли продължил познанството си с вас?

— Идвал е вкъщи. Веднъж.

— Вие ли го поканихте?

— Не. Такива хора не чакат покана. Поискал да дойде и дошъл. С бутилки и цветя. Реши да ми се отблагодари.

— А след това? Не продължи ли познанството си с вас?

— Не сме продължили познанството си.

— Не ви ли е поздравявал по случай някакви празници? Рождения ви ден например.

— Не, нямаше нищо такова. Вие надценявате степента на благодарност от страна на пациентите. При добри резултати след лечението те бързо забравят своите лекари.

— Но бившата ви съпруга, Зоя Дмитриевна Руденко, каза, че Танцъра като минимум в течение на следващите пет години ви е изпращал за рождения ден подаръци и визитни картички за връзка.

— Ах, Зоя Дмитриевна... Тя е голям майстор на мистерии. — Нестеров криво се усмихна.

— Тоест вие отричате всякаква връзка с човек с прякор Танцъра?

— Отричам.

— А какво правихте вчера в осем часа вечерта?

— Вчера? Бях си вкъщи. Гледах телевизия.

— Някой може ли да потвърди това?

Нестеров замълча, гледайки повърхността на бюрото.

— Не, никой не може да го потвърди.

— А какви бяха взаимоотношенията ви с Вадим Яковлевич Климович?

— Пак същата история. Нали миналия път говорихме за това. Какво е това, някакъв начин да ме измъчвате, като задавате едни и същи въпроси?

— Моля ви да ми отговорите.

— Нямах никакви взаимоотношения със загиналия. С него се срещах веднъж или два пъти на година по конференции и симпозиуми. Обикновен човек. Напълно приличен чиновник.

— Но нали тъкмо Лицензионната палата е отнела лиценза ви, тоест забранила ви е да работите. Сигурно това не ви е харесало.

— Малко ли неща не ми харесват? Може би не ми харесва нашият министър-председател, и какво от това? Ако с него, не дай си боже, се случи нещо, пак ли аз ще бъда виновен?

— Да се върнем към Климович.

— Климович направи онова, което трябваше да направи. Бяха пристигнали документи от Контролния институт за въвеждането на нови системи за контрол на нашия препарат. За това, че тези контролни изследвания не са проведени. Тоест че Контролният институт, а всъщност Литвинов, не разрешава прилагането на препарата върху хора. Естествено, Климович оттегли лиценза. На негово място и аз щях да постъпя по същия начин. Той беше задължен, пък и не можеше да разбере същността на претенциите на Литвинов.

— Анатолий Иванович, доколкото си спомням, при първия ни разговор казахте, че нямате лични причини за вражда с господин Литвинов.

— Казах.

— И сте готов да го повторите?

— Да.

— Бившата ви съпруга твърди, че преди няколко години сте я ревнували от Литвинов. Според нейните думи господин Литвинов е виновен за разпадането на семейството ви. Нима това не е личен мотив за вражда?

Нестеров мълчеше и ако можеше, щеше да пробие бюрото с поглед. Мускулите на бузите му играеха.

— Така си и знаех, че те ще ви подхвърлят този мотив.

— Кои те?

— Литвинов. Зоя. Някой от тях. Или и двамата.

— Те имат ли връзка?

— Нямам представа.

— Нима? А защо не ми разказахте за развода си при първата ни среща? И за ролята на Литвинов в цялата тази история?

Нестеров изведнъж се изправи, заради което започна да изглежда на Турецки направо огромен. Острите му очи направо се забиха в очите на Турецки.

— Слушайте, вие! Един нормален мъж никога няма да тръгне да обсъжда с други хора своите взаимоотношения с дадена жена. И най-вече с бившата си жена. Нима не го разбирате? А те, защото ме познават, разбират, че няма да тръгна да разказвам за своя несполучлив брак. Това е пресметнато много точно: да ви подхвърлят като мотив моята ревност. А вие сте се хванали.

— Вижте какво. Не сме на пазара. Аз нито продавам, нито купувам. Разследвам убийство. Вие какво, не разбирате ли, че можете да се озовете на топло? За десетина години. Че ще бъдете опозорен. И ако излезете, ще е, когато сте самотен, скапан старец. И работата не е само във вас. Без вас клиниката ви ще я разпарчетосат и ще мине в чужди ръце. Може би същите онези Литвинови. Нали вие отговаряте не само за себе си, но и за своите хора! Затова предлагам да отхвърлим тези „гордост и предразсъдъци“. Моля ви да ми разкажете за вашия брак със Зоя Дмитриевна!

Изглежда, Турецки най-сетне бе успял да засегне някаква струна в сърцето на професора. Той помълча няколко секунди и след това заговори:

— Нашият брак... Това е неуспешен опит за любов на човек в напреднала възраст, който не е хубавец, при това обсебен от професията си, към младо момиче, което не отговаряше с взаимност на мъжа си. Аз я обичах, но тя мен не. Трябваше да забележа това преди брака, но Зоя успя да приспи моята бдителност на стар ерген.

— Ревнувахте ли я? Правехте ли й скандали?

— Аз със сигурност ревнувах. Скандали? Отначало се опитах да си изясняваме взаимоотношенията, ако това може да бъде наречено скандали. За мен това бе болка, кървяща рана, която доста често

посипваха със сол. Но доста бързо разбрах, че няма да мога да спечеля любовта ѝ. Точно тя беше спечелила всичко, което ѝ трябваше: московско жителство и положение в обществото. Статутът на жена на успял хирург. Аз като мъж не бях включен в списъка на нейните ценности. За щастие имах и имам любима работа. А това ме спасява от много лични драми. Единственото, за което я помолих, беше да спази правилата на приличието. Защото това на нищо не прилича: да гледаш как жена ти се хвърля на врата на всеки малко или повече засукан господин при всеки удобен, а най-често неудобен случай.

— Така ли стана в ресторанта? С Литвинов?

— Тя и това ли е разказала?

Нестеров замълча. Отново заиграха мускулите на бузите му.

— Та какво е станало в ресторанта преди пет години?

— Литвинов беше заключителният акорд. Хванах ги в мъжката тоалетна. Правеха любов.

— Те вече имаха ли роман помежду си? — попита Турецки, колкото изобщо нещо да каже. Информацията впечатляваше.

— Нямам представа. Най-вероятно не. Поне преди това. А след това — не знам. Аз просто реших, че ми стига толкова. Разбирате ли? Търпях нейната разхайтеност доста години. Сигурно все пак много съм я обичал. Не мога да си го обясня по друг начин. Нали съществува самоуважение, самолюбие... Но ето че настъпи момент, в който, все едно че от очите ми падна някакво перде, завеса, каквото щете. И зад тази завеса — празна, гола сцена, с мръсни кулиси. Край. Аз си тръгнах от театъра, наречен „Зоя Руденко“.

— И се разделихте?

— Ами да. Тя искаше аз да си изляза направо на улицата. И да ѝ оставя апартамента на родителите си. Но аз нямах друго жилище. Наложих се да разменим това.

— Сега къде живеете?

— На „Полежаевска“. В съвсем приличен едностаен апартамент.

— Отричате ли, че сте заплашвали Литвинов?

— Нали вече го обсъждахме. Аз казах, че ще го изтрия от лицето на земята. Ако това може да бъде възприето буквално, значи съм го заплашвал.

— Разкажете ми по-подробно къде и кога е станало това.

— Стана преди два месеца, когато по негова препоръка ни забраниха да работим. Нали вече ви разказах.

— Повторете ми го накратко още веднъж.

— Литвинов измисли нова система контролни тестове за проверка на препарата, който използваме в работата си. Това са абсолютно безсмислени тестове. И неизпълними. Аз отидох в луксозно ремонтирания кабинет на Литвинов и започнах да обяснявам на този разглезен господинчо, когото помня като студент с добри възможности, че цялата тази система за контрол е безсмислена. Той дословно ми отговори следното: „Ако ме бяхте включили в групата на авторите на вашия метод, ние с вас нямаше да си имаме никакви проблеми.“ Та така. Аз кипнах, казах, че това е груб шантаж. В отговор на което моят бивш ученик ми отговори: „Сега ни е дошло времето — на младите и груби. Или вашата клиника ще работи под моя патронаж, или изобщо няма да работи.“ Дума по дума. Тогава аз се развиках, че е мръсник и ще го изтрия от лицето на земята. И какво направи той? Извади от джоба си диктофон. Същия като вашия. И ми пусна направения запис. И аз чух на лентата собствения си глас, който крещеше, че ще изтрия Литвинов от лицето на земята. Това са неговите методи на борба! Но това мое избухване е само думи! Аз съм подготвил отчет за нашата дейност. Ще докладвам на министъра. Имам отзиви на водещи клиники в страната, където прилагат нашия препарат. Отзивите са блестящи! Ще приложа и мнението на истински специалисти, академици, които дават много скептични отзиви за измислената от Литвинов схема. Всичко това ще го сложа на масата! Точно с това ще изтрия Литвинов от лицето на земята!

— Защо не ми разкажете за това при първата ни среща?

— Не мислех, че трябва да преразказвам тези кавги.

— Тези кавги могат да ви струват свободата — въздъхна Турецки. — Добре, нека да се върнем на Зоя Дмитриевна. Заплашвали ли сте я? Биехте ли я? По време на съвместното ви съжителство или след това?

Нестеров погледна със съжаление към Турецки:

— Божичко, какви глупости! На вас самия ви е гадно да ми задават такива въпроси.

— Въпреки това ми отговорете.

— Нито веднъж не съм я пипнал с пръст. Да заплашва жена може само някой морален изрод. Не съм я заплашвал.

— Нали все пак Литвинов ви развали семейството — това е факт?

— Това е факт. Но вместо Литвинов можеше да бъде Петров или Сидоров. Минаха пет години. Зоя Дмитриевна ми е дълбоко безразлична. Не знам как живее и не искам да знам. И абсолютно не ме вълнува дали тя има, или няма роман с Литвинов. И за да сложа всички точки над „и“-тата, ще добавя следното: там, зад стената на кабинета, седи забележителна жена. Не е толкова млада като Зоя и не е толкова голяма хубавица. Но е тъкмо това, което ми трябва. Аз съм много доволен от личния си живот, разбирате ли?

Вратата на кабинета се отвори. На прага стоеше Изабела Юриевна.

— Аз мога да потвърдя, че вчера в осем часа вечерта Анатолий Иванович си беше вкъщи и гледаше телевизия! — със звънящ от сълзи глас каза тя.

— Тази жена има един недостатък: подслушва — каза Нестеров.

И по начина, по който се стопли лицето му от погледа към пухкавата, разплакана Изабела, Турецки разбра, че мотивът ревност отпада. Изобщо.

В джоба му звънна джиесемът. Турецки извади телефона и чу гласа на Вячеслав:

— Саня, какво става при теб?

— Приключвам.

— При нас има новини коя от коя по-интересни. Ние с теб сме като законните съпруги, всичко интересно го научаваме последни.

— Какво по-точно?

— Намерихме Танцъора?

— Сериозно? Къде?

— В моргата на Първа градска. Идвай.

Александър намери приятеля си в коридора на моргата. Грязнов пушеше и си говореше с пълен мъж с гумена престилка. Слава му махна с ръка: хайде, ела.

— Ами какво да кажа? Улучен е право в сърцето. Направо фантастично! И двата трупа са с куршуми в сърцето.

Първия са го гръмнали от упор, а втория от разстояние около дванадесет метра. И при нас лежат на съседни маси: убитият Сидорчук и убиецът. Също убит — разказваше дебелакът.

— Какво-какво? — не разбра Саша.

— Ей сега ще ти разкажа всичко — гърмеше Грязнов, докато водеше приятеля си по коридора.

— Ще гледате ли? — викна след тях дебелакът.

— Задължително. Ще дойдем след пет минути — отговори Грязнов.

Докато двамата се разхождаха по коридора, Грязнов разказа на Александър историята на последния ден от живота на гражданина Акопов — с прякор Степаджията, а също и Танцъора.

— Не, представяш ли си какво нещо е съдбата? Старши лейтенантът, на когото Степаджията дължи живота си, го намира след десет години. И започва да го шантажира. Секретарката каза, че Акопов много се нервирал след обаждането на някой си Сидорчук. Степаджията решава въпроса кардинално: убива шантажиста на пейка в Измайловския парк. Това е станало вчера в двадесет и няколко минути. И какво нататък? После той попада в ръцете на някакъв бдителен криминалист от най-близкото РУВД, който, докато се разхождал по алеята на същия парк, с рентгенов поглед пронизал внушаващото доверие господин и видял в джоба му оръжие. „Спри, кой си ти? Документите! Ах, в ръцете ви има пистолетче? И ние си имаме!“ Бум, бум, бум, много шум и край. Четири трупа до танка биха допълнили сутрешния пейзаж. В нашия случай са два.

— На тебе защо ти е толкова весело? Изобщо каква е тази странна история? Какъв е този бдителен криминалист?

— Ох, Саня, Москва е малък град. Вече всички всичко знаят и шепнешком си го преразказват един на друг.

Грязнов сподели с приятеля си историята за дуела заради невярната дознателка. Тя вече беше придобила широка известност в някои тесни кръгове. Не беше наясно само подполковник Рябой. Направо като законна съпруга.

Турецки я оцени по достойнство.

— Даа. Наистина шерше ла фам. Степаджията вече разпознаха ли го?

— Не. Скоро, ще докарат жена му. Вече вдовица. Е, ще отидем ли да погледнем?

— А какво стана при обиска?

— Зад една от картините, които, както ти забеляза, са закачени по стените на нашия Танцър, открихме сейф. Отворихме го. Там имаше „Берета“, „Макаров“, валута, бижута.

— А пластичен експлозив?

— Нито пластичен, нито тротил — в апартамента нямаше нищо взривоопасно. Уви. Тършувахме навсякъде.

Така, говорейки си, влязоха в залата.

— Насам! — повика ги дебелакът с престилката.

На две разположени една до друга маси лежаха двама: едър набит чичо с прошарена коса и строен господин (да-да, дори сега беше невъзможно да бъде наречен труп) със синьо-черни коси и лице, красиво като на някой италианец. Турецки с любопитство разглеждаше работата на доктор Нестеров. Интересно дали нарочно беше докарал на Танцъра чертите на „Кръстника“ на сицилианската мафия в изпълнението на Ал Пачино? За да намекне, така да се каже, за истинската професия на пациента си?

На лицето на убития наметнаха чаршаф, защото в залата влезе Татяна Акопова. Придружаваха я възрастна жена и сътрудник на МУР. Намиращите се наоколо патологоанатоми зарязаха работата си и всички като един насочиха погледи към високата млада хубавица с издадено напред коремче. Жените се приближиха до масата.

— Вячеслав Иванович! Това е гражданката Акопова и майка ѝ, гражданката Горовец. Дошли са за опознаване — докладва оперативният работник.

— Татяна Андреевна, можете ли да опознаете този мъж? — попита Грязнов.

Дебелакът дръпна чаршафа, двете жени извикаха и се вкопчиха една в друга.

— Да, това е Женя! — изхлипа Татяна.

— Това ли е вашият мъж Евгений Леонидович Акопов?

— Да.

— Гражданко Горовец, вие познавате ли този мъж?

— Това е зет ми, мъжът на Танечка. Господи, каква мъкааа — започна да вие жената.

ГЛАВА 20

НА ГОСТИ И У ДОМА

От моргата отидоха до „Петровка“. Вячеслав придума приятеля си да хапне и да си почине в неговата служба. Симпатичната секретарка на Грязнов засия срещу шефа си с прозрачни като горско поточе очи.

— Зиночка, ние със старши съветника сме гладни и заради това сме освирепели, разбираш ли?

— Да, Вячеслав Иванович! Здравейте, Александър Борисович! Ей сега ще ви нахраня!

— Вярвам ти! — отзова се Грязнов. — Какви са новините от бойните полета?

— Обади се Колобов. Той има информация по опознаването. Сега е в кабинета си, чакаше ви да се върнете.

— Сам ли е?

— Не. С неговата свидетелка. — Зиночка леко се усмихна.

— Тогава по-бързо ни нахрани!

Грязнов вкара Турецки в кабинета си. През това време Зиночка скочи от мястото си зад бюрото.

— Какви кадри! — въздъхна Александър.

— Ти още си способен да реагираш на нещо друго, освен...

Той не довърши, тъй като Зиночка вече беше отворила вратата с дупето си. В ръцете ѝ имаше поднос, върху който се пукаха от горещина стоплените в микровълновата печка румени ловджийски наденички. Те бяха подредени в две чинийки и около тях имаше сложна гарнитура от зелен грах, цвекло с майонеза, малки стерилизирани краставички и аспержи. В плетена кошничка лежаха филии възможно най-пресен хляб.

След като постави подноса на масата, Зиночка подреди колосаните салфетки и сърчно сложи чиниите с яденето.

— Това е горчица — тя посочи към едно от двете малки бурканчета, — а в другото е моят сос специалитет. Опитайте,

Александър Борисович!

— И какво е това?

— Магданоз с чесън и орехи. Всичко това със сметана.

— Много е вкусно — увери приятеля си Грязнов. — Зинуля, благодаря ти. Ако Колобов се появи, преди да сме хапнали, задръж го в приемната. Барабар с Лисовска.

— Всичко е ясно, Вячеслав Иванович — каза Зиночка и изчезна.

— Господи, защо си нямам лична секретарка? — въздъхна Турецки.

— Да, според мен това е пропуск от страна на Меркулов. При това голям — каза Грязнов без сянка на усмивка. — Личните секретарки отстраняват голяма част от проблемите. — Е, какво, с такава мезе не е грях и да се пийне? Възражаваш ли?

— Не възраavam.

Вячеслав извади от сейфа бутилка уиски. От хладилника — лед и минерална вода. С щедра ръка сипа в квадратните чаши алкохол, добави и лед. Наля боржоми във високите чаши.

— Ами да пийнем, приятелю мой Саня. Вече дори не знам за какво. За лека му пръст на Танцъора някак си не ми се иска.

— Хайде за живота в цялото му многообразие.

— В цялото казваш? — усмихна се Грязнов. — Добре, хайде.

Те изпиха чашите си и започнаха да похапват. Едва приключиха с наденичките, и Зинуля съобщи по интеркома, че е готово и кафето.

— Донеси го, забравима — разреши Грязнов.

Тя отново отвори вратата с дупето си, макар че този път напълно можеше да мине само с ръка. Но, изглежда, използването на тази част за отварянето на вратата на началника се харесваше както на самата Зинуля, така и на нейния шеф.

Минаха към кафето и цигарите. В джоба на Турецки иззвъня джииесемът. Той потрепери и си помисли, че се страхува да чуе гласа на Настя. Не че не се радваше да я чуе, но това беше вече четвъртото позвъняване за деня. На дисплея наистина светеше нейният номер.

— Я го изключи — посъветва Грязнов.

Турецки последва съвета му, без да поглежда приятеля си.

— Е какво, да извикаме Колобов?

— Хайде.

Изведнъж все едно по поръчка на вратата се появи Колобов.

— Къде отивате, Василий Алексеевич? Нали ви помолих да почакате. — Зиночка се опитваше да издърпа от вратата на шефа си снажния оперативник.

— Зина, махни се! — буташе я Колобов.

— Вячеслав Иванович! Чувате ли го как говори с мен?! — почти разплакана, секретарката подскачаше зад гърба на оперативника. — Как не те е срам, Колобов! Дай на хората да се нахранят!

— Господи, аз какво, преча ли им? Имам важна информация! Вие яжте и слушайте!

Грязнов прибра уискито.

— Хайде, влизай. Ние вече приключихме.

Колобов пусна да мине пред него Маргарита Сергеевна Лисовска, която влезе в кабинета на началника на МУР така, все едно отиваше при съседка на етаж.

— Добър ден, Маргарита Сергеевна. Седнете — поздрави я Грязнов и седна на мястото си.

— Здравейте, Вячеслав Иванович! И вие, господин Турецки!

— Добър да е. — Александър стана и побутна към Лисовска един стол.

— Благодаря ви. Боже, какви джентълмени сте! — забели очи Лисовска.

— Е какво, Колобов? Какви са тези ваши впечатляващи успехи? — прогърмя Грязнов.

— Наистина впечатляват! — с жар се отзова Колобов. — На представените от мен снимки Маргарита Сергеевна разпозна човека, който в навечерието на убийството на Климович е забелязала в двора на блока им.

— Дайте снимките.

Колобов сложи на масата десетина различни снимки. Маргарита Сергеевна ги огледа и взе една, а по-точно тази на Дмитрий Круглов, която беше иззета от личното му дело.

— Това е той.

— Сигурна ли сте? — попита Турецки. — Тук се вижда само лицето. Погледнете и тази снимка: нисък мъж, дънки, черна тениска. Нали точно така описахте непознатия.

— Да, дрехите си приличат. Но лицето... Не, абсолютно не!

— Нали вие кавахте, че не сте запомнили лицето?

— Да. Но стана така, защото то е много неизразително. На мен ми се стори, че не съм го запомнила. А когато го видях, веднага го познах. Вижте му погледа... един такъв злобен, изпод вежди. Той по същия начин гледаше и към нас с Вадим. А този мъж — тя посочи снимката на Танцъора, — той е съвсем друг. Той има много... изразително лице. И косата му е толкова черна. И погледът му е властен. Много хубав мъж, макар и нисък. Истински мачо. Знаете ли, прилича ми на Ал Пачино.

Колобов ревниво се изкашля. Лисовска веднага отмести снимката на Танцъора.

— Сигурна съм, господин Турецки, че в навечерието на убийството на Вадим Яковлевич видях на двора именно този мъж! — Тя отново заби нокътя с дългия си маникюр в снимката на Круглов.

Лисовска се държеше като вътрешна, като член на следствено-оперативната група, усмихна се вътрешно Александър.

— Добре. Благодаря ви, Маргарита Сергеевна. А кога си идва съседът ви? Онзи, на чието място вечерта преди убийството е била паркирана старата жигула. Сигурно тези дни?

— Да, в четвъртък. Видях майка му, тя идва да полива цветята. Та тя каза, че Николай си идва в четвъртък. Тоест след два дни.

— Ами добре, благодаря ви.

— Колобов, изпрати симпатичната Маргарита Сергеевна в кабинета си и оформи протокола на свидетелските показания.

Сладката двойка изчезна.

— Ако продължава така, ще се наложи да вземем Лисовска на щат — усмихна се Грязнов. — Е какво, Саня? Какво излезе наяве?

— Излезе наяве Круглов. Изчезналият електричар. Трябва да направим обиск при него. Засега друго не виждам да се е появило. Танцъора се оказа лъжлива следа.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Ти нали видя как живее той. Вече знаем какъв е станал в новия живот. Преуспял бизнесмен. И колко бързо може да се оправи с всеки, който му напомни за миналото — това също го видяхме. В моргата, на съседната маса. Така че доктор Нестеров за него е минало свършено.

— Тогава защо му е изпращал картички?

— Блъф. Измислици на Зоя Дмитриевна. Аз така си мисля. Трябвал им е мотив за ревност...

— На кого — на тях?

— Аа, нали аз още не съм ти разказал за вчера.

— Да, би ми било любопитно да чуя. Аз те търсих у вас. Ирина каза...

— Добре, сега няма време. Аз тръгвам. Може още днес да успеем да проведем обиск. Ще ти се обадя по-късно.

В приемната Саша изпрати на Зиночка въздушна целувка, но момичето само кимна с достойнство и се втренчи в компютъра.

Когато пристигна на „Дмитровка“, Саша се втурна направо при Меркулов. Клавдия му докладва, че началникът няма да си дойде скоро. Заминал в Думата.

— Ще ви съобщя, когато Константин Дмитриевич се върне — произнесе тя с официален глас.

— Благодаря ти, радост моя! — усмихна се Турецки.

— Я стига... Вие сега си имате други радости — подигравателно каза Клавдия, без да го поглежда.

Какво ги е прихванало всички? Откъде? Не успяваш да се влюбиш, и вече всички всичко знаят. Бива ли такова нещо!

Когато се озова в кабинета си, Саша реши да изпие едно кафе в спокойна обстановка. Докато кипваше кафето, пушеше, гледайки през прозореца.

Джиесемът, който беше включил на излизане от кабинета на Грязнов, отново иззвъня. Номерът, който се изписа на дисплея, беше непознат на Турецки. Той отговори.

— Александър Борисович?

— Да, слушам.

— Аз съм Маша.

— Кой?

— Портиерката на девети блок. На „Староконюшена“.

— Да, да, помня. Здравейте, Маша.

— Вчера ме помолихте да ви се обадя, ако Литвинови излязат някъде.

— Да, бях ви помолил.

— Ами Марат Игоревич скоро след като вие си тръгнахте, замина с колата.

— А защо не ми се обадохте?

— Аз се опитах да се свържа с вас. Но джиесемът ви беше изключен.

— Как така? — Саша помнеше, че не беше изключвал телефона, докато се намираше при Настя.

— Ами да, изключен. Няколко пъти се опитвах да се свържа.

— Да, така е, аз бях... Това не е толкова важно. А Литвинов върна ли се?

— По време на моето дежурство — не. Смениха ме в девет сутринта, но той не беше се върнал.

— А Литвинова?

— Ах, той каза, че тя вдигнала кръвното и че не трябва да я безпокоят. Бил извикал лекар.

— И какво? Дойде ли лекар?

— Докато бях там — не. И още... вие ме помолихте да си спомня за единадесети или дванадесети септември. Не знам дали това трябва...

— Маша, моля ви елате в Главна прокуратура. Намира се на „Дмитровка“. И всичко ще ми разкажете.

— Ох, днес ми е невъзможно — сепна се момичето.

— А утре?

— Утре ще дойда. В колко?

Саша прецени, че сутринта може да е зает с някакви по-важни неща.

— В четиринадесет нула нула. Става ли?

— Добре.

— Е, до утре. Ще ви изпиша пропуск.

Едва приключи разговора с Маша Белих и изпи първата чаша кафе, и отново бе принуден да вдигне джиесема, който упорито звънеше.

— Ало, ти ли си?

— Настя! Днес ми се обаждаш вече за пети път!

— И какво от това? Не се ли радваш? — Гласът ѝ прозвуча мрачно.

— Радвам се. Но това е невъзможно! Така не може, разбираш ли? Имам работа... Нали вчера ти обясних!

— Аз само за една минута, да разбере къде си.

— Къде съм? Аз съм в моргата, в кабинета на началника на МУР и още на много други места! И още. Току-що разбрах, че докато вчера съм бил при теб, джиесемът ми е бил изключен. Знаеш ли защо?

— Аз го изключих — промърмори Настя.

— Ти си луда! Как си могла?! Очаквах обаждане! Това е направо...

— Ами извинявай. — В гласа ѝ прозвуча обида.

— Не се сърди. Но трябва да разбереш, че аз не съм някой студент, който се обажда през всеки две минути на приятелката си, защото няма какво друго да прави. Телефонът ми трябва за работа, разбираш ли? Много те моля да не се обаждаш през пет минути! И запомни: абсолютно забранено е да се изключва телефонът ми!

В слушалката се чу хлипане. След което последваха кратки сигнали заето. Ето, почна се... Не, ама каква е тази работа? Да изключи телефона! Представям си, ако го беше направила Ирина! Какво щеше да ѝ се случи! Но Ирина никога не би си позволила такова нещо. Също както не си позволяваше да се обажда на мъжа си по джиесема за щяло и нещяло.

Саша запали цигара и си сипа кафе.

И все пак не можеше да се ядоса на Настя за повече от пет минути. Той целият все още беше напоен с нейния мирис, вкуса на кадифената ѝ кожа, нейния весел смях, младото ѝ гъвкаво тяло...

ГЛАВА 21

МЪЖКИ РАЗГОВОР

Успяха да проведат обиск в квартирата на Дмитрий Круглов чак на другия ден, във вторник. Основен елемент от обзавеждането на изчезналия електротехник беше модерна компютърна маса, на която царуваше „пентиум“ последен модел. Другото в стаята се изчерпваше с тесен протрит диван, маса, телевизор, трикрилен гардероб от петдесетте години.

На остъкления балкон имаше купчина празни бутилки. Също там, в саморъчно направена от подръчни средства етажерка, бе намерен кашон, в който криминалистите откриха пластичен експлозив, жици, таймери, взриватели — цял арсенал. Снеха отпечатъци от пръсти, които бяха в предостатъчно количество, включително по вътрешната страна на кашона и неговото съдържание. Всичко това бе изпратено в лабораторията за сравнение с веществените доказателства, приложени към делото още от Томилин.

Беше почти ясно, че образците, иззети от местопрестъпленията и намерените в дома на Круглов, са идентични. Не беше ясно къде е самият Круглов.

Турецки и Грязнов сега седяха в кабинета на Александър на „Дмитровка“.

— Така може да се каже, че сме открили изпълнителя — рошеше рядката си грива Вячеслав. — Само че за какъв дявол му е притрябвало това? Да не би Нестеров да се е сдушил с въпросния електротехник, та той да гръмне първо единия, а после другия? Много ми се иска да намерим този Круглов. Ами какво става с твоя Нестеров? Ти още не си направил отчет за последното си посещение при него. Вчерашното.

— Аз, Слава, не само за това не съм се отчетел.

— Ами казвай, излей си душата.

— Представи си, Слава, ти беше прав като никога, когато заподозря, че има роман между Литвинов и Зоя Руденко.

— Така ли?! Да не си ги хванал на калъп?

— Почти. Засякох ги вчера рано-рано в неделната утрин в кафененце на Стария Арбат близо до „Староконюшена“. Не издържах, отидох до дома на Литвинов и изясних, че червенокосата дама е пренощувала в тринадесети апартамент.

— А жена му?

— Жена му не си е била вкъщи. Тя била на вилата. Опа! Да, това вече си е сериозно!

— Кое?

— Склероза. Нали вчера ми донесоха разпечатка на телефонните разговори на Литвинов от петък до неделя?!

— А на Нестеров?

— И неговите също. — Саша бръкна в сейфа и извади една папка. — Наистина казаха ми, че там няма нищо интересно — промърмори Турецки, сякаш се извиняваше пред приятеля си, — но все пак... — Ето какво. За да не хабим времето напразно, вземи ти да прослушаш записа от вчерашния разпит на Нестеров. Ето ти слушалките, че не ми е интересно да го слушам за втори път. А пък аз ще прегледам разпечатките на разговорите на нашите фигуранти.

Саша се задълбочи в съединените с телбод листове.

Петък, 20 септември, 17,25.

М. И. Литвинова се обажда на телефон 141-25-78 (служебен номер).

М. И. Литвинов Марат? Можеш ли сега да говориш? Ще полудея! (Гласът е уплашен.)

М. И. Литвинов. Ало? Какво пак се е случило? Моля те, успокой се. Ще ти си обадя след малко.

Петък, 20 септември, 77,55. М. И. Литвинов се обажда на телефон 140-38-94 (домашен номер).

Литвинов. Сега ми обясни по-спокойно всичко.

Литвинова. Той пак звъня. Следователят. (Гласът е уплашен.)

Литвинов. По телефона?

Литвинова. На вратата. Аз не отворих.

Литвинов. Откъде знаеш, че е бил следователят?

Литвинова. Маша ми се обади отдолу, от портиерната. Каза, че идват при мен. Страхувам се. Ами ако той се върне? Не мога да се оправя с него! Там е без всякакъв надзор. Може вече да е избягал! И да ми се появи тук. Като нищо, нали е луд! Марат, трябва да направим нещо! Плати му, нека да изчезне!

Литвинов. Така. Първо, браво, че не си му отворила, и занапред недей да отваряш на никого, ясно? Нека да те извикат официално, с призовка. Не си длъжна да ги пускаш в дома си. Второ: аз ей сега ще отида дотам. Така че се успокой. Като се върна — ще ти разкажа всичко. Пий валериан. Или някакво питие... Опитай се да поспиш. А, чакай, още нещо! Покани за неделя някого на вилата. Зверев или още някого... Трябва да се разнообразиш. И не се нервирай, мила! Аз съм с теб? Нали така?"

Петък, 20 септември, 19,30...

Така, какво имаме тук? Саша отгоре-отгоре прегледа текста. Ето тук Литвинова кани за неделя гости на вилата. Обажда се на мъжа си на джиесема. Притеснява се как е той. При него всичко е наред и скоро ще се прибере. И нека тя си ляга, да не го чака.

Приключихме с петък. Събота, събота... През целия ден е тихо. Аха, в осем часа вечерта Литвинова се обажда на мъжа си на джиесема. Това си го бива! Саша заби поглед в редовете.

„Литвинова (плаче, трудно говори). Марат, Марат... Тук е толкова ужасно... Влязох в къщата... Той седи на масата... Вече е студен..."

Литвинов (крещи). Кой? Какво значи студен?

Литвинова. Ти знаеш кой! Той е мъртъв!

Литвинов. Как? От какво?

Литвинова. Откъде да знам? Седи на масата. До него има бутилка водка. Празна. Всякакви остатъци от храна. Паднал е с лице на масата. Отначало го повиках, после се доближих, пипнах му пулса. Какъв ти пулс! Целият е леден. Ела веднага!

Литвинов. Ама че идиот! Намерил ми е запасите, козелът мръсен! Марина, успокой се...

Литвинова. Ще дойдеш ли?

Литвинов. Не мога, на работа съм! Колата е при теб. Докато приключа работа, вече няма да има влакове.

Литвинова. Аз тук ще полудея! Не мога да карам колата!

Литвинов. И не трябва! Извикай «Бърза помощ». Ще го приберат в моргата.

Литвинова. Така ли? А какво да им кажа?

Литвинов. Кажим им така, както си е. Че сме наели работник. Живее сам. Напил се до смърт. Ти какво общо имаш? Ще го откарат. Запиши си къде. Днес не си идвай, забранявам ти! В такова състояние не може да караш кола! Пренощувай при съседите, ако се страхуваш да спиш в къщата. А сутринта си ела. Ще решим всичко. Аз ще реша всички въпроси, разбра ли?

Литвинова. Маратик, ела, моля те! Толкова ме е страх тук! Вземи едно такси и ела!

Литвинов. Да не си полудяла? Знаеш ли колко ще струва това? А пък аз трябва още и да го погребвам. Я се стегни! Извикай «Бърза помощ»! Повикай съседите. Това е! Край!“

Саша разтърка носа между очите си. Ето защо гражданката Литвинова в неделя през деня, когато се сблъска с него във входа си, беше като луда! Сега това състояние бе разбираемо, като се има предвид, че предната вечер се е занимавала с труп. А какво е правил Литвинов? Както излизаше според разпечатките на джиесема, той беше отменил неделните гости. И толкова. И както вече знаеха, бе прекарал нощта със Зоя Дмитриевна. Ама че хладнокръвен господин!

Но пък този мой Валера! Блейка, а не ченге! Нали го питах какво има в разпечатките? Има ли нещо важно? А той какво? Глупости. Врели-некипели. Няма що, хубави глупости!

И аз съм едно магаре! Трябваше да почакам, да видя какво ще прави Литвинов! Според думите на портиерката той е заминал малко

след като съм си тръгнал! И е заминал... къде? Да оправя нещата с погребението. На кого? На електротехника! Ясно като бял ден!

— Кретен, магаре!

— Кого псуваш така, Санечка? — Грязнов изключи диктофона.

— Себе си! Кретен!

— А може ли по-подробно?

— Ето, чети!

Турецки побутна листовете към Грязнов, той самият си запали цигара и застана до прозореца.

Какво да направи? Трябва веднага да се обади във всички морги. Да разбере къде е трупът на Круглов. И да се понася натам с пълна газ! Едва ли са погребали Круглов за две денонощия! Докато направят аутопсия, епикриза, всякакви справки... Турецки вдигна телефона и даде необходимите разпореждания.

Грязнов отмести листовете.

— Кой ти донесе разпечатката?

— Валера Нарядчиков.

— И какво? Той не ти ли каза, че в тях има важна информация?

— Той дословно ми каза: няма никаква важна информация. И аз метнах листовете в сейфа. Ако бях ги прочел веднага...

— Веднага — това значи в понеделник?

— Да.

— Нали ти, Санечка, ако не ми изневерява паметта, беше пред дома на Литвинов в неделя рано сутринта? Мълчиш, а?

— Да, бях, нали сам ти казах.

— Дори извика там външно наблюдение, нали?

— Да. Пристигнаха Фонарев и Чесноков. Следяха Литвинов и Руденко. Те стигнаха до метрото, а след това Руденко, следена от Чесъна, си замина вкъщи. А Литвинов се върна у дома под зоркия поглед на Фенера.

— И какво стана после?

— Какво, какво? Ти разпитваш ли ме? — започна да се ядосва Турецки. — И сам знам, че съм магаре! Пуснах Фонарев да си ходи, съжалих го — все пак беше неделя. Казах му да бъде някъде наблизо. Поприказвах си с портиерката. Предупредих я да ми се обади, ако Литвинови напуснат дома си.

— И какво, не ти се обади, така ли?

— Ами... Аз, без да искам, съм си изключил джиесема.

— Ти самият си заминал на улица „Мансуровска“, в седми блок.

— Ти какво? Следиш ли ме? — извика Турецки.

— Какви ги говориш, Саня? Хайде да пийнем и да си поговорим като мъже. Не мислех, че ще трябва да водим такъв разговор, но сега виждам, че направо се налага.

Грязнов стана и заключи вратата. Извади от дипломатическото си куфарче бутилка водка, стерилизирани краставички и хляб.

— Доста скромно мезе — отбеляза Александър.

— За да не се отвличаш от разговора — отговори Грязнов, наливайки водка в чашите. — Хайде да пием за дружбата. За нашата дружба. Нали не възразяваш?

— Не. Засега не виждам причина да не подкрепя тоста ти — правеше се на интересен Турецки.

Пиха, после замезиха с по един крайшник и краставичка.

— Краставичките са супер — отбеляза Турецки. — Ти ли си ги правил?

— Не. Зинаида ги стерилизира.

— Зинуля? Секретарката?

— Самата тя.

— Ясно.

— Саня, хайде да оставим настрана Зина и да поговорим за Настя Вересова, за Ирина и за теб.

— Направо „Сага за Форсайтови“. Откъде знаеш за Настя? Шпионираш ли?

— Голям глупак си. Ти кого помоли да ти издири адреса ѝ? Да не си забравил вече?

— Помолих Колобов.

— Точно така.

— И той веднага ти изтропа.

— Не ми изтропа, а докладва. Защото веднага разбра, че тя не е никаква свидетелка по някакво си там дело за кражба на кифла от супер.

— Изобщо не съм казал такова нещо. Какво общо има с това кифлата?

— Казах го образно. Саня! Мислиш ли какви ги вършиш? Това момиче може да ти бъде дъщеря.

— И какво от това? На вас влиза ли ви в работата? Твоят Колобов спи с Лисовска едва ли не в сградата на МУР, твоята Зинуля ти затваря краставички. Ега ти моралистите!

— Я по-тихо. Стига си буйствал. Хайде да пийнем още малко и ще ти разкажа една притча.

— Хайде да пийнем. Какво ми е на мен? Войникът си спи, службата върви. Сипвай.

— Вече сипах.

— За какво?

— За разбирателството.

— Забележителен тост. Напред!

След като пи, Турецки помириса парченце хляб.

— Та значи, Санечка, това е будистка притча.

— Да не си преписал думите от Мойсеев? Нашия баща-криминалист?

— Това не е важно. Важна е същността. А тя е следната: стар будистки монах и неговият ученик тръгнали на пътешествие през сезона на дъждовете. И до един от придошлите ручей видели млада жена. Както ти, разбира се, Санечка, знаеш, будистките обети забраняват даже да се поглежда жена.

— Супер! Това е интересно. Дай оттук нататък по-подробно.

— И така. Въпреки обета старият монах качил момичето на раменете си и я пренесъл през ручей. През целия останал до вечерта дълъг път младият монах негодувал наум срещу своя учител. И чак през нощта, когато си легнали да спят, той си позволил да попита: „Учителю! Как можахте да постъпите по този начин? Това противоречи на всичките ни обети!“ В отговор старият монах се разсмял: „Да, но аз оставих момичето до ручей, а ти цял ден я носиш върху себе си. Така че кой от нас двамата е нарушил обета?“ Така че кой от нас е нарушил обета, Санечка? Аз, Колобов или ти? Ти това момиченце на име Настя го носиш на раменете си вече цял месец. На челото ти като звезда свети този „първичен инстинкт“. Всички го виждат. Дори подчинените ти, които изведнъж станаха капризни и не искат да работят в неделя или не могат да хванат в разпечатката на телефонните разговори онова, което трябва да посочат с пръст. Когато котката я няма — мишките танцуват! Бива ли така? Хайде, остави

работата. Това е почти целият ни живот, но не съвсем. И не е най-важното. Какво правиш с Ирина?

— Че какво толкова?

— Как какво? Иде ми за това „какво?“ да ти цапна един по мутрата. Тя с весел глас на обесен ми съобщава: „Турецки го няма. Той има роман.“

— Ти... Вие... Вие какво, да не сте й казали?

— Глупак си, да знаеш. Кой би й казал? Аз? Колобов? Може би Лисовска?

— Тогава откъде тя?...

— Санечка! Аз, разбира се, не съм сексолог, нито психоаналитик, но ще ти задам въпрос, който със сигурност биха ти задали горепосочените специалисти: кога за последен път спа с жена си? Кажй, кога беше последният път?

Александър си допуши цигарата, смачка фасата в пепелника и веднага си запали нова. Ами да, преди месец, не по-малко. А преди? Господи! Нямах ден, без да...

— Това не е твоя работа!

— Това е моя работа! Разбира се, не трябва чак да си спомняш дати. Защото преди, когато и да се обадох, знаех, че съм те откъснал от Ирина.

— Ти винаги си ми завиждал.

— Да, завиждах. Но с бяла завист. Нима не можеш да разбереш, че вие с Ирина сте моето семейство?! Не можех да ви се нарадвам, гордеех се с вас!

— Тя няма от какво да се страхува. Аз никога няма да я изоставя.

— Саня! Наистина си голямо магаре! Свикнал си да бъдеш щастлив, да си с Ирина, да имаш нейната любов. Изобщо не разбираш жена си... Тя сама ще те напусне!

— Кой? Ира? Мен?

— Да! И аз ще се ожена за нея.

— Какво? Я го виж ти!

— Ами какво правиш с това момиченце? С тази Настя?

— Подробно ли да ти опиша? — злобно присви очи Александър.

— Голям си глупак. Нямах предвид това. Свикваш я със себе си. Тя ще се привърже към теб. Ще я опитомиш. Какво право имаш да правиш това? Ти, женен мъж?

Саша потърка носа си между очите и тихо каза:

— Ние с нея имаме договорка: Настя е свободен човек. Когато поиска да си отиде, може да го направи. И дума няма да кажа.

— Договорка... нищо не струват такива договорки. За да се освободи от теб, тя трябва да спре да те вижда. Точно така, а не обратното.

— Още не съм готов да се разделя с нея! Не съм готов. Разбираш ли? Аз съм влюбен!

— Ами да, на дърти години те е ударил...

— Стига си говорил мръсотии! — извика Турецки. — Знам, че всичко това ще свърши и ще страдам. Така както сега страда Ирина. Но днес още нямам сили да скъсам тази връзка. Нямам, разбираш ли?

— Опитвам се да разбера.

На вратата на кабинета на Турецки някой чукаше. Чукаха вече доста отдавна и без всякакъв успех.

— Кой е? — попита Грязнов, след като се доближи до вратата.

— Трябва ми следователят Турецки — чу се заглушен от двойната врата момичешки глас.

— Вие коя сте? Как се казвате?

— Белих. Ние се разбрахме за днес.

— Една минута...

Грязнов се обърна към Саша, който кимна.

— Да, извикал съм я за четиринадесет. Това е свидетелка за Литвинови.

— Господи, само да можеше да си видиш сега мутрата. Ще уплашиш свидетелката. Добре, аз ще я разпитам... Има ли свободен кабинет?

Саша отвори чекмеджето на бюрото и извади връзка ключове:

— Ето, в двадесети сега няма никой.

— Аз ще поговоря с нея, а ти гледай да се оправяш.

Грязнов излезе, промърморвайки нещо вежливо-извинително. Саша чу част от думите: „извънредно съвещание“, „разрешете аз, генералът, да си поговоря с една толкова мила госпожица“...

Абсолютен свалач! Ама иначе възпитава!

Но дълбоко в душата си Саша разбираше, че всичко, казано от Грязнов, е вярно. И в душата на Турецки цареше смут и объркване. Той

тръсна глава и започна да прибира бюрото си. Прибра бутилката и мезето в хладилника, изми чашите, избърса плота.

Иззвъня телефонът. Саша вдигна слушалката.

— Александър Борисович! Безухов е. Докладвам обстановката: Дмитрий Круглов е умрял през нощта в петък срещу събота. В събота вечерта е бил докаран в моргата на болница номер... Там са направил аутопсия.

— Кога?

— В понеделник сутринта.

— Значи вчера? Трупът още ли е там?

— Не. Днес сутринта са го кремирали.

— Как така? Кой?

— Кой го е кремирал, засега не знам. Но в качеството на роднина се е представил Марат Игоревич Литвинов.

ГЛАВА 22

НРАВСТВЕНА ПОЛИЦИЯ

В четвъртък сутринта Турецки седеше в кабинета си и още веднъж проучваше документите, които имаха отношение към смъртта на Дмитрий Круглов. Той изпуши почти цяла кутия цигари, докато задълбочено четеше тези документи.

Нямаше за какво да се хване. Електротехникът беше починал във вилата на Литвинов, след като изпил почти литър водка. Причина за смъртта: остра коронарна недостатъчност, спиране на сърцето.

Лекарите от „Бърза помощ“ посочиха в показанията си, че за съжаление случаят е съвсем стандартен. На въпроса каква е концентрацията на алкохола в кръвта на починалия отговориха, че сама по себе си концентрацията не е смъртоносна, но работата е в индивидуалния праг на поносимост. При това трябва да се пресметне съобразно теглото на тялото. А тялото беше доста хилаво. И явно недохранено. Имало признаци на дистрофия. А пък черният му дроб бил направо за оплакване. Цироза отвсякъде. И мозъкът му не бил наред. Корозирали съдове. Накратко казано, леталният изход бил просто неизбежен. Стопанката на вилата обяснила, че Круглов е инвалид от войната. Всички болезки са стари. И какво имаше за чудене? Напил се до козирката след дълго прекъсване — и хайде, чао.

Изследвали ли са кръвта за наличие на някакви препарати или отрови? Така, според общите параметри, са я изследвали. Освен алкохол — нищо, затова дали разрешение да бъде погребан. Той нали е самотен, този Круглов. Добре, че поне този мъж, стопанинът на вилата, се съгласил да го погребе. Иначе щял да лежи тук в хладилника до второ пришествие.

— По-добре да беше лежал — промърмори Турецки.

В крематориума все същата песен: този чудесен човек Литвинов се нагърбил с всички грижи и платил процедурата. Единствената му молба била всичко да стане бързо, защото бил зает човек и заминавал в

командировка. Всички документи били редовни. Имало разрешение да бъде погребан. Защо да не услужат?

— Колко ли е струвало това — да услужите?

— Другарю следовател, обиждате ни!

Разбира се, вчера, в сряда, изтичаха във вилното селище на Медицинска академия (виж го ти къде се е уредил, мръсникът!). Намериха свидетели, отвориха вилата. Но не можах да открият нищо, компрометиращо Литвинов. Всичко вече беше измито и прибрано. Криминалистите с тъга огледаха помещението.

— Не, Сан Борисич, много късно сме дошли. Може да се вземат само „пръстчета“. Но какъв е смисълът?

Ето я и цялата приказка. Много го бива нашия господин Литвинов!

Днес в единадесет нула нула Литвинов беше извикан официално с призовка в Главна прокуратура. Призовката връчиха вчера на личната му секретарка срещу подпис. Самият гражданин Литвинов, който толкова добре си беше уредил нещата само за ден и половина, изчезна неизвестно къде за цяло денонощие. В апартамента никой не вдигаше телефона. Но стана ясно, че Марат Игоревич периодично звъни на съпругата си на джиесема, съобщава ѝ, че все още е зает с погребението, моли любимата си жена да не се притеснява и най-важното, да не отговаря на никакви позвънявания, нито на вратата, нито по телефона. Връзка само по джиесема.

Голям глупак, все едно че не може да се подслушва джиесем! Александър си погледна часовника. Беше единадесет без две минути. Точно в единадесет някой почука на вратата на кабинета.

Литвинов влезе, сложил си на лицето маската на безкрайно уморен човек, потънал до известна степен в скръб, но и доволен от себе си. Влезе с чувството за изпълнен дълг.

— Здравейте, Александър Борисович!

— Здравейте, Марат Игоревич. Седнете, моля. — Турецки стана и отиде до прозореца. — При мен е много опушено. Хайде да проветрим.

— О, не. Моля ви, не отваряйте прозорци. Аз имам хроничен синусит, така че не усещам никакви миризми и най-вече на тютюн. Затова пък много се страхувам да стоя на течение.

— Както обичате.

Александър се върна зад бюрото. Литвинов седна срещу него, хвърли поглед към диктофона.

— Ще записваме ли разговора?

— Да, това е официален разпит. Представете се. Кажете си адреса, местоработата, каква длъжност заемате.

Литвинов отговаряше със спокоен глас, в оперетния му баритон звучеше увереност.

— Моля ви, кажете ми какво правихте вечерта на деветнадесети септември? Това е миналият петък.

— Ходих на вилата.

— С каква цел?

— Трябва ли да имаш конкретна цел, за да отидеш в петък вечерта на вилата?

— Въпросите тук ги задавам аз.

— Да проверя какво става там. Ние с жена ми поканихме гости за неделя, затова закарах продукти. Бутилки с алкохол, други работи. Защото през почивния ден трябваше да закараме с нашата кола още една семейна двойка, пешаци, така да се каже. За да бъде по-свободно в колата, аз закарах част от продуктите в петък вечерта.

— През това време на вилата ви имаше ли някой?

— Да. Там работеше майстор-електричар. Знаете ли, ние започнахме ремонт, но преди да се заемем със стените, трябва да направим електроинсталацията. Там имаше майстор.

— Името и фамилията на майстора?

— Дмитрий Семьонович Круглов.

— Това е електротехникът от вашата кооперация на „Староконюшена“?

— Да, той е.

— Защо наехте точно него? Във вилните селища по принцип си има свои бригади, които приемат такива поръчки.

— А защо да не наема него? Аз го познавам... познавах. Той работи добре, когато е трезвен. И не взима скъпо. Освен това беше в отпуска и сам помоли да свърши тази работа. Каза, че иска да изкара някоя рубла.

— Вие сте отишли. Между другото, защо сте заминали сам, без жена си?

— Защото не се канех да оставам там задълго. За какво ѝ е на Марина да се друса натам-насам?

— Но щом сте чакали гости в събота, тя би могла да остане на вилата в събота, да се подготви за партито...

— Това е наша семейна работа, как да се подготвяме за посрещане на гости. Марина реши, че ще замине в събота през деня. В петък не ѝ беше добре.

— Добре. Вие сте пристигнали — и какво стана после?

— Погледнах как вървят работите. Скарах му се, защото за цяла седмица почти нищо не беше свършил. Разтоварих чантите, предупредих, че в събота през деня ще дойде Марина Илинична, а в неделя ще имаме гости, а той ще почива. Това е всичко.

— Вие пихте ли с него?

— Опазил ви Господ! Аз карах!

— Хайде да сметнем. Оглед на свършената работа, изваждане на продуктите и слагането им в хладилника. За всичко е трябвало половин час. Съседът ви, Гейченко, каза, че сте останали в къщата два часа и тридесет минути. И сте си заминали късно вечерта. В двадесет и три часа. Какво сте правили там?

— Ами... Наложих се да си поговоря с Круглов. Той цяла седмица беше седял съвсем сам, като отшелник. Помоли ме да пия с него чай.

— А водка пи ли?

— Пред мен — не.

— Вие казвате, че Круглов е работил при вас на вилата почти цяла седмица. А той кога точно е пристигнал там?

— В първия ден на отпуската си. На дванадесети. Аз сам го докарах. Нали той не знаеше как да стигне дотам.

— В колко часа е станало това?

— Вечерта. Около шест вечерта. Аз свърших работа по-рано, отидох си до вкъщи, обядвах. И го взех.

— Откъде?

— От дома му. Той живее... това е седми блок, до нашия.

— А той какво правеше, когато отидохте да го вземете?

— Седеше на компютъра си. Знаете ли, той е побъркан на електронни игри. Седеше и играеше.

— Дванадесет — това е денят, когато загина Климович.

— Да, спомням си. Но първо, аз тогава не знаех за това, а второ, с какво можех да помогна на убийтия? Ето, опитвам се да ви помогна при разследването на това убийство, но вие не обръщате внимание на показанията ми.

— Да продължим. В събота жена ви е отишла на вилата. Тя обади ли ви се оттам?

— Да! Господи, нали вече знаете, че Круглов умря на вилата ми.

— А вие откъде знаете, че аз знам?

— Обадиха се съседите от вилата. Вие там вчера сте вдигнали голям шум. И напразно — той леко се усмихна.

— Напразно ли? В какъв смисъл? Късно сме пристигнали?

— Ах, нямах предвид това. Смъртта на човек е много тъжен факт. Но аз какво общо имам с това? Този глупак е докопал бутилките с водка и е изпил цял литър. Когато пристигнала Марина, вече бил труп! Горкото момиче! Наложило ѝ се да извика „Бърза помощ“, да ноцува там сама...

— А вие защо не отидохте при нея?

— Онази вечер бях зает с работа.

— В събота?

— Аз съм на ненормирано работно време.

Той беше самото спокойствие и самообладание. На Турецки много му се искаше да изкара този господин извън кожата му. Но засега не ставаше.

— Марат Игоревич! При първия ни разговор и вие, и жена ви се оплаквахте от заплахи от страна на Нестеров. Имаше ли такова нещо?

— Разбира се! Нали все това ви казвах!

— Нощни обаждания. Всяка нощ в три часа. Цял месец, чак до убийството на Климович.

— Ами да.

— Нестеров ли се обаждаше?

— Да.

— Но през това време Нестеров се е намирал в болницата и не е можел да ви се обажда. Това вече е изяснено. Тогава кой се е обаждал?

Литвинов отмести очи за част от секундата, но веднага след това спокойно погледна към Турецки.

— Тъкмо Нестеров се обаждаше! — каза той, акцентирайки на името. — А как точно го е направил, това трябва да изясните вие, а не

аз.

— Ясно. А сега обажда ли се? Заплашва ли?

— Не. След смъртта на Климович обажданията спряха. Очевидно той е преценил, че вече достатъчно ме е уплашил.

— Да се върнем към съботата. Марина Илинична е открила труп, извикала е „Бърза помощ“. Откарали са покойника. Какво е станало после? Какви са били вашите действия във връзка с това нещастие?

— Бях принуден да се заема с погребението. Това е напълно естествено за един почтен човек. Вижте сам: той умря на вилата ми, след като се напи с моята водка. Все едно че аз съм непряк виновник за смъртта на този човек. При това самотник. Това е мой дълг — да го погребя.

— Вие не сте го погребали, ами сте го изгорили в крематориума. И доста бързо сте се справили с това тъжно мероприятие.

— А вас какво ви притеснява? Има си официално заключение за смъртта. Не е открито нищо криминално. Да знаете, че при мен всеки ден е разграфен. Не мога да изгубя цяла седмица, за да погребвам всъщност някакъв чужд човек. Подозирате ли ме за нещо? — извика той. — Явно е истина, че добрите дела се наказват!

— Хайде да минем без сцени. Значи излиза, че в събота вечерта жена ви е останала на вилата насаме с труп, а вие сте били в града, във вашия апартамент. Насаме с кого?

— Какво значение има това? — присви очи Литвинов.

— Със Зоя Дмитриевна Руденко, която изобщо отричаше между вас да има каквато и да е връзка.

— Това си е наша лична работа! Да, отричаше. Защото пази репутацията ми! Аз между другото съм женен мъж. А вие, вместо да разберете, че Нестеров изпитва към мен люта злоба заради това, че Зоя ме обикна, да разберете, че това също е мотив за престъплението, което едва не успя... Вие се врите в леглото ми...

— Защо все пак е убит Климович, а не вие?

— С мен не успя! А снарядът не пада два пъти на едно и също място. Не се получи да ме убие, затова ще реши да ме уплаши така, че да ми държи влага до края на живота ми. Но и това не стана!

— А знаете ли, Марат Игоревич, че вие, обзет от най-светли човешки чувства, сте набутали в пещта на крематориума убиеца на Климович?

Литвинов се опита да демонстрира учудване, объркване, смутеност... Но веднага отново се взе в ръце.

— Откъде знаете?

— Знаем. На днешна дата това е точно установено — въздъхна Турецки. — Както и това, че първото взривно устройство, което беше открито над вратата ви, е било закачено от вашия електричар. Дмитрий Круглов. Ето какво се получава. А вие този убиец в течение на цяла седмица го държите на вилата си. После той умира, напивайки се с вашата водка.

— Вие сте ме нарочили предварително — процеди Литвинов. — Ако Круглов е убиец — той е само изпълнител. Защото между нас нямаше никаква лична вражда. Даже нещо повече, той беше много привързан към жена ми. Тя го наглеждаше, хранеше, говореше си с него. Това може да го потвърди всеки от нашата кооперация. А пък Климович нашият електричар изобщо нямаше откъде да го познава. Излиза, че някой го е наел.

— Така излиза — съгласи се Турецки.

— И вие мислите, че аз съм го наел да ме убие? Или жена ми?

— Какво си мисля аз... Мисля, че трябва да си много хладнокръвен човек, за да изпратиш жена си да се оправя с труп, а самият ти да се прегръщаш с любовницата си в съпружеската спалня.

— Слушайте, господине! — Литвинов видимо побесня. — Вие не сте нравствена полиция. И едва ли ще бъдете. Защото на вас самия не ви е чиста работата. Тези дни ви видях, и неведнъж, до „Кропоткинска“. С момиченце на около осемнадесет години. Помислих, че е дъщеря ви. Ама не била тя. На дъщерите не подаряват такива букети и не ги целуват по този начин. Как мислите, ако жена ви разбере за това, дали ще ѝ бъде приятно?

— Ами съобщете ѝ вие. — Саша мило се усмихна.

— Задължително. И ще настоявам да бъдете отстранен от следствието.

— Брей, брей. Докато още не са ме отстранили, бих искал да разпитам Марина Илинична.

— Тя има хипертонична криза. На легло е.

— Ясно. Ще трябва да се свържа с нейния лекуващ лекар да изясня какви са перспективите. Да не би да е необходимо да бъде приета в болница? Че може да пийне вкъщи някое чайче и... Не бих

искал. И ако се случи нещо подобно, да не дава Господ, няма да можете да погребете жена си толкова бързо, както Круглов, ясно? — с гальовен глас каза Турецки. — А засега приключихме. — Александър стана.

Стана и Литвинов. Очите му мяха искри.

— Моля!

След като затвори вратата зад гърба на Литвинов, Турецки няколко секунди стоя като вкопан. Ето така, всичко тайно става явно.

Прав беше Грязнов, когато апелираше към неговото съзнание. Работата не беше само в това, че този мръсник Литвинов можеше да съобщи на Ирина за изневярата на мъжа ѝ. Това беше ужасно, но не бе всичко. Всъщност излизаше, че той, Турецки, е на едно ниво с Литвинов. А пък това беше толкова лошо, че повече нямаше накъде.

Но какво да направи, след като нямаше сили да скъса тази връзка?

Турецки влезе в кабинета на Меркулов, подминавайки Клавдия, сякаш тя беше част от обзавеждането.

— Къде отивате, Александър Борисович! — изкрещя със строг глас секретарката.

Но беше късно да вика. Тъй като Турецки вече стоеше пред Константин Дмитриевич.

— Какво става? Какво ми влизаш като някой шеф? Влизай и разказвай.

— Значи така. Установихме убиеца на Климович. Това е някой си Круглов, електротехник от блока на Литвинов. Онзи същият, който обезвреди първото взривно устройство.

— Доказателства?

— В апартамента на Круглов е открит цял арсенал от боеприпаси, включително и пластичен експлозив, част от взривния пакет, аналогични с онези, които са били използвани и в двата случая. Навсякъде има отпечатащи от пръсти. Същите като в апартамента на Круглов върху обзавеждането, върху компютъра и така нататък. Освен това Круглов е разпознат по снимка от съседка на Климович, но това е косвено доказателство. Преките са достатъчно. Работата не е в това. Работата е там, че Круглов умря.

— Вече?

— Да.

- Къде е трупът?
- Нямаме труп. Трупът е кремиран.
- Кой помогна?
- Литвинов...

Саша от време на време се ядосваше и повишаваше глас, докато разказваше за всичко, което се беше случило през последните дни.

— Как можа да се случи така, Саша? Как можахте да изпуснете Круглов? Или поне трупа му?

— Аз съм виновен — тихо каза Турецки. — Никога няма да си го простя. Ако поне бяхме успели да приберем навреме трупа, нашите експерти сигурно щяха да намерят нещо. И щяха да накарат Литвинов да си признае. А така... Даже няма как да се направи ексхумация. Как можах така да се изложам!

— Лошо — въздъхна Меркулов. — Ами сведена глава сабя я не сече. Какво ще правим по-нататък? По принцип можем да закрием делото. Член пети от НПК: „Наказателно дело, възбудено срещу починал, се прекратява...“

— Защо ми цитираш НПК? Да не мислиш, че съм го забравил? Освен изпълнителя има и съучастници на престъплението. Поръчител, помагач и така нататък.

— Аз разбирам всичко. Но ти толкова не искаше да се захващаш с това дело, тичаше при мен, викаше, че те карам теб, „важния“, да се занимаваш с битови кавги, да се ровиш в чуждото мръсно бельо. Даже ми казваше, че това дело, извинявай, „не ти го вдига“. Това твои думи ли са?

— А сега „ми го вдига“!

— Честито! С какво е свързана тази промяна?

— Защото съм сигурен, че поръчител е самият Литвинов. Сигурен съм, разбираш ли? Затова той толкова успешно сви Круглов до една шепа пепел. Добри синове имат приятелите на нашия главен...

— Остави това! — замаха с ръце Меркулов. — Синът не отговаря за бащата. Тоест в този случай е обратното. Обясни ми на мен, стария глупак, за какво му е потрябвало на Литвинов да урежда покушение срещу себе си? А срещу Климович?

— Това е акция срещу Нестеров, факт! Нестеров пречи на Литвинов!

— А пък аз си мислех обратното, че Литвинов не дава на Нестеров да работи.

— Ами да. Това е само външната страна. Но отвътре има нещо друго. Нещо много му се иска на Марат Игоревич да вкара професора на топло. Но защо му е потрябвало? Да си присвои неговата работа? Това трябва да се докаже...

— Значи ще продължиш да ровиш?

— Ще ровя. И искам да предупредя: Литвинов ще насъска кучетата срещу мен. Той вече ме заплаши, че ще ме отстрани от делото.

— Е-е, тук е прекалил. Засега все още тези въпроси ги решавам аз. Кажете ми какво ще правите нататък?

— Ами ние ще се направим на кротки. Убиецът значи е намерен. Следствието търси поръчителя. Без да бърза, стъпка по стъпка. Ще продължим да подслушваме телефоните както на Литвинов, така и на Нестеров. Ще провеждаме външно наблюдение и на Литвинов, и на жена му, и на „любимата“ му.

— Я чакай, това какво, да не би да са различни жени?

— Да, различни са. Изгарям от желание да разпитам Марина Литвинова. Изгарям!! Но тя има болничен. Седи си вкъщи като в единична килия. А вече има любопитни подробности! Които бих искал да обсъдя именно с нея.

— Я кажете някоя.

— Онова жигули, дето беше забелязано в двора на убития тъкмо когато там се е появил Круглов, тоест предната вечер — ние го открихме. От отпуска се върна съседът на Климович, той беше запомнил няколко цифри от номера. Плюс показанията на портиерката от блока на Литвинови. Накратко казано, тази жигула е собственост на самотен старец, който дава мило и драго за нашата Марина Илинична. За това транспортно средство тя има пълномощно. И портиерката от блока даде показания, че на единадесети, в навечерието на покушението, Марина Илинична е използвала неговото жигули.

— Ами извикай Литвинова.

— Не, Костя. Аз ще почакам. Ще затихна. Защото и Литвинова ще даде фира, преди да успея да си поговоря с нея от сърце.

ГЛАВА 23

ПОЧИВКИ ПО ПЪТЯ

Мина един месец. Октомври нахлу с неочакван студ, без преход веднага след лятото дойде зима. Нощем температурите редовно падаха под нулата.

Марина Илинична Литвинова тежко стана от леглото, наметна върху раменете си одеяло и потътри крака към кухнята. Тя се научи да се събужда в три без пет. Проклетото звънене започна отново и нахлуваше в дома им точно в три часа през нощта вече две седмици.

Тя ставаше пет минути по-рано, за да не събуди Марат, който сутринта е на работа (на тоя кретен Нестеров изобщо не му пука, че човекът работи), взимаше слушалката на телефона в кухнята и седеше там в очакване на неизбежното.

Марина се допря до прозореца. Ами да, минус три градуса. Зима.

Марат неподвижно лежеше в леглото и равномерно дишаше. Той, разбира се, не спеше. Разбира се, че чуваше телефонните позвънявания и приглушените стонове на Марина. Нейните искания да бъдат спрени тези мъчения. Смешна жена. Край! Влакът пътува. Вагоните потракват. Не се предвиждат почивки по пътя. Крайната точка на маршрута — ето я, съвсем близо. Защото всички те се умориха от тази телефонна игра. Не само онази, за която е измислена, но и тези, които я измислиха и осъществиха.

Телефонът избухна от високия звук. И макар че тя всяка нощ очакваше този момент, той всеки път настъпваше неочаквано. Телефонът пищеше с нахален, отвратителен звън. Тя включи слушалката и я притисна към ухото си.

— Аз тебе, Литвинов, ще те изтрия от лицето на земята, разбира ли? — изръмжа омразният мъжки глас.

— Изрод! Ще те убия! Ако не ни оставиш на мира, аз ще те убия! — с приглушен глас крещеше в слушалката Марина.

Марат влетя в кухнята.

— Какво, Мариша? Какво? Пак ли той?

Марина изпусна слушалката и се разплака.

— Повече не мога така...

Марат я притисна към гърдите си.

— Подлец! Най-важното е, че се е сдушил със следователя. Този Турецки слуша само него. А моите показания... — Марат махна с ръка.

— Какво да се направи, че да го махнат? Да го отстранят? Нека бъде друг следовател!

— Това е невъзможно. Баща ми, дето е толкова близък с... Ти нали знаеш. Той се обади, говори с Геннадий Михайлович. Всичко е напразно. Онзи само отбива номера: аз най-добре си знам. Какво виждаш оттам? Моите хора всичките са орли! А Турецки е най-големият орел! Него, виждате ли, в работата го ценели. И нищо не мога да направя с Нестеров! Ще продължи все така да ни подлудява!

— Ще го убия — тихо и твърдо каза жената.

— Кого? Той сигурно има охрана. Въръжен е.

— Не Турецки. Нестеров. Аз ще убия Нестеров — повтори тя думите си като мантра.

— Господи, какви ги приказваш? Ти не може да излизаш на улицата. И изобщо... това е пълна лудост. Тогава по-добре аз да го убия. Аз съм мъж. Ще го пресрещна след работа. Той се прибира пеша от работа. По-късно, когато има малко хора. Ще го издебна и ще го блъсна с колата, по дяволите! Ще оставя колата там, майната й! Спокойствието е по-скъпо! Трябва само да сменя номерата, да съобщя, че е открадната. Господи, Мариша! Какви ги приказваме! Докъде ни докара този! — Той стисна жена си в прегръдката си. — Всичко това, разбира се, е шега. Но ако този кошмар продължи и за него няма управление...

— Тихо, тихо, Маратик! Какво ти става? Не се нервирай! Утре имаш тежък ден. Трябва да се наспиш.

— Ти също. Утре при тебе ще идва личната лекарка. Внимавай, пак ще вдигнеш кръвното.

— Не. Няма да го вдигна. И изобщо вече ми писна да седя вкъщи. Цял месец никъде не съм излизала. Край, стига. Нека не ми продължават болничния. Искам на чист въздух!

— Недей веднага да излизаш задълго! Отвикнала си от въздуха, от улицата. Гледай самата тебе да не те сгази кола.

— Какви ги говориш... Аз ще внимавам...

Тя тихо изтри сълзите си и се повлече към спалнята. Той изпуши една цигара, гледайки през прозореца. Всичко се движеше по план. Още няколко дни, най-много седмица, и Марина ще „разкъса“ Нестеров. Образно казано. А какво трябва да направи наистина, той всъщност току-що ѝ подсказа.

Турецки пътуваше от „Голяма Дмитровка“ по посока на „Пречистенка“, при Настя. Днес вечерта съквартирантката ѝ беше на работа. До утре сутринта. Не, той, разбира се, ще се върне да пренощува вкъщи. Но може да го направи и в четири, и в пет сутринта. Ирина няма да го чака цяла нощ.

Всичко бе сложно. Общуването с Ирина, лишено от чувственост и топлината на взаимната им любов, правеше домашния му живот мъчително задължение и за двамата. Но... Какво да се прави? „Вярност, която успяваш да запазиш само с цената на големи усилия, с нищо не е по-добра от измяната.“ Не беше Конфуций, а Ларошфуко. Но също добре го е казал.

Настя също вечно е недоволна: отделял ѝ малко внимание. Тя толкова чакала неговите обаждания, техните срещи... Време е, отдавна е време да се осъзнае и да спре. Но... Той, Александър, все още „е участник в събитията, пие, пуши и потъва към дъното...“ — както е казал поетът.

За да скъса с Настя, не трябва да се вижда с нея. Но как да скъса, без да се срещне с нея, без да си изяснят нещата? А когато видеше нейното нежно, заобиколено от къдрици лице, нима можеше да говори за раздяла?

Всичко това продължаваше, въртеше се и се сучеше над горката глава на Турецки.

За да не мисли за това, той пренасочи мисълта си към делото на Литвинов.

Какво бяха изкопали за месец? Какво разбраха?

Че два пъти в седмицата Литвинов ходи в дома на Зоя Руденко и се заседава при нея доста след полунощ. Оперативните работници на Грязнов дори направиха някакви компрометиращи снимки, макар самият Саша да бе противник на мръсните методи. Но на война — като на война.

Че са започнали отново нощните обаждания в апартамента на Литвинови. И от чий телефон се правят тези обаждания? Оказа се, че от телефона на чаровната Зоя Дмитриевна. Тоест гласът на Нестеров, предварително записан на диктофон от предвидливия Литвинов, се въртеше от звукооператор с фамилията Руденко според предварително съставен график.

Какво искаха да постигнат Марат и Зоя? Те явно провокираха, зомбираха Марина Литвинова. Защо? Отговорът идваше от само себе си.

Тъй като Марат не успя да си оправи сметките с омразния професор в хода на блицкрига, на който разчиташе, когато пробута версията за двата взрива, налагаше се да избере друга тактика. Нещастен случай, при който ролята на робот-убиец трябваше да изпълни, съдейки по всичко, жена му. Нейният вик в отговор на повтарящата се заплаха, нейният вик още вчера — самият той прослуша записа — ясно показваше, че жената се намира на границата на нервен срив. По-точно, зад границата. И в това състояние е способна на всичко. Значи трябва да се следи. И външното наблюдение на Турецки не сваляше очи от апартамента на Литвинови.

Какво още бяха успели да разберат през този един месец? Че Литвинов всяка седмица е на „Дубровка“, където се намира предприятие за производство на препарати за ваксинация. Където, както се оказа, Марат Игоревич ръководи научно-производствена лаборатория. Предприятието е на строг режим. Направо първа степен на секретност. През входа може да се мине само с пропуск или оставяне на паспорта до напускането на територията. Екраните в кабината на охраната позволяват да се следи всеки сътрудник и да се увериш, че наистина работи, а не се занимава с дявол го знае... „Все едно че се намираш под зоркото око на Големия брат“ — разказваше потресеният Фонарев, когато се опитаха да внедрят в предприятието. Не, там просто ей така не можеш и пръста си да навреш. Засега решиха да не се навират. Рано им беше да се легализират...

През този месец разбраха още, че от местоработата на Зоя Руденко докарват хладилни чанти на „Дубровка“. Всеки вторник и четвъртък, когато там ходи Литвинов.

Тези чанти винаги ги докарва една и съща жена — старшата сестра на отделението в болницата, където работи Руденко.

Охо! Стоп! Каква е тази луда, дете се пъха под колелата?

— Човече! Моля ви! Спрете!

— Какво има? — Турецки натисна спирачки.

Някаква лелка на около шестдесет години, с накривена на една страна идиотска шапка буквално се пъхаше под колелата на колата. Махаше пред носа на Саша с ръкавици от времето на Гражданската война, в една от които стискаше протритата кожена чанта, също от онова време.

— Мадам, вие да не се самоубивате? — поинтересува се Александър.

— Определено. Но ми е много необходимо да стигна до „Сивцев Вражек“. Моля ви...

— И какво, никой не иска да ви качи?

— Не. Вие сте единственият приличен човек в този град.

Тя вече седеше до него.

— А колко сте предлагали да им платите на онези, дете не искаха да ви качат?

— Предлагам им напълно приличен хонорар. А те толкова ми искаха, че направо косата ми се изправи! Имайте предвид, аз имам само...

— Рубла и двадесет — усмихна се Турецки.

— Вие си спомняте „Трите тополи на Плющиха“? — възхити се дамата. — Това е невероятно! Ние с вас задължително ще станем приятели!

Саша ѝ хвърли един поглед отстрани. В нея имаше нещо неуловимо, което я правеше да прилича на Фаина Раневска.

— Това не е задължително. Пък и няма да успеем — каза той и пак се усмихна. — Просто ми е на път. Аз също съм до „Сивцев Вражек“.

— Каак? И вие ли сте дотам? Вие какво, да не сте оттам?

Дамата се опули към Саша със и без това изцъклените си очи.

— Не разбрах въпроса ви.

— Да не работите при тях? Не съм ви виждала там никога през живота си? Да не сте при морфолозите? Не... Или при грипиджиите? Също не...

— Може ли един уточняващ въпрос: къде е това — там?

— В Института за контрол, разбира се. Че какво друго има още на „Сивцев Вражек“?

— Наистина. А вие, извинявайте, откъде сте?

— Аз? Аз съм от Новосибирск — отговори дамата. — А вие сте от Нижни, нали? Пак ли не? Но аз все пак някъде съм ви виждала! От нашата система ли сте?

— Донякъде...

Саша реши да поеме инициативата.

— А вие защо отивате там? В Института за контрол?

— Нося в дирекцията копие на жалба, за да не може Литвинов да ме обвини, че действам зад гърба му. Ще оставя заведено копие при секретарката и ще тичам да не изпусна влака.

— А... Да не сте скандалджийка?

— Тъхъ. И то каква.

— Казахте — копие на жалба.

— Ами да.

— А докъде, позволете да попитам, е насочена жалбата?

— Харесва ми как се изразявате. Самата жалба ще бъде изпратена с препоръчано писмо до Главната прокуратура на Руската федерация. Ще я изпратя от гарата.

— Охо!

— А вие какво си мислехте — че карате чувал с картофи?

— Писмото във вас ли е?

— Няма да го дам. Пратили са ви, нали? Затова ми направи впечатление, че спря веднага... Спри!

— Чакайте малко. Знаете ли кой съм аз?

— Бандит! Наемник!

Турецки бръкна в джоба си.

— Не се страхувам от смъртта!

Той ловко извади картата си и я тикна под носа на дамата. Тя се опита да прочете, поотпусна се.

— Не разбрах... По важни дела?

— А вие какво си мислехте? Че ви кара чувал с картофи?

— Господ ви е пратил при мен!

— Взаимно е. Хайде да направим така. Аз се задължавам лично да доставя вашето писмо на „Дмитровка“ и да го заведа. Дори нещо

повече, ще ви закарам на гарата. А вие за благодарност ще ми разкажете какво пише в писмото ви. От какво се оплаквате.

— И вие няма да забравите да дадете писмото?

— Да пукна! Нещо повече, ще ви се обадя в Новосибирск, ще ви съобщя входящия номер на вашия документ и ще го насоча за разглеждане именно в онези ръце, които няма да го изгубят.

— Вярвам ви. Не знам защо. — Дамата се учуди сама на себе си.

— Да разбирам ли, че се разбрахме?

— Но първо в Института за контрол! Трябва да дам копие от писмото!

— На господин Литвинов?

— Не е задължително. Но трябва да го заведе с номер и печат.

— Добре. Ще се опитам да карам бързо. Надяван се, че като всеки руснак обичате високите скорости?

— Немного. Но ще се постарая да не изпадна на някой завой.

— Тогава, докато още сте в колата, хайде да се запознаем. Александър Борисович Турецки.

— Елена Борисовна Курбатова.

— Е, Елена Борисовна, разкажете сега какво е това оплакване, дето го стискате в джоба си?

— Ами аз не знам откъде да започна. Вие нали не сте специалист.

— В Главна прокуратура специалисти от вашата област просто няма — усмихна се Саша. — Вие го направете с най-общи думи. Като за студент първокурсник.

— Ще опитам. Значи така. Има две групи специалисти, които работят над създаването на една противовирусна ваксина.

— Каква точно?

— Има ли значение за вас? Срещу бяс, енцефалит или хепатит. В писмото всичко е посочено, но сега това няма значение. Надявам се, че знаете, че вирусите са вътрешноклетъчни паразити. Те могат да живеят само в живи клетки. На растения, животни или човешки. Това е при естествени условия.

— До такова ниво всичко ми е ясно — вмъкна Турецки.

— Приятно ми е да го чуя. А в изкуствени условия вирусите живеят в същите клетки, но изкуствено култивирани. За всеки вирус са подходящи определени клетъчни системи. Да се избере оптимална

система клетки за атеноация на даден вид вирус е една от най-важните задачи на ваксинологията.

— За атеноация? Какво е това?

— Ще ви обясня. Съществуват всякакви генно-инженерни технологии, но сега не става дума за това — не е нашият случай. Нека да се върнем на нашата ваксина. Първата група автори успяват да намерят такава система от клетки, която не само осигурява жизнената дейност на вирусната частица, но дори я „успокоява“, както казваме ние — атеноира я. Тоест от злобен уличен хулиган, който напада хората наляво и надясно, нашият вирус се превръща в послушен домашен любимец, който не само че не е опасен за ваксинирания, но е способен да го защити от друг уличен хулиган, тоест от див вирус от същия вид. Или от предизвиквана от него болест. Добре ли обяснявам?

— Напълно.

— Значи така. Ние получихме такава ваксина. Проверихме я върху животни, после върху хора. Тя работи прекрасно. Но Дяконов на всяка крачка ни прави спънки.

— Кой е този Дяконов?

— Ръководител на отдел в Института за контрол. Той е автор на всички родни и вносни ваксини...

— Наистина ли е така?

— Хайде и вие сега! Той е автор дори на онези, които са били създадени, преди да се роди.

— Разбрах — усмихна се Турецки. — И защо ви прави спънки? Не сте го включили като съавтор?

— Виждам, че ги разбирате тези работи — криво се усмихна псевдо-Раневска и нагласи идиотската си шапка.

— Работата не е само в това. Дяконов е лакей на Литвинов — заместник-директора на това прославно учреждение. А Литвинов на свой ред е ръководител на другата група, която работи върху същия проблем.

— И какво лошо има тук? Творческо съревнование...

— Правилно. Щеше да бъде прекрасно, ако беше творческо. Но сега не всичко е толкова красиво, както във филмите от съветско време. Дяконов, който като началник на отдел, контролиращ нашия препарат, имаше няколко ампули на нашия вирус, взе и го даде на групата на Литвинов. Без знанието на авторите, нарушавайки авторските права.

— Почакайте... Аз малко изпуснах нишката, тук трябва да заобиколим... А за какво му е на Литвинов вашият вирус? Нали той е само чиновник?

— Не само. Освен това той е ръководител на лаборатория в предприятие за производство на ваксини. И работи върху същия проблем. Вие наистина сте изпуснали нишката.

— Извинете. Сега вече целият съм слух. Къде е това предприятие? — попита Турецки, който отлично знаеше отговора.

— Намира се на „Дубровка“. Та значи. Не стига, че направо ни откраднаха ваксината, ами Литвинов се опитва да напъха нашия вирус в съвсем неподходящи за него условия.

— В какви?

— В клетки на човешки ембрион.

— Къде, къде?

— Защо толкова се изплашихте? Това е добър тъканен субстракт. Във ваксинологията по принцип тези клетки често се използват. Но не в този случай. Нашият вирус не може да живее нормално в тези клетки. А те продължават да го пъхат в тях с маниакална упоритост. Времето минава, ваксината не се внедрява, хората боледуват! Моля ви, спрете. Аз съм за тук.

— Ще ви изчакам.

— Честно? Не сте ме излъгали за гарата?

— Да пукна — повтори Турецки.

— Вярвам ви — каза дамата и веднага след това помахаше с идиотската си шапка. След което изтърча с пълна скорост към сградата на Института за контрол.

Докато чакаше своята неочаквана помощничка, Саша се замисли. Какво излиза? Литвинов с пяна на устата крещеше, че човешките ембрионални клетки не може да се използват в медицината. Изобщо и никога! Но самият той ги използваше! Това беше новина.

Високата дъбова врата изтропа и псевдо-Раневска се понесе към колата му. Тя направо падна върху седалката.

— Край! Дадох я, заведоха я.

— Видяхте ли Литвинов? Говорихте ли с него?

— Не. Вече съм имала достатъчно разговори с него. Аз му казвах: „Какво излиза? Вие откраднахте нашия вирус. Нека не сте

самият вие, нека е с ръцете на Дяконов, но го откраднахте!“ И знаете ли той какво ми отговори?

— „Сега ни е дошло времето — на нас, младите и нахални“ — цитира Турецки.

— Вие сте много, ама много наясно с нещата — с известна доза предпазливост каза Елена Борисовна.

— Това е дедукция. А защо се борите сама? Къде са ви шефовете? Директорът?

— Директорът? Той ме подкрепя... мислено. Не е виновен. Такъв е животът. Той падна жертва в неравната борба. Енергетици, водопровод, арендатори, инвеститори...

— А заместниците? Нали си има заместник по научната дейност например?

— Има. Един такъв млад, талантлив. Те, тези младите, са съвсем различни. Ето, аз му обяснявам, че ми трябва храна за лабораторните животни. Институтът няма пари за това. Аз се свързах със Селскостопанската академия. Те през три месеца обновяват колекцията си от растения. Готови са да дадат храната безвъзмездно, без пари. Но овесът, който ни е необходим, е разфасован в пакетчета по двеста грама.

— И какво? Това лошо ли е?

— Лошото е, че пакетчетата им трябва за следващата партида семена.

— И те нямат други пакетчета?

— Вие във вашата прокуратура сте много далече от народа. Те нямат нищо, освен уникална колекция от семена и стогодишна лаборантка, която пази колекцията.

— Струва ми се, че се отклонихте от темата.

— Да. Та значи ние с моите сътрудници отворихме всичките тези пакетчета и пресипахме овеса в чували. При тази операция едва не се задушихме от прахта. Но бяхме страшно горди. Защото всичко това стигаше не само за животните от нашата лаборатория, но имаше и за другите. За целия вивариум на института. Но чувалите вече тежат не по двеста грама, а по петдесет килограма. И е необходима кола, която да прекара всички тези благини в нашия институт. И товарачи. Обяснявам аз всичко това на нашия млад заместник-директор, а той ми

отговаря: „Елена Борисовна, щом не ви бива за нищо друго, освен да се занимавате с храната, сама си намерете и начини.“

— Така ли ви отговори?

— Представете си, точно така. На мен, човек, който разработва ваксини, жена, която може да му бъде майка!

— Колко възпитан господин! Мда. Разбрах. Освен едно нещо — за какво ви е всичко това?

— Моят син ми казва същото. Мамо, я вземи да се пенсионираш. Аз, мамче, ще те изхраня. Твоята заплата на завеждащ лаборатория, кандидат на науките, възлиза на две хиляди рубли, е срам за семейството. Точно така казва. Но! Първо, обидно ми е за държавата. Второ, за нашата работа. За труда, не само моя, но и на тези, които са до мен, и онези преди мен... И изобщо...

— А вие не се ли опитахте да се обърнете към министерството?

— Разбира се, че се опитахме. Ах, Александър Борисович! Москва — това са интриги и пресищане. И „щом ти се е случило да се родиш в империята, по-добре живей в дълбоката провинция до морето“.

— Бродски?

— Да, любимият ми поет. Нали няма да закъснея за влака?

Те пристигнаха навреме на гарата. Александър изпрати Курбатова до вагона.

— Много ви моля да не забравите за писмото. Това е последната ми надежда. Ето ви моята визитна картичка.

— Ще ви се обадя още утре сутринта, Елена Борисовна, и ще ви съобщя всичко, което трябва. Пожелавам ви успех!

— И аз на вас! Вие сте добър човек. Истински! Това веднага се вижда.

Влакът потегли, Саша бавно тръгна по перона. Мда. Интересно, някой в тази страна има ли представа за това, как живее науката? Как оцелява? Дали това изобщо е интересно на някого?

И какво е намислил нашият Литвинов? Ту ембрионалните клетки са му забранени като на правоверен евреин свинско. Ту изведнъж излиза, че самият той прави нещо с тях. Ваксина?

Той не се съмняваше, че Елена Борисовна, псевдо-Раневска, му е казала истината. Такива не лъжат. Може би само шефовете за дреболии. Все едно. Всичко това е странно... Защо да прави ваксина,

която не е ефективна? Ами ако тази ваксина е параван за нещо друго? Ако Литвинов е използвал за работата си чужда ваксина, той напълно е могъл да се възползва и от чужда технология. Технологията на Нестеров! Нали Анатолий Иванович казваше, че заедно с партидата препарат те предават на „контрольорите“ и съответната документация — различни инструкции за изготвянето на препарата. След като имаше технологията за получаване на „стволови клетки“ и използваше ембрионални клетки уж за получаване на ваксина, Литвинов можеше да направи свой препарат! А откъде той си набавяше ембрионални тъкани? Руденко! Че тя къде работи? В акушеро-гинекологична клиника! Ето кой доставя ембрионите...

Всичко си идва на мястото! Това трябва бързо да бъде изяснено!

Турецки видя стрелките на гаровия часовник.

Дявол да го вземе! Пак закъсна за Настя! Какво става тук? Каква е тази проклета работа?

Хайде, Турецки, не се сърди на огледалото. Ти самият си такъв: щом се появи някаква нова нишка, някаква нова следа, водеща към разкриването на тайната — ти забравяш за всичко и се понасяш като надушило дивеч гонче. Сам си избра такава работа, защото на теб ти трябва точно това.

Ирина винаги го е разбирала. Ама Настя не го разбира...

Той избра нейния номер на джиесема и чу гласа ѝ, който едва пробиваше шума на някакъв купон.

— Настя! Аз съм! Извинявай, забавих се.

— Забавил си се? Ха-ха... За цялата вечер?

— Къде си? Ще дойда при теб и ще ти обясня всичко.

— Няма нужда. Аз съм на гости. Ще се прибера много късно.

— Ами утре?

— Утре съм на работа.

Тя изключи телефона.

Турецки влезе в кафенето на гарата и изпи чаша коняк. Така да бъде, утре вечер ще мине през нейните „Холивудски ноци“. Отдавна се канеше. Ще падне на колене и ще моли за прошка.

Саша се хвана, че не е много натъжен заради провалената среща. Какво беше това? Път към оздравяване? Я да си ходя вкъщи. Колко ще се учуди Ирина. А може дори да се зарадва.

А версията за нелегалното производство трябва веднага да започне да се разработва!

ГЛАВА 24

ПОКАЯНИЕ

Той тихо отключи, като искаше да направи изненада от ранното си прибиране.

От кухнята се чуваха гласове. На гости на Ирина беше приятелката ѝ Тамара. Същата онази еманципирана дама, която не успя да съблазни Грязнов. Те говореха доста високо, чу се неговото име. Саша замря до вратата.

— Ирка, разбери, мъжът след четиридесет е тежък случай.

— Турецки ли имаш предвид? Той винаги си е бил такъв. Но всичко това беше някак си в реда на нещата, между другото. Научих се да не реагирам на това. Сега нещата са други. Той се влюби.

— Казваш, че тя е съвсем млада?

— Момиче. На двадесетина години. Вече всичко ми съобщиха.

— И кой?

— Има добри хора. Тома, аз не съм сляпа. За какво са ми факти? Аз си имам свои факти. Лични.

— Какви? Той да не би в леглото...

— Не искам за това, Тамара! Извинявай.

— Ами да, разбирам те. Ирка! Трябва да се заемеш със себе си! Сериозно! Погледни се — в тълчетата на очите имаш цели паяжинки. Имаш бръчки и около носа и устата. И на челото.

— Напразно ми ги изреждаш. Виждам се в огледалото.

— Трябва нещо да се направи!

— Пластична операция? Нищо няма да си правя. Гледам ги всички тези... оперираните... Те са по-грозни от смъртта.

— Това не е операция. Това е нов метод. Ти се подмладяваш, разбираш ли? Цялата! Целият организъм! И ще бъдеш като момичето, по което той е пощурял.

— Тамара, стига толкова! — прекъсна я Ирина. — Не искам никакво подмладяване! Това е унижително, нима не разбираш? Нима съм му необходима само млада, без нито една бръчка, вечното момиче?

Аз изживях с него един цял живот! Родих му дъщеря. Чаках го по цели нощи и се молах дано с него не се е случило нещо! Дежурех до леглото му по болниците, когато всякакви бандитски куршуми... и други такива... Да, може би това ме е състарило. Но аз не искам да се срамувам от нито една своя бръчка, чуваш ли? Искам моят мъж да ме обича заедно с приближаващата ми старост, разбираш ли? Искам да остарявам достойно, с него или без него! — Гласът на Ирина започна да звънти.

Саша тежко се отпусна върху стола в антрето.

— Кой е? — изплашено извика Тамара.

— Аз съм — отзова се Александър.

Той стана, държейки в ръце букет хризантеми. Бледожълти, остролистни. От онези, които Ирина най-много обичаше.

Тамара надникна от кухнята.

— Ой, Ириша, я виж. Мъжът ти си е дошъл, че и с цветя. Аз ще си тръгвам, че стана късно.

Тя бързо мушна краката си в ботите, а ръцете — в ръкавите на кожата, който ѝ подаде Саша.

— Хайде, сдобри се — високо прошепна Тамара. — Аз съм я подготвила.

Глупачка! Такива приятелки трябва да ги убиват още като се родят, помисли си Саша, затваряйки след нея вратата. Букетът остана да лежи на табуретката.

Саша отиде в кухнята. Жена му стоеше до прозореца с гръб към него, с високо вдигната глава. Не му беше необходимо да вижда лицето ѝ, за да знае, че преглъща сълзите си. Вкарва ги обратно в очите си. Лявата сълзичка послушно ще се прибере в дълбочината на сивото око, а дясната ще се търкулне по бузата.

Той отиде до нея и я обърна към себе си. Наистина по дясната буза се стичаше сълза. Ира веднага я изтри с ръка.

Той хвана ръката ѝ и я притисна към устните си. Тя цялата се скова като птичка, която още не е решила дали трябва да отлети завинаги, или да остане още малко. Саша гледаше лицето на жена си. Не беше го поглеждал отдавна, месец и половина. Поглеждаше го и веднага отместваше очи. А сега то, нейното лице, беше цялото пред очите му. И той видя лъчите на бръчиците, осеяли ъгълчетата на очите ѝ. И напречните — на челото. Една, две, три. А преди месец и

половина изобщо ги нямаше. И бръчките около носа и устата бяха станали по-дълбоки, изостряха лицето ѝ. Господи, какво прави той с нея?

Ирина видя израза на очите му и издърпа ръката си.

— Какво? Съжالياваш ли ме? — попита тя с насмешка и вдигайки глава, мина покрай него.

Саша се обърка, защото тя много точно отгатна чувството му.

— А къде е Ниночка?

— При приятелка. На рожден ден. Помоли ме да остане да пренощува там. Вечер е страшно да се прибира сама.

— Как така? Ти си ѝ позволила?

— А ти си против? Да не би да имаш причини да ѝ забраниш?

Саша излезе след нея в антрето.

— Какво е това? — Ирина посочи букета.

— Господи! Аз забравих! Твоята Тамара ми отвлече вниманието! Между другото тя е глупачка. Това е за теб, Ириша!

— За мен? Какво е станало, срещата не се е състояла?

— Пълни глупости! — отговори автоматично Турецки.

Пак улучи десетката! Макар че букетът беше купил за нея, за Ира!

Жена му влезе в стаята на Нина и въртна ключа. Това пък какво беше? Ново дваисет!

— Ира! — каза той през вратата. — Хайде утре да отидем на ресторант, а? Получих премия.

— Ние с Ниночка утре отиваме на мюзикъл.

— Какъв такъв мюзикъл?

— „Норд-Ост“. Много популярно произведение. Това е по Каверин. „Двамата капитани“. На Нина ще ѝ бъде интересно.

— Аз с вас ли съм?

— Ти, Сашенка, не си с нас. Лека нощ.

Марина Илинична изпрати личната лекарка до вратата.

— Така че, душице, всичко ви е наред. Нека Марат Игоревич ви мери кръвното всяка вечер. Лекарства си имате. А пък ако има нещо спешно — ще ме извикате.

— Искате ми се да изляза навън.

— Разбира се, излизайте. Отначало най-добре с някой друг. Нали цял месец не сте излизали. Може да ви се завие свят. Помолете някого от съседите. Ето например Александър Степанович. И на него ще му е по-весело да се разходи с вас. Че ей сега бях при него: скучае. Все се моли Господ да си го прибере — въздъхна лекарката. — Е, аз ще тръгвам. Довиждане.

Литвинова отвори вратата и изпрати лекарката. Веднага се отвори вратата на съседния апартамент.

— Маринушка! Здравей! Нещо отдавна не съм те виждал. Не идваш. Забрави ме мен, стареца.

— Аз... — В очите на Литвинова изведнъж се появиха сълзи.

— Точно така, скарайте й се, Александър Степанович — каза докторицата и се скри в асансьора.

— Ти защо си толкова тъжна? Или имаш някаква мъка?

— Мъка... — прошепна Марина и внезапно отчаяно се разплака.

— Я ела при мен.

Той издърпа Марина в апартаментата си и тръшна вратата.

— Казвай, какво се е случило? Аз всичко ще разбера. Не се самоизяждай. И така се досещам.

— Ох, чичо Саша, чичо Саша... Колко се уморих да съм сама. Нощем изгарям от омраза, а денем от разкаяние. Аз убих човек... — Тя застана, отпусна се върху стола.

Александър Степанович седна до нея.

— Казвай! Излей си душата, защото иначе ще се задушиш!

— Това за бомбата аз го измислих. Над нашата врата.

— Така ли? Ти ли беше?

— Е, не сама. Митя ми подсказа. Има един човек, много лош... Той иска да погуби моя Марат. Аз исках да му попреча. И уредих покушението. Все едно срещу Марат. За да арестуват онзи човек. Ала това не се случи — тя говореше бързо, хлипаше, бършеше си носа с края на роклята. — Тогавя Митя ме подучи да повтора взрива. Но пак така, наужким. И ние с него избрахме друга жертва.

— Ти какво, сама ли я избра?

— Не. Марат вече знаеше. Той се сети след първия път, започна да ме разпитва. А аз не мога да го лъжа. Всичко му разказах. Той отначало ми се скара, а после каза, че по-добре е да сложим взривно устройство на този, Климович. Защото е голям началник. И сега

милицията ще бъде длъжна да реагира. И аз се съгласих. Аз, чичо Саша, с вашата кола заках дотам Митка, за да види този Климович. И той обеща, че ще направи такова устройство, че ще гръмне само малко. Малък заряд. Като димка. И само ще одраска Климович. Господи, аз нали нищо не разбирам от тези работи! Как можах да се съглася? Като отнесена бях... За мен само едно беше важно: Марат да е спокоен. А пък Митка този Климович го разкъса на парчета.

Жената зави, забила лице в рамото на стареца. Той я галеше по косата и ѝ говореше:

— Тихо, Маринушка, ти не си виновна, Бог всичко вижда.

— Но знаеш ли кое е най-ужасното? Че се зарадвах, защото започнаха да разследват делото! Ето, казах си, сега този, дето ни обижда, ще го приберат. Защото излизаше, сякаш той е организиран взрива... Ето докъде стигнах... Само че не го прибраха. А Митка умря на вилата ни. Марат го закара там. И след седмица той умря там... Страхувам се...

— Че той и тебе ще те убие?

— От всичко се страхувам. Страхувам се, че аз ще убия. Че ще го убия този човек, Нестеров. Как да продължа да живея? Аз и така сънувам кошмари. Този Климович, дето го разкъса взривът. И жена му плаче над него. А освен това сънувам, че Марат ме души. Аз се събуждам... Имам задух. От кръвното. Господи, какво да правя? И тези нощни позвънявания. Не спират... Пак е той, Нестеров. Страхувам се, че ще го убия...

Тя изхлипа за последен път. Изтри с ръкав лицето си. Обърна се към стареца и каза със сериозен тон, изговаряйки отчетливо думите:

— Аз наистина ще го убия, чичо Саша.

— Господ да е с теб, гълъбче! Какви ги приказваш? — Той започна често-често да прекръства ту себе си, ту нея. — Това е все той, злодеят, иска да погуби чистата ти душа.

— Кой?

— Той, той. Той иска да те вкара на топло. Нали при мен идваха следователи и ме питаха за колата. Дали съм ти я давал през онзи ден? Казах, че съм ти я давал, прости ми, на стареца, но не мога да лъжа. Казах, че не си спомням за какво ти е трябвала. Но от тях, Мариша, не можеш да се скриеш. И от себе си не можеш да се скриеш. Ето, на тебе силите ти стигнаха само за един месец. И сама излезе на светло. А те

ще те извикат. Ще започнат да ти задават въпросчета. А ти не умееш да лъжеш, гълъбице моя! Сама ще се издадеш. А къде ще се скриеш от съвестта си? Това цял живот ще се явява в сънищата ти, разбираш ли? А ти виж още какво си замислила! Ами помисли ли за родителите си? Те те гледат отгоре, страдат. А за Господа помисли ли? Наказанията понякога са толкова жестоки. Хорският съд не струва...

— Какво да правя? — заплака Марина.

— Какво да правиш? Трябва да отидеш направо при тях. И да разкажеш всичко както си е.

— Къде? В прокуратурата?

— Да. Няма да можеш да живееш с този грях, повярвай ми. Аз съм възрастен, минал съм през войната, всичко съм видял. Струва ти се, че на война всичко е справедливо? Ние сме в правото си! Браня своя дом, своята жена, своето дете. Обаче германеца, дето го убих, си го спомням и до днес. Виждам очите му. Той няма оръжие и е застанал на колене пред мен. А аз стрелям в него... И досега се опитвам да измоля прошка за този мой грях... И ти няма да можеш да забравиш. Хайде, душице, стягай се, да тръгваме. Аз ще те заведа. Послушай ме какво ще ти кажа: завещал съм ти апартамента си. Посмъртно. Сега той ще ни потрябва по-рано. Ние ще го продадем. Аз ще си доживея живота и в една общинска стая. Ще ти наема най-добрия адвокат. Защото ти имаш светла, но заблудена душа. Той те вкара тебе в грях, мъжът ти.

— Аз няма да отида при Турецки. Той за нещо ненавижда Марат.

— Тогава ще отидем в МУР. Муровците ми оставиха телефона си. Сега ще се обадя и ще кажа, че ние с теб ще отидем. Аз ще те заведа. Няма да те изоставя, не се страхувай.

Турецки седеше в кабинета си, когато с него се свърза Грязнов.

— Саня, току-що се обади Литвинова. Искане да дойде при нас и да даде показания.

— На теб ли?

— Да. Съседът ѝ я придумал.

— Старчокът?

— Да. Първо той говори с мен. След това тя.

— Защо не при мен?

— Тя е настроена срещу теб. Смята, че защитаваш Нестеров.

— Добре. Нека дойдат при теб.

— Знаеш ли какво, я изпрати при мен Безухов с документите по делото. Всичко се случва. Може да почне да ми увърта, да разправя врели-некипели.

— Ще го пратя. Само че ти, Слава, се опитай да не й казваш за изневярата на мъжа й.

— Ще се опитам. Но зависи как ще се обърнат нещата. Ти пък какво толкова я пазиш? Това е само моментно състояние: приискало й се да се покае. А после ще премисли, пак ще се скрие в дупката, няма да можем да я измъкнем оттам. Пак ще си вземе болничен или нещо друго ще измисли. Трябва да я стиснем за гушата, докато е размекната.

— Ами хубаво, стискай я, само гледай да не я усмъртиш — одобри Турецки.

В кабинета на Грязнов надникна секретарката Зинаида:

— Вячеслав Иванович, имате посетители.

Грязнов стана от бюрото и се приближи до вратата.

Зад нея стоеше нисък закръглен старец, който държеше за ръка Марина Литвинова.

— Добър ден — поздрави Грязнов.

— Здравей, добри човече — старецът го погледна със светли, почти прозрачни очи. — Ето, дошли сме при теб да се покаем.

— Кои сте тези — ние?

— Маринушка и аз. Ти я изслушай и помни: тя е добър човек, това всеки ще ти го каже.

— А вие за какво сте виновен?

— Дадох й колата си. Вкарах я в изкушение.

— Добре. С колата ей сега ще... Зина, изпрати Александър Степанович при Безухов. Александър Степанович, ще ви разпита следователят, който идва при вас.

— Един такъв с големи уши? Добро момче. Само вие без мен не обиждайте Маринушка.

— Че кой ще я обижда? — каза Грязнов. — Влизайте, Марина Илинична. Зина, изпратете оператор в кабинета.

Литвинова и Грязнов останаха насаме.

Тя седна на предложения стол. Гледаше с апатичен, угаснал поглед. Влезе мъж с видеокамера. Той се настани в ъгъла на кабинета и камерата тихо забръмча.

— Марина Илинична, искате ли чай?

— Не. Дошла съм да кажа, че убих човек — каза Литвинова с безцветен глас.

— Кого?

— Вадим Яковлевич Климович.

— Защо?

— За да вкарат Нестеров в затвора.

— Ваш личен враг ли е Нестеров?

— Да! Той е враг на мъжа ми!

— На мъжа ви, но не на вас.

— Това е едно и също.

— Как стана убийството?

— Предишната вечер...

— Кажете датата.

— На единадесети септември аз пристигнах пред онзи блок, в който живееше Климович, това е на улица „Строителна“, и го показах на нашия електричар, Круглов.

— Как го показахте? Седяхте ли някъде? А с какво бяхте облечена?

— С яке и панталон. На главата си бях сложила бейзболна шапка, за да си скрия косата.

— Ясно. А после?

— Аз седях в колата до блока, в който живееше Климович. А Круглов се доближи до входа. Бяхме се разбрали, че когато видя Климович, ще запаля колата и ще завия зад ъгъла. И ще чакам Круглов на улицата. Така и направихме. Той обеща да направи така, че... че Климович само да го одраска... А той се взриви...

— Тоест взривното устройство е било поставено от Дмитрий Круглов?

— Да. По моя молба.

— А защо избрахте точно Климович?

— Така каза Марат.

— Тоест мъжът ви е бил в курса на нещата?

— Не... Тоест след първото покушение той се досети, че това е моя работа.

— Как се досети?

— Аз излязох след него на стълбищната площадка, когато той тръгваше на работа, и му показах кутията с взривното устройство.

— Значи вие му я показахте, а не той на вас? Затова нещо все не излизаше...

— Да, аз бях. Направих се на разтревожена, започнах да питам каква ли е тази кутия? Извикахме Круглов и той я обезвреди. Това вече го знаете. А вечерта мъжът ми започна да ме разпитва за взривния пакет и аз му разказах истината.

— Марат Игоревич разбра истината и ви посъветва да си изберете нова жертва?

— Аз сама така реших. Защото Нестеров продължаваше да ни съсипва живота.

— И Марат Игоревич ви посочи кого трябва да взривите?

— Не да взривим, а да изплашим.

— Добре, да изплашите. Но той избра Климович?

— Да. Той каза, че Климович е по-висшестоящ човек и милицията ще вземе мерки. И че Нестеров ще го приберат на топло.

— Вие казахте, че Нестеров ви се е обаждал чак до смъртта на Климович?

— Да. Почти всяка нощ.

— А знаете ли, че той три седмици е лежал в болница и не е могъл да ви се обажда?

— Това е невъзможно! Той се обаждаше! Чувах гласа му!

— Гласът му може и да сте чували, но не се е обаждал той.

— Той и сега продължава да се обажда! Всяка нощ! А вие го защитавате! Знаех си, че и тук няма да намеря защита! Напразно дойдох! Турецки защитава Нестеров. Вие също! Всички сте се с душили!

— Тихо! — Грязнов така наблегна на тази дума, че жената веднага млъкна. — Искате ли да научите истината?

— Да!

— Сигурна ли сте, че искате да знаете цялата истина?

— Да.

— Кажете, как мислите, от какво умря на вилата ви електротехникът Круглов?

Марина пребледня.

— Той се отрови с водка. Сърцето му спря. Така каза Марат.

— А вие за всичко ли вярвате на мъжа си?

— Да!

— Марина Илинична, той ви лъже. Отдавна и на едро.

— Какво?

— Първо, той ви изневерява. Боли ме, като ви го казвам, но трябва. За да погледнете сериозно на това, което сега ще ви кажа.

— Лъжете! — извика Марина.

Грязнов отвори сейфа и извади дебела папка. Разтвори я и намери няколко ксерокопирани снимки в пластмасов плик.

— Вижте.

Литвинова пребледня. На снимките голият Марат прегръщаше, галеше, правеше любов с красива непозната жена.

— Това... е фотомонтаж.

— За съжаление — не. Гласът на Нестеров е бил записан от съпруга ви на диктофон. Този запис ви е пукала всяка нощ ето тази дама, от порноснимките. Ето разпечатките на разговорите им, ето какво са си говорили.

Марина се опитваше да разчете написаното, редовете плуваха пред очите ѝ.

— Вие не можете да го прочетете. Добре, аз ще го направя.

— Все едно, няма да ви повярвам. Тук може всичко да пише!

— Добре, тогава чуйте.

Той извади портативен касетофон и включи записа. Марина Илинична чу гласа на мъжа си и непознат женски глас:

— Здравсти, зайче!

— Марат? Как си?

— Всичко си върви по реда. Тя вече почти е узряла. Днес през нощта изплю необходимия текст: ще го убия.

— От думи до дела има да се върви и върви.

— Грещиш. Не познаваш Марина. Тя заради мен ще схруска всеки. А аз вече съм ѝ дал команда „дръж“. Така че остава една седмица, не повече. Само не се отпускай. Обаждай се всяка нощ.

— Господи, колко съм уморена!

— Ами аз? Ти поне не трябва да се преструваш. А аз съм на края на силите си. Трябва още малко търпение, любов моя! Пред нас са свободата и парите.

— Ами добре. Ще изтърпя още една седмица. Но не повече — засмя се жената.

Чу се изщракване. Касетофонът спря. Литвинова не приличаше на себе си. Лицето ѝ беше изкривено, устата не ѝ се подчиняваше.

— Лошо ли ви е? Трябва ли ви лекар?

Тя отрицателно поклати глава.

— Този... От коя дата е този запис?

— Този запис е от онзи ден. Пуснах ви го, за да разберете, че вашият мъж е организатор на престъпен план за убийството на един човек заради отстраняването на друг. Вие, без да искате, сте били съучастник; обаче гражданката Руденко, гласът на която чухте, е била напълно осъзнат съучастник. Тъкмо тя всяка нощ ви е пускала записа с гласа на Нестеров, направен от мъжа ви. Круглов е бил изпълнител на убийството. А когато планът за отстраняването на Нестеров е пропаднал, той измислил нов план за неговото убийство, където ролята на изпълнител е била предназначена за вас.

Литвинова дълго мълча. Най-накрая каза с равен, безцветен глас:

— Имате ли още въпроси към мен?

— Днес не.

— Сега къде ще ме откарат? В Бутирка?

— Защо? Вкъщи. Ще подпишете документ, че няма да напускате града, и толкова.

— А след това?

— Ще идвате на разпити. Следствието още не е приключено. Ще ви продължат ли болничния?

— Не, здрава съм — отговори Литвинова все със същия равен глас.

— Това е добре. Въпреки това ще наредя да ви закарат до вкъщи с кола.

— Благодаря.

Когато откараха Литвинова, Грязнов се обади на Турецки.

— Е, Саня, работата стана. Литвинова даде показания, в които си призна.

— Призна? За какво?

— Че тя е отстранила Климович. По-точно, че нейният чудесен мъж е свършил всичко с нейните ръце и ръцете на Круглов. Но тя е смятала, че Марат няма никакво отношение. Че той е по-голям светец от римския папа. Все пак се наложи да ѝ отворя очите.

— Разказа ли ѝ за Руденко?

— Нямахте начин. Тя иначе не искаше да повярва. Ние всички сме мръсници, а нейният е бял и добър. Утре щеше да се откаже от показанията си и хайде всичко отначало.

— Ами не знам. Може и да си прав. Но какво животно е този Литвинов! Направо не мога да го понасям!

— Сега вече ще го пипнем. Добре, хайде, дочуване.

Оперативникът закара Марина и съседа ѝ до улица „Староконюшена“.

— Благодаря, по-нататък ще се оправим и сами — каза Литвинова с равен глас.

Те пресякоха двора, качиха се на техния пети етаж. Марина мушна ключа в бравата.

— Маринушка, как си? — попита Александър Семьонович.

— Нищо ми няма, чичо Саша — отговори Марина, отваряйки вратата. — Само съм много уморена.

— Олекна ли ти на душата?

— На душата... олекна — усмихна се Марина.

— Почини си, миличка. Аз няма да ти досаждам. — Той влезе в апартамента си.

— Благодаря.

Тя затръшна входната врата, затвори всички врати на стаите. Провери дали са затворени плътно всички прозорци. Отиде в кухнята при печката. Пусна газта на всички котлони на максимално. Отвори пластмасовата вратичка на фурната, седна на ниска табуретка за крака и мушна главата си във фурната.

„Няма нищо. Това няма да трае дълго. Скоро всичко ще свърши“ — помисли си тя.

Литвинов, както винаги, си дойде късно. Той беше ядосан. Марина цял ден не вдигаше телефона. Той се обади на портиерката, от която разбра, че жена му е ходила някъде заедно със съседа. Къде е била?

— Марина? — извика я той.

Тишина. Литвинов отиде в кабинета, свали си сакото. Наля си уиски в квадратна чаша, запали си цигара и тръгна да търси жена си, ядосано щракайки със запалка „Зипо“. В хола я нямаше. Да не би да

спеше? Но в спалнята Марина също я нямаше. Той отвори вратата на кухнята...

Взривът разтресе всички етажи на съвместно построения сталински блок.

ГЛАВА 25

ПОСЛЕДЕН АКОРД

Алина Солнцева стоеше до метрото, чакайки старата си най-близка приятелка Вера Горбовска. Те дружаха още от театралния институт, независимо че след завършването пътищата им се разделиха. Вера често се снимаше, работеше много в театъра, пътуваше по градове и паланки ту на гастроли, ту с киноекспедиции. Наистина през последните години Горбовска плътно заседна вкъщи, пазейки семейното огнище, където, изглежда, завинаги се беше застопорил симпатичният Олег Золотарьов и където растеше симпатичната Сонечка.

Самата Алина работеше в телевизията. Отначало като говорител, после като водеща на едно от известните предавания. Телевизията поглъщаше цялото ѝ време.

Приятелките се виждаха рядко, но се чуваха всеки ден и бяха в курса на събитията в живота на другата, както важните, така и не толкова важните.

Алина знаеше, че Вера и Олег са поканени в последния проект на Бояринов. И се радваше за Вера, която, както ѝ се струваше, прекалено всеотдайно се беше посветила на семейното огнище. Направо бе заровила таланта си в кухнята. Наистина Бояринов, този гений на злото, беше опасен за жените човек, но бракът на Вера и Олег изглеждаше толкова стабилен, че според Алина дори Бояринов нямаше да успее да го разруши. Когато Вера събщи по телефона за предстоящата работа, Алина благослови приятелката си:

— Това трябваше отдавна да стане! Докога ще готвиш и ще бършеш прах? Да не мислиш, че някой ще го оцени?

— Олег по принцип го цени. Но въпросът вече е решен, ние подписахме договора. Условиата са много изгодни, аз го навих.

За два месеца приятелката изчезна от хоризонта. От колегите киножурналисти Алина знаеше, че снимките вървят с пълна пара. И ето че те бяха приключили. И пак от една от близките до киното дами

Алина беше чула ужасна новина: бракът на Вера и Олег е пред разпадане. Дамата даже го обозначи по друг начин: след разпадане.

Алина веднага се обади на Горбовска. И се разбраха да се видят.

Ето я и нея. Господи, ама това тя ли е...

— Здравей, скъпа — поздрави приятелката си с бодър глас Алина, като вътрешно потрепери от промяната във външния ѝ вид.

Отслабнало, състарено с десет години лице, появили се отнякъде бръчки, увиснали надолу ъгълчета на устата, изгаснали очи. Даже косата, прекрасната платинена коса, изглеждаше захабена и побеляла.

— Какво ти е, Верочка? Не изглеждаш добре. Толкова ли се умори по време на снимките?

— Ами да — криво се усмихна Вера. — Добре, не искам да говорим на улицата. Къде ще отидем?

— Тук наблизко са „Холивудски ноци“.

— Добре, да вървим. Аз там ползвам намаление. Наистина след снимките забогатях — Вера тъжно се усмихна, — но не се знае за колко време ще трябва да ми стигне това богатство.

Те седнаха в най-отдалечения ъгъл и си поръчаха по един коктейл. Горбовска извади пакет цигари.

— Ти отново си пропушила? След десетгодишно прекъсване? Доколкото си спомням, на Олег това не му харесваше?

— Да. Всичко се промени. И на Олег вече му е безразлично дали пуша. Хайде да пийнем.

Алина погледна внимателно към приятелката си, която на един дъх изпразни чашата със „Синя Маргарита“.

— Какво се е случило, Вера?

— Какво? — Вера щракна със запалката и дълбоко си дръпна. — Той ме изостави.

— Кой? Олег? Не може да бъде! Вие имахте невероятни взаимоотношения...

— Невероятни... Няма нищо постоянно под слънцето. Още повече невероятно. Така ни учи месията Бояринов.

Тя злобно се разсмя и млъкна. И каза съвсем тихо:

— Ах, Аля, аз разруших всичко с ръцете си. Или той разруши всичко с моите ръце. От смяната на местата на събираемите...

— Почакай! Кой го разруши? Олег?

— Бояринов. Хайде да си поръчаме по още един коктейл:

— Почакай. Аз, разбира се, ще поръчам, ти си пийни и се опитай да ми разкажеш какво се е случило с вас на тези снимки.

— Ти вече наясно ли си? — Приятелката ѝ вдигна очи.

— Тъкмо аз не съм наясно. Но Москва се пълни със слухове. Чуват се всякакви идиотски приказки. Затова искам да разбера от теб кое е истина, а кое лъжа.

— Всичко е истина и всичко е лъжа. Голите факти са, че Олег започна да ме ревнува от Бояринов, имаше връзка направо на снимачната площадка и накрая ме напусна. Но всичко не е толкова просто. Изобщо не е толкова просто... Той е дявол, този Бояринов. Отначало ме съблазняваше като змията Ева. Именно — съблазняваше. Очароваше, омагьосваше. Нали за десет години бях отвикнала от мъжко внимание. Олег — и само той. Семейството — и нищо повече. Но актрисата винаги си остава актриса, дори ако десет години си стои вкъщи. На актрисата са ѝ необходими почитатели, поклонници дори ако не си го признава даже на самата себе си. А какъв почитател може да бъде Олег? Той е глава на семейство, съпруг и баща. И не е никакъв почитател. Той прекрасно разбира всичко това, нашият Бояринов. Той ли не разпознава диамантите... Толкова искрено се възхищаваше от мен, толкова се интересуваше от живота ми, възлагаше на мен такива надежди! Казваше, че е заложил именно на мен. На моята сексуалност, на моя талант... Господи, какви ли не ги говореше през онези вечери, които прекарвахме заедно! Очите му, гласът му, неговите интонации...

— Заедно прекарвахте вечерите си?

— Ами да. Той така работи. Изобщо имаш ли представа за какво е филмът ни?

— В най-общи линии. Сънища, еротика, разпадане на семейството. Нали ти ми разказа сценария преди началото на снимките.

— Ами да. Само че ти го казваш с три приказки, а той говореше часове. Говореше разпалено, омайващо. Направо ме омагьоса. И — да, аз се прибирах вкъщи късно. Сега ми е трудно да обясня тогавашното ми състояние. Но тогава, преди два-три месеца, бях сигурна, че това е необходимо за ролята. Репетиционен процес.

— А как реагира на това Олег?

— Ужасно. Полудяваше. Той ходеше след нас по всякакви партита, следеше ме с бинокъл, когато Бояринов ме докарваше късно

вечер вкъщи. Ние се сбогувахме до блока, а Олег ни следеше през прозореца как си взимаме довиждане. С бинокъл.

— Твоят Олег? Следял те? Не вярвам на ушите си.

— И това още не е най-лошото. В една такава вечер той...

— Какво? Защо млъкна? Щом си почнала, казвай всичко.

— Ах, Алина, аз ти разказвам такива неща, които на никого никога не бих казала...

Сервитьорката, симпатично момиче с кестеняви къдрици, им донесе чашите с коктейли.

Вера пак изпи всичко почти на един път.

— Олег ме изнасили. Толкова грубо, толкова гадно... И тогава нещо се преобърна. Сякаш в мен се счупи някакъв часовник. — Вера си запали цигара. — Изпаднах в нервен срив. И заради проблемите с Олег, и заради десетгодишното прекъсване в снимането. Изведнъж разбрах, че се страхувам от този филм, страхувам се от камерата. Изглежда, че това беше някакво инстинктивно чувство за опасност... Бях готова да разваля договора. И ако тогава бях го направила, Олег щеше да ме подкрепи. Но Бояринов вече ме виждаше като с рентген. Той ме закара на вилата си. И там... — Вера дълбоко си дръпна и обърна лицето си от Алина. — Разбираш ли, той беше толкова нежен... Направи го толкова предпазливо и с такъв трепет...

— Разбирам — тихо я прекъсна приятелката ѝ. — И Олег разбра за това?

— Той го видя. На другия ден, на снимачната площадка. Моите усещания, те напълно съвпадаха с текста на ролята... Олег разбра всичко.

— И какво?

— Той се затвори в себе си. Никакви скандали. Работа и само работа. Снимките бяха само в павилион, никакви външни. Не трябваше да се чака слънце или дъжд. И ние наистина работехме по десет-дванадесет часа на денонощие. Бояринов е деспот, каквито рядко се срещат.

Всичката нежност и трепет изчезнаха, сякаш никога не ги е имало.

Вера допи коктейла си.

— Знаеш ли какво, хайде да си поръчаме нещо по-силно. Нищо не ме хваща, направо кошмар.

— Добре. Но при едно условие: с някакво горещо мезе. Иначе ще се напиеш.

Вера кимна. Алина отново извика сервитьорката и направи поръчката.

— И какво стана после?

— После, след седмица или седмица и половина, когато заснехме почти всички мои епизоди, се разболя Сонечка. Оставяхме я със свекървата, а тя не знаеше колко болнаво дете е Соня. Тоест на теория знае, но тя никога не я е гледала и затова всъщност не знае. Накратко казано, Соня се разболя. Висока температура, гърло. И Бояринов, който е деспотичен като Пиночет, изведнъж ме пусна да се прибера вкъщи за няколко дни. Защото по-нататък следваха епизодите с Олег. Неговите фантазии и сънища.

Сервитьорката донесе коктейлите „Зомби“ от тъмен и бял ром „Бакарди“ и шишчета от есетра.

Вера веднага надигна чашата.

— Охо. Смъртоносно нещо...

— И какво стана по-нататък?

— По-нататък? Десет дена живях вкъщи практически сама, тоест заедно със Соня. Олег го нямаше. Докарвах го само да спи. Но и пристигайки си вкъщи, той не виждаше нито мен, нито Соня. Онова, което Бояринов направи с мен, го направи и с него. Олег беше като зомбиран. Знаеш ли, аз си мисля, дали той не е спал и с него? — каза по-тихо Вера.

— Яж! Фантазираш си! — заповяда Алина.

— Не, първо искам да приключа, защото после... — Очите ѝ заблестяха от готовите да бликнат сълзи. — И ето че аз се връщам след десет дена на снимачната площадка и виждам, че мъжът ми коренно се е променил. Никаква скованост, пълна освободеност. Той живееше в еротичната си роля така, все едно че плуваше в топло южно море: с лекота и удоволствие. Изобщо не ме забелязваше. Беше изцяло погълнат от своята партньорка... тази млада кучка...

Вера се извърна и изхлипа. Алина стисна ръката на приятелката си.

— Не си спомням как приключихме тези дяволски снимки. Как мина озвучаването. Но веднага след края им Олег си стегна багажа и се пренесе при нея. Бояринов се крие от мен като някой престъпник. Той

използва мен, Олег, нашия щастлив брак, нашия дом-крепост. Той разруши всичко това, счупи го с гнусните си ръчища. И го хвърли на боклука. Олег се уреди. А аз какво да правя? Аз, която след около две години ще навърша половин век? За този месец и половина отслабнах с десет килограма. Цялата ми кожа увисна като палто на закачалка. Ти и сама виждаш тези бръчки, тези провиснали меса. На кого съм притрябвала?

Вера се разплака. Горчиво и безутешно като малко момиче. Хората почнаха да се обръщат към тях.

— Тихо! Престани, чуваш ли? — Алина здраво стисна ръката на приятелката си. — Бояринов е невероятен мръсник. Той е циничен до мозъка на костите си и разрушава всичко, до което се докосне. Той затова е измислил и такъв филм — за разрушаването, краха на истинските стойностни взаимоотношения. Но не за него става въпрос. Него Бог ще го съди. Става въпрос за теб. Ти трябва да преживееш това и ще го преживееш. В дадения момент не можеш да промениш ситуацията, но можеш да промениш себе си. Не знам дали Олег ще се върне при теб — при тези думи Вера болезнено потрепери, — тихо, тихо! И не знам дали това сега е възможно за двама ви. Но животът е пред теб, чуваш ли? Знаем какво трябва да направиш сега. Спри да плачеш, плюскай есетрата и ме слушай. Чувала ли си за доктор Нестеров?

Турецки паркира пред блока с ярка неонена табела „Hollywood Nights“.

Влезе вътре. Залата на бара имаше доста голям киноекран, над който се кипреше цитат от Юрий Левитански: „Живот мой, кинематография, черно-бяло кино!“

Стилът на заведението също беше издържан в черно-бяло. По стените висяха огромни черно-бели портрети на филмови звезди, афиши от премиери на прочути филми.

Александър отиде на бара, започна да разглежда менюто. Алкохолът в заведението се предлагаше изключително във вид на коктейли. Турецки не можеше да понася всякакви бъркочи, но в чужд манастир... Като начало си поръча „В-52“. Седна до бара, запали си цигара и се огледа.

Нямаше много хора. Изглежда, основната публика се събираше към полунощ, след края на спектаклите и другите професионални ангажименти. В ъгъла на малка масичка седяха две дами. В едната от тях Саша разпозна известна телевизионна водеща; другата... Аха, това беше Вера Горбовска, известна актриса от близкото минало. Дамата изглеждаше доста зле.

В другия край на залата се веселеше компания от млади кинодейци. Саша позна сина на известен режисьор, който също вече се изявяваше като режисьор. С него имаше още двама младежи и две девойки.

А къде беше обслужващият персонал? Ето че от врата, водеща към служебната част на заведението, излезе Настя. Саша се обърна. Настя мина покрай него с поднос, върху който стояха две чаши със синьо на цвят питие и покрит със салфетка пепелник. Той проследи с поглед пътя ѝ.

Аха, Настя обслужва Горбовска и нейната приятелка. Тя правеше това със сигурна ръка, с чувство за собствено достойнство. Виждаше се, че момичето напълно е усвоило страничната професия. И униформата ѝ отиваше. Черно панталонче и снежнобяла риза. Простичко и с вкус. Намек за „черно-бялото кино“?

Какво пък, значи и ние сме за този район. След като изчака Настя да се прибере в дълбините на кухнята, той гаврътна своя „Боинг“ и седна на масичка, която беше в непосредствена близост с тази на прочутите дами. Барманът направи някакъв знак и в залата отново се появи Настя с менюто в ръце. Тя се доближи до неговата маса.

— Здравейте, приказно дете! — усмихна се Саша.

— Здравейте! Щастливи сме да ви посрещнем в нашия бар.

Тя сложи менюто пред него. Той леко я докосна за китката.

— Не се сърди, Настенка! Не съм виновен, честна дума!

— Вече не се сърдя. — Настя го погледна съвсем равнодушно.

— Аз бих могъл да дойда за през нощта, но ти самата изчезна някъде.

— Не ми трябва да идваш само по нощите.

Тя издърпа ръката си.

— Какво ще поръчате?

— Нещо по-силно. Имате ли чисти питиета? Обикновена водка например?

— Не. При нас се предлагат само коктейли. Ще поръчате ли?

— Ще поръчам, къде да ходя... Хайде. Нека да е този, с джина.

— „Том Колинз“?

— Да, само без пудра. Не мога да понасям пудра. Още повече пудра захар.

— Добре. Ще ви го направят без пудра.

— Ядки, маслини. И още един коктейл за дамата.

— Вие сте с дама?

— Надявам се. Нали ще седнеш при мен поне за десет минути?

— Абсурд, аз съм на работа — студено каза Настя и се отдалечи.

Какво става тук? Направо някакъв „Есенен марафон“. Ето го и Басилашвили, който му се усмихва от портрета. Като близък на близък...

На съседната масичка някой високо изхлипа. Саша едва не си обърна главата, едва се сдържа.

Настася донесе коктейла, сложи чинийките с ядките и маслините, смени пепелника.

— Пожелавам ви приятно прекарване!

— Настя! Какво ти става? Ти не си такава! Нали си добро момиче!

— Девойче! — повика Настя телевизионната звезда.

Настя веднага изтича към съседната маса.

„Господи! Колко съм уморен — помисли си Турецки. — И изобщо това трябва ли ми? Добър въпрос“ — отговори си той, запали си цигара и започна да си пийва самотен сред толкова много хора.

Настя отново мина покрай него. Сега на подноса се беше разположило блюдо с шишчета и отново имаше коктейли. Всичко това отпътува за съседната маса.

„Обаче! Добре си почиват госпожиците!“

Саша извади от куфарчето си вестник и се направи, че задълбочено чете, докато пуши и си пийва. Всъщност мислеше как да живее по-нататък.

На съседната маса нещо ставаше. Саша вече чуваше не хлипане, а истински женски плач. Като изви очи, той откри, че плаче Вера Горбовска. Ама че работа!

Известните също плачат! И тогава той чу фамилията, която се беше загнездила в мозъка му като таблицата за умножаване. Говореше

приятелката на Вера, телевизионната водеща.

И казваше много поучителни неща:

— Стига си ревала, плюскай есетра и ме слушай. Чувала ли си за доктор Нестеров? Виждам, че не си. Нали прекара десет години в кухнята, а след това веднага, като някое извънземно — хайде на тези снимки. Та значи така. Има един забележителен лекар — доктор Нестеров. Той провежда курсове на подмладяваща терапия.

— Няма да си правя никакви операции, остави ме на мира, Алина — изхлипа Вера. — Ето, Маша си направи липосукция, и какво? Инсулт.

— Това, за което ти говоря, не е операция! Това са инжекции. Като ваксина срещу бяс. Десет-петнайсет инжекции. Прави се стационарно. Ще легнеш за две седмици и ще излезеш млада хубавица.

— Но по какъв начин?

— Е, аз не съм запозната с механизма на действие. Но това не е важно. Важен е резултатът. Човек се подмладява. Изцяло. Не само отвън, а като цяло — целият организъм! Мускулите придобиват тонус. Кожата се опъва без всякаква хирургична намеса! Ендокринната система работи както преди. Още и дете ще родиш!

— На кого?

— Ще намерим на кого.

„Не разбрах. Какво значи това? Нестеров продължава да работи? Тайно?“ — учуди се Саша.

С угълчето на другото си око той видя, че Настя, на която ѝ беше забранено да общува с клиенти, седи в младежката компания до сина на известния режисьор, и той също режисьор. И весело се смее, като от време на време поглежда към Турецки. Хубаво, сега това няма значение, щом родината е в опасност.

Саша отново се превърна целият в слух.

— Аз чух, че клиниката на Нестеров са я затворили — измърмори разплаканата Горбовска.

— Аха! Значи все пак си чула за това? Не си съвсем остаряла.

— Ами да, говореха по време на снимките. Някой се канеше да ходи при него. Но казаха, че са го закрили. И освен това за там много се чака и струва безумно скъпо.

— Да, ама не! — възкликна Алина. — Нестеров го затвориха, това е истина. И по принцип той има болно сърце. Често боледува.

Затова пък отвориха друг център. Където правят същото нещо. Прави го най-добрият, любимият ученик на Нестеров.

— И кой е това?

— Литвинов. Чувала ли си тази фамилия?

— Не.

— Това е така, защото току-що започна. Докато си наеме помещение, всякакви там разрешителни... засега при него няма никаква опашка. И е по-евтино, отколкото при Нестеров. А пък метода го владее не по-лошо от учителя си. Така че напред, приятелко! Нали сега имаш пари?

— Да, но те трябва да ми стигнат задълго. Аз имам дъщеря.

— Глупости! Ти сега просто трябва да се възродиш. От пепелта. Парите трябва да се инвестират във външността. Това е най-изгодният начин на инвестиция. Ще видиш, всичко ще ти тръгне като по вода. Твоят Олежек ще се върне, защото няма по-святна жена от теб. Тогава ти ще се замислиш трябва ли да го прибираш или не. Може би ще намерим друг. Още по-готин. Виж ги колко са много, чували с пари, мотат се напред-назад. Сега... Скоро филмът ви ще тръгне по екраните на кината. Сигурно ще ви предложат за „Ника“ и за всички останали награди. Може дори и за „Оскар“, като най-добрия европейски филм. И какво, да не искаш да получаваш награди с такава, да ме извиняваш, мутра като сега?

Последният аргумент, изглежда, изигра ролята си.

— А къде е това? Къде трябва да се отиде? И колко струва всичко?

— Тази клиника се намира на територията на закрито предприятие. За да няма прекалено голям наплив. Засега възможностите им са ограничени. Още не са започнали да работят на пълни обороти. Затова още не се рекламират.

— А ти откъде ги знаеш тези неща?

— Верочка! Знае онзи, който иска да знае. Аз също ще отида там.

— Наистина ли?

— Да! Че ти до мен да изглеждаш първа хубавица, а аз до теб — някаква баба? Ще изкараме курса заедно!

— Това е супер! Тогава съм съгласна! А къде се намира това?

— На „Дубровка“. Там има такава закрито предприятие. Системата е само с пропуски, всичко е много строго. Утре ще отида

дотам.

— А не може ли да се звънне по телефона?

— Не може. Трябва да се отиде. Лично да се говори с Литвинов. Той е там всеки четвъртък. Ако искаш, може да отидем заедно. Вземи си и пари. Може веднага да ни приемат.

— Почакай малко. Трябва да закарам Сонечка при мама.

— Добре. Уреди я при майка ти за две седмици. А аз утре ще отида дотам и ще внеса аванс. Съгласна ли си?

— Да!

— А сега вкъщи! Трябва да се напиш. Аз ще те закарам. Разбрахме ли се?

— Добре! — Вера явно се развесели.

— Девојче! — Алина извика Настя.

Онази с явно нежелание изостави младежката компания и се насочи към дамите, като се стараеше да не гледа към Александър.

— Девојче, след това елате и при мен, ако обичате — повика я Саша.

Тя кимна, минавайки покрай него. Турецки усети познатия лек аромат и сърцето му отново се сви.

Вниманието му се превключи върху звънящия джиесем.

— Ало.

— Саня? Къде си? — изгърмя гласът на Грязнов.

— Защо?

— Имаме тъжни новини. Литвинова сложи край на живота си.

— Какви ги приказваш? Как?

— Включила газта на шест. Седяла цял ден с глава навряна във фурната.

— Ужас!

— Това не е всичко. Вечерта се прибрал Литвинов. Направо не разбирам как не е усетил миризмата.

— Той има синусит. Не усеща миризми — каза Турецки, който вече беше разбрал за какво става въпрос. — И какво? Взрив?

— Представи си. Каквото искал, това и получил, да ме прощава Господ.

— Живи ли са?

— И двамата са мъртви.

— Има ли други жертви?

— Съседът. Онзи старец, който я доведе при мен. Кухните им са една до друга. Слава богу, други жертви няма. Едно време строителството беше яко, не като днес.

— Дявол да го вземе! Ние сме виновни! Трябваше да я приберем. Още щеше да е жива!

— Тогава аз съм виновен. Аз ѝ казах цялата истина. И какво сега? Може би това е работа на провидението? Всичко започна с взрив и с взрив завърши. Но при нас има къде по-страшна новина... Ти чу ли за „Норд-Ост“?

— Не. А какво има?

— Ама и ти си един! Къде се губиш? Нима там, където си ти, няма нито радио, нито телевизор?

— Какво се е случило? — изкрещя Турецки.

— Взеха ги за заложници. Цялата зала. Нима не знаеш? Аз тъкмо отивам там, в щаба на „Дубровка“.

— Ами че на мен там са ми... — Гласът на Александър падна, сякаш някой го стисна с ръка за гърлото.

— Каквоо? — изкрещя Грязнов. — Къде са Ирина и Нина?

— Там са, в залата... — едва можа да каже Саша.

Турецки не си спомняше как хвърли на масата смачканите банкноти, как изскочи на улицата, как бясно караше по „Дубровка“, тикайки служебното си удостоверение в лицата на спиращите го катаджии. Това беше някакъв страшен сън. Радиото му в колата беше включено и през целия път Саша слушаше за заплахите, които отправяха терористите. За това, че вече беше убит един заложник.

ГЛАВА 26

ОЗДРАВЯВАНЕТО

Това е някакъв ужас! Това не е истина! Той се обади вкъщи. Там никой не отговаряше. Обади се на джиясема на Ирина. Той беше изключен.

Това е моето наказание! Наказан съм, защото ги предадох, Ира и Ниночка. Господи! Помогни ни, Господи!

Той не помнеше как минаха тези дни. Събитията се бяха отпечатали в мозъка му като кратки светкавици.

Той е в щаба, там му помогна да влезе Грязнов. Ето го как се опитва да си пробие път към сградата на Двореца на културата, опитва се да се откъсне от нечии ръце. Държат го, някой дори го удари. Грязнов? Не, някой друг. Мъж, облечен в камуфлажно облекло. Той дори си спомня думите му:

— Какви ги вършиш! Погледни на улицата! Виж колко хора! И всичките имат в залата жени, мъже, дъщери, синове! Ти си офицер! Стегни се.

Всичко това беше вярно, но бе практически неизпълнимо. Той вече знаеше със сигурност, че Ира и Ниночка са в залата. Ирина прати съобщение на джиясема на Грязнов. Грязнов влезе в един от кабинетите. Там вървеше някаква радиоигра. А той, съпруг и баща, се мотаеше по коридорите като муха без глава. Отиде при групата сапъори. Чу откъслеци от изречения:

— Алфовците заеха гей клуба. Но стената вече е зазидана.

Коя?

— Онази, през която може да се влезе в залата.

— И входовете в залата са минирани.

— Какви ти входове! Те в центъра на залата си направиха взривно устройство от два снаряда и газова бутилка. Гадини!

— А околоръст са сложени мини.

— Какви?

— МОН-50. Поразяват на петдесет метра.

— Ясно. При детонация на само една от мините взривното устройство в центъра ще избухне и всичко ще отиде по дяволите! Ще рухне цялата сграда.

Саша клекна и притисна гърба си към студената стена. Господи! Спаси ги, Ириша и Ниночка! И всички, които са там! Аз никога, никога няма да погледна друга жена дори с едното си око! Господи, запази ми ги! Нима повече никога няма да ги видя и целуна?

Той изхлипа. Излезе някакъв потиснат вой.

— Какво, човече? Кой от твоите е вътре? — попита някой от сапъорите.

— Жена и дъщеря — едва промълви Саша.

— Ей, я стани. Вземи, пийни си!

Протегнаха му манерка с коняк. Той направи две големи глътки, но не усети нищо, никакъв вкус.

Неочаквано от сградата на Двореца на културата се разнесе безредна стрелба, звук от избухващи снаряди.

Саша замря.

— Не бой се, човече — разтърси го някой за рамото. — Те така си правят веселото, играят си. Накратко казано, плашат. Засега няма нови жертви. Това е сигурно. Всички наши снайперисти вече лежат по местата си. Цялата им охрана може да се изстреби без проблем. Но не бива. Не е ясно какво става в залата. Обаче нови жертви засега няма, това е факт.

Засега няма жертви. Засега... Засега... жертви няма. Засега...

Тези думи отекваха в мозъка, все едно че капки падаха право върху темето му.

Някой мина покрай него, спря се и погледна към Турецки.

— Александър Борисович!

Саша вдигна мътния си поглед. Пред него стоеше някой, когото познаваше, но кой?

— Не ме ли познахте? Аз съм Самойлович. — Той протегна ръка.

— Здравейте — Турецки стисна ръка на офицера от ФСС, без изобщо да може да се сети за името му.

— Какво правите тук? Оперативна задача ли имате?

Саша отрицателно поклати глава.

— Тогава защо сте тук?

— Той има вътре жена и дъщеря, взети като заложници — обясни някой от сапъорите.

— Елате с мен.

Самойлович го хвана под ръка и го поведе по коридора.

— Ще ви дам кола, нека ви закарат вкъщи.

— Никъде няма да си ходя — каза през зъби Турецки. — Аз също съм способен да правя нещо...

— Какво?

— Всичко, което потрябва.

Те минаваха покрай вратата, зад която беше изчезнал Грязнов.

— Аз трябва да вляза тук.

— Какво съвпадение! И аз!

Влязоха в стая, където в различните ъгли се бяха разположили няколко групи. Грязнов с телефонна слушалка в ръка седеше в най-отдалечения ъгъл на стаята. До него имаше още двама. Те нещо си записваха, отбелязваха върху някакъв план.

Щом видя Саша, Грязнов му направи знак да остане на мястото си. Турецки спря.

Самойлович отиде при друга група. Чу се как каза с тих глас:

— Там не е просто предприятие. Те имат там музей на особено опасните вируси и бактерии. Ами ако има взрив? Те са стена до стена. Там веднага трябва да бъдат изпратени хора. Да отворят музейните хладилници, всичко това трябва срочно да се евакуира.

— Хората са малко. Дойде само директорът на предприятието. И двама-трима заместници и научни сътрудници. Повече не намерихме никого. Не вдигат телефоните. Страхуват ли се, какво ли? Можем да докараме още няколко сътрудници. Но за това ще трябва време. А всичко може да се случи всяка минута. Представяте ли си какво ще получим? Бактериологична атака.

— Аз отивам! — хвърли се към Самойлович Турецки.

— Вие пък за какво? Нали не знаете кое къде им е сложено?

— Ще помагам. Нали всичко трябва да се изнесе, и то колкото се може по-бързо.

Към тях се приближи Грязнов.

— Аз мисля, че Турецки трябва да отиде. Той е як мъж. Ще вдигне петдесетина килограма — сякаш се пошегува Грязнов.

— Седемдесет — увери го Турецки.

— Гониш рекорд. — Слава го потупа по рамото.

Обърна се към Самойлович и допълни:

— Вземете Турецки с вас. В залата са жена му и дъщеря му.

— Знам.

— Ами нека помогне! Той трябва с нещо да се занимава, да не мисли!

— На какво основание да го взема?

— Това е следствено мероприятие! — отрязва изведнъж Турецки.

— Според оперативните ни данни на територията на даденото предприятие функционира нелегална клиника, която няма разрешение за дейността си! Ние ги следихме два месеца! И чак днес стана известно, че клиниката е базирана именно тук! Настоявам да участвам в огледа на предприятието! Като ръководител на оперативно-следствената група! Аз съм упълномощен от Меркулов!

— Добре, добре, идвате с нас — тихо, като на душевноболен, му отговори Самойлович.

Той си спомняше как минаха през портиерната с мониторите — зоркото око на „Големия брат“, за което беше казал Фонарев.

Ненапразно, изглежда, тези палати се пазеха толкова строго. Няколко специалисти от предприятието, добре запознати с терена, водеха поддържащата група по тъмните коридори, в които проблясваха тънките лъчи на фенерчетата. Хладилните камери бяха отворени, биопрепаратите — евакуирани.

Откриха и крилото, което се наричаше „Клиниката на Литвинов“. Саша мина из помещенията на клиниката, откри лабораторията, където в хладилни камери бяха намерени наредени едно до друго вече добре познатите му шишенца. Със смешни, изместени на една страна запушалки на винт. Маркировката върху шишенцата гласеше: „Стволови клетки“.

Всичко беше като в лабораторията на Нестеров. В хладилника откриха ембриони.

След това отново имаше бяло петно в паметта.

Той не помнеше кога стана ясно, че всеки момент ще започне атаката.

На един от щабните монитори той виждаше как бойците от групата „Алфа“ са застинали по местата си. Един от тях виждаше в

едър план. Виждаше, че той е въоръжен със снайперска пушка на Ижевския завод, СВ-99.

Той механично повтаряше наум техническите характеристики на това оръжие — тегло 3,5 килограма, поражява целта от разстояние 150 метра. Пушка, която бе незаменима при борба с терористите, тъй като беше пригодена за използване в закрити помещения. Защото е заредена с меки оловни куршуми, които не дават рикошет. Тоест улучвайки бандита, тези куршуми не трябва да рикошират в заложника! В заложницата! В заложниците! Не трябва!

Не трябва!

Когато разбра, че ще пуснат газ, атаката вече беше започнала.

Той не си спомняше как се озова до вратите на Двореца на културата, откъдето баретите изнасяха хората. Отначало просто ги слагаха на стълбите. Започнаха да пристигат коли на „Бърза помощ“, автобуси. Той търсеше своите и все не можеше да ги намери, докато не чу: „Татко!“

Огромен алфовец носеше Нинка на ръце. Тя се опитваше да рита, глупавичката.

— Ниночка! Момичето ми! Къде е мама? — изкрещя Турецки, хвърляйки се към дъщеря си.

— Ето я там.

Ирина я изнесе друга барета. Саша се хвърли към жена си, пое я в своите ръце и силно я стисна.

— Ей, човече! Недей да я стискаш така, глупако! Трябва й въздух!

Той не помнеше как се озоваха в болницата. Помнеше болничната стая, където бледата Ирина лежеше с включена в ръката ѝ система. До нея, също със система, беше Ниночка. В стаята имаше още някакви хора. Но той не виждаше никого. Седеше на ниска табуретка с изкривени крака между двете си момичета.

Държеше ръцете им, сякаш се страхуваше, че те изведнъж ще изчезнат, ще се изпарят във въздуха. И тогава няма да има за какво да живее.

— Как си, Нинуся?

— Ой, чувствам се прекрасно, татко! Всичко беше толкова интересно! Представи си, мой съсед беше артистът, който изпълняваше ролята на Санка Григориев като млад. Та така. Аз му

казах, че съжалявам, че не можах да догледам спектакъла докрай, защото ще ни взривят и няма да разбера как е свършило всичко. А той, представяш ли си, той ми разказа всичко. Докрай. Целия сюжет. А след това мама ме зави с жилетката си и аз изгубих съзнание. А дойдох на себе си в ръцете на чичкото барета. И веднага те видях. На нас ни провървя: седяхме близо до изхода.

— Супер! — за да скрие напиралците сълзи, Саша се обърна към Ирина.

— Изглеждам ужасно — каза тя.

— Ти изглеждаш най-добре от всички жени на света. Аз ще те нося на ръце. Цял живот. Няма да те дам на никого.

— Имам толкова много бръчки — съвсем леко се усмихна Ирина.

— Имаш най-красивите бръчки на света. И аз много, много обичам всяка една от тях. И ще ги обичам винаги.

— Лъжеш, Турецки — със слаб глас се отзова жена му.

— Да пукна — закле се той.

Ирина спеше. Затихна и Ниночка. Той седеше между тях и държеше ръцете им за китките. Краката му бяха отекли, гърбът — също. Но беше готов да седи така вечно. Само те да можеха да спят спокойно. Само да бъдат заедно. Той, тя и Ниночка.

В понеделник сутринта Турецки влезе в приемната на Меркулов.

Като го видя, Клавдия стана от компютъра и измъкна от дълбините на бюрото си букет от рози.

— Здравейте, Александър Борисович — каза тя и замърка с носа си.

— Това не трябва да го правиш! Да се плаче, е вредно!

— Полезно е, сваля кръвното — заплака Клавдия, триейки очи с ароматизирана кърпичка. — Как е Ирина Хенриховна? Как е Ниночка?

— Ниночка е почти герой на деня. През почивните дни през къщи мина цялото училище. Уморих се от тях, като облак комари са. Дай им чай, измий чашите. Отиди да купиш бисквити, пасти и бонбони... И след половин час, хайде всичко отначало...

— Ето! Сега ще разберете какво е да си жена! — отмъстително каза през сълзи Клавдия.

— Какви ги приказваш? Аз няма да ставам жена. Това е временно обединяване на задълженията. И стига си ми говорила на „вие“, когато сме сами. Намерила се, оскърбената невинност! Какво го държиш този букет? Гледаш къде да го метнеш?

— Това е за Ирина Хенриховна! От мен! Аз толкова страдах, Саша! Страдах и за нея, и за Ниночка...

Клавдия се разплака. Наложил се да я притисне до гърдите си.

— Хайде стига, какво сега, мъко моя? Всичко е наред, когато завършва добре. Благодаря ти за цветята. На Ирина ще й бъде приятно. Добра жена си, Клавдия. Време е да те омъжим!

Той влезе в кабинета на началника, откъдето вече се чуваше гласът на Грязнов.

— Е, здрасти! Здравей, Саша! Колко се радвам, скъпи мой! — Меркулов стана от бюрото и силно стисна ръката на Турецки.

Приближи се Грязнов и потупа приятеля си по рамото.

— Как се чувстват твоите? Как е Ниночка, Ириша?

— Аз се чувствам като пресаташе на семейството си. Семейството ми се чувства напълно... Дори учудващо задоволително.

— Учудващо... — забуча Грязнов. — На твоята Ирина трябва да й вдигнат паметник. Нали знаеш, че тя по джиесема предаваше информация за местонахождението на терористите в залата, за това къде се намират мините, къде са седнали шахидките. Всичко, разбираш ли? Невероятна жена! Тя беше разузнавач в тила на врага!

— Добре де, стига толкова... Насаждаш ми комплекси. А това на никого не му трябва. Включително и на Ирина.

— Ами хубаво, щом Ира и Ниночка са наред, хайде да поговорим за работа — каза Меркулов. — Александър, знаеш ли за взрива в апартамента на Литвинов?

— Знам. Какво да кажеш? Не копай гроб другиму. Много съжалявам за Марина Илинична, но какво да се прави... Добре, че поне нямат деца. Не оставиха сираци. А що се отнася до загадката на двете покушения — тя вече е разкрита. Литвинов е искал да премахне Нестеров, за да заеме неговото място, неговата ниша. Намерихме на територията на предприятието на „Дубровка“ нелегална лаборатория и клиника за провеждане на същия курс на лечение, какъвто правеше и Нестеров.

— Защо е трябвало да отстрани професора? Ами как стои въпросът с градивната конкуренция? — попита Меркулов.

— Между тях не можеше да има градивна конкуренция. Нестеров е учен от най-висока класа. А Литвинов е чиновник, който наднича през ключалката. Докато Нестеров работи, Литвинов няма никакъв шанс да го настигне. Като Русия Япония. Шегата е тъжна, но много подходяща за случая. Освен това той не можеше да използва технологията на Нестеров, без да купи от него лиценза. А това е скъпо удоволствие. Ето затова Литвинов организира покушение срещу себе си, след това убийството на Климович и така нататък. За да е сигурно. Организира телефонната игра със заплахи към Литвинов, която провеждаше любовницата му Руденко. Целта на това мероприятие беше да докара Марина Литвинова до най-висока степен на афект. Кое то като цяло се получи. Резултат: Литвинов отстрани Климович с ръцете на Круглов и жена си. И по-нататък планираше да отстрани с нейните ръце и Нестеров. Та между другото да се отърве и от жена си, която му е писнала.

— Много е сложно всичко. Триъгълници, многоъгълници...

— Накрая всичко се събра в една точка. Тази точка е истината. Ние я намерихме — каза Турецки.

— А какво ще стане със Зоя Руденко? Нима това чудо на природата ще остане ненаказано? — поинтересува се Грязнов.

— Защо? Тя е съучастник в престъпление. Помагач. Доставяла е ембрионален материал на Литвинов, сега можем да го докажем. Могат да й бъдат предявени доста обвинения. Аз ще се заема с това.

— Не се ли страхуваш, че ще те омагьоса? — усмихна се Грязнов.

— Вече съм имунизиран. За цял живот. И ето какво още, приятели. През близката седмица с домакинството ще се занимавам аз, докато Ириша не се възстанови. Като използвам дадените ми пълномощия, превземайки печката и готварската книга, ви каня на гости. В най-близката събота. Със семействата, приятелките и секретарките. Ще си направим прием! А засега да пием по една чаша хубав коняк! — Той сложи бутилката с коняк на масата. — Хайде да пием за моите момичета!

— Хоп! — неясно защо извика Слава.

Виждаше се, че никой не възразява.

Александър се прибра вкъщи с букет цветя. Промъкна се в спалнята. Ирина беше задрямала. Когато чу стъпките му, отвори очи.

— Къде е Ниночка?

— Отиде на разходка.

— Как така?

— Че какво? Тя е добре. Нека диша. Знаеш ли, Саша, какво щастие е това, да можеш да дишаш!

Той седна до нея на края на леглото.

— Казват, че си жена героиня. Радистката Кет.

— Пианистката.

— Ами да. Кет е била пианистка, тоест радистка.

— А аз съм и пианистка, и радистка.

— Ами да. Ти съвсем ме смачка с твоя интелект. Вече се страхувам и дума да кажа.

— От кого са цветята? Сам ли ги купи?

— Не. Една жена ги подари.

— Каквоо?

— Цветята са подарък за теб от нашата Клавдия. Тя ти изпраща горещи поздрави.

— Благодаря. На нейния парфюм ли се е умирисала ризата ти?

— Ами да. Тя се допря до мен, Клавдия.

— Турецки, един ден ще те убия и съдът ще ме оправдае.

— Ами да, определено ще те оправдае. Ако не ти харесва парфюмът ѝ, какво да се прави, ще си сваля ризата.

— И панталона.

— Ами да. За какво ни е притрябвал?

Докато прегръщаше жена си и вдишваше родната, любима миризма на косата ѝ, той си помисли: това, което се случи с него, бе някаква магия, болест. И какво щастие беше, че оздравя. И какво щастие беше, че тя, неговата единствена жена, го изчака да оздравее.

И още той си помисли за Настя. Помисли си за нея за последен път. Представи си как ще я срещне в същия бар след една година. Или още някъде. Москва е малък град. И тя ще бъде съвсем друга: може би още по-красива, но съвсем чужда.

И няма да му се наложи да се обвинява, че ѝ е провалил живота.

Издание:

Автор: Фридрих Незнански

Заглавие: Убийствена красота

Преводач: Светлана Димитрова

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: Руски

Издание: Първо

Издател: „Атика“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: Роман

Националност: Руска

Печатница: „Атика“

Художник: „Елзевир“

ISBN: 954-729-204-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3854>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.